SIDNEY SHELDON

Morile de vînt ale zeilor

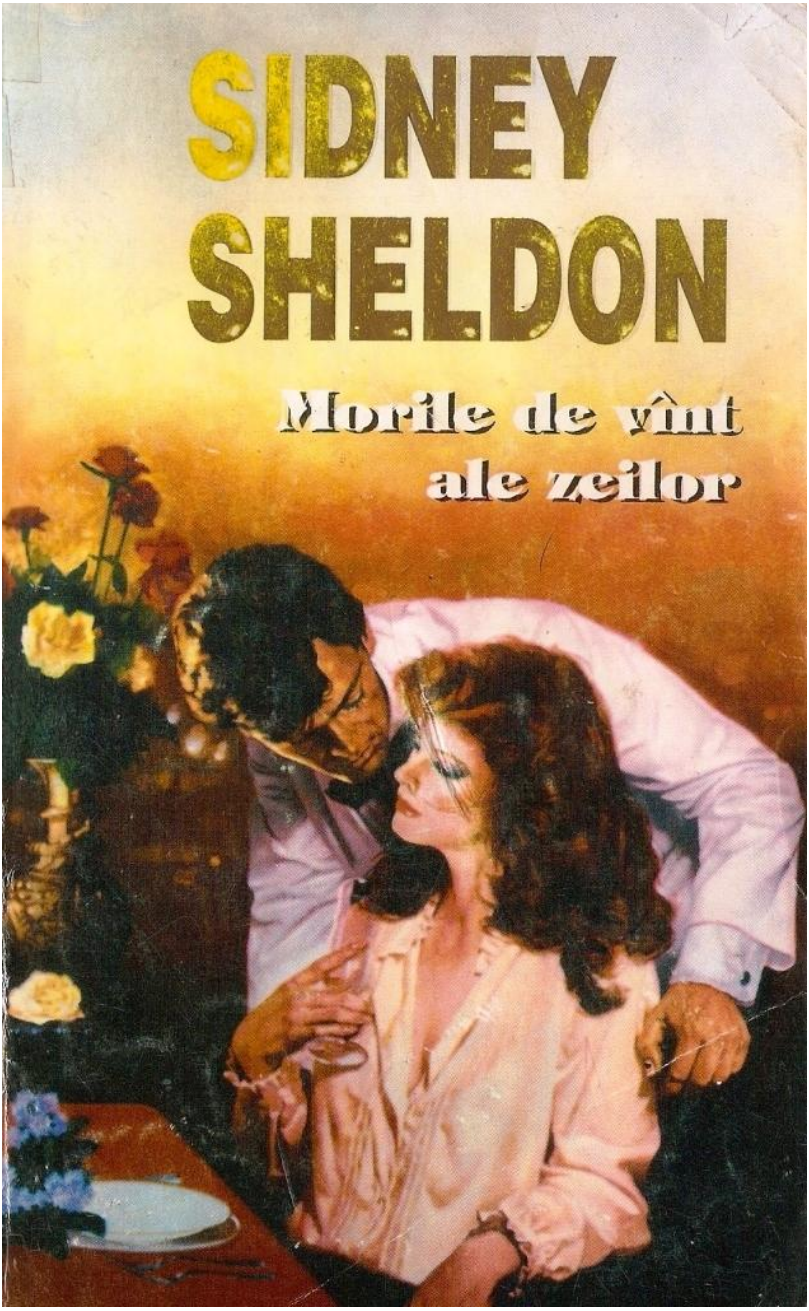

SIDNEY SHELDON

MORILE DE VÂNT ALE ZEILOR

Windmills Of The Gods by Sidney Sheldon 1987
Traducerea de Anca Nistor

Prolog

Perho, Finlanda

Întâlnirea avea loc într-o confortabilă cabană protejată împotriva intemperiilor aflată într-o regiune împădurită la o distanță de două sute de metri de Helsinki, aproape de granița rusă. Membrii ramurii occidentale a Comitetului sosiseră discret la intervale neregulate. Veneau din opt țări, dar vizita lor fusese pregătită în liniște de o persoană foarte importantă din *Valtioneuvosto,* consiliul de stat finlandez, şi pe paşapoartele lor nu se afla nici o viză de intrare. Cum soseau, soldați înarmați îi escortau în cabană, iar după ce şi-a făcut apariția şi ultimul vizitator, uşa cabanei a fost încuiată şi soldații au rămas în poziție de drepți în vântul puternic de ianuarie, cu atenția încordată la cel mai mic semn al vreunei prezențe nedorite.

Membrii, care se aflau în jurul mesei mari, dreptunghiulare, erau oameni cu poziții importante în consiliile guvernelor respective. Se mai întâlniseră în împrejurări mai puțin clandestine şi aveau încredere unul în altul pentru că nu aveau încotro. Pentru mai multă siguranță, fiecare avea un nume de cod.

Întâlnirea dura de aproape cinci ore şi discuțiile erau aprinse.

În cele din urmă, preşedintele a hotărât că venise vremea să se supună la vot. Se ridică şi se întoarse spre cel din dreapta sa.

— Sigurd?
— Da.
— Odin?
— Da.
— Balder?
— Ne grăbim prea tare. Dacă se află, viețile noastre ar…
— Te rog, da sau nu?
— Nu…
— Freyr?
— Da.
— Sigmund?
— *Nein.* Pericolul…
— Thor?
— Da.
— Tyr?

— Da.

— Eu votez pentru. Deci, rezoluția este aprobată. Îl voi informa în consecință pe Controlor. La următoarea întâlnire vă voi spune pe cine va recomanda ca fiind cea mai bună persoană pentru a acționa. Vom urma obişnuitele precauții şi vom pleca la intervale de douăzeci de minute. Vă mulțumesc, domnilor.

* * *

Peste două ore şi patruzeci şi cinci de minute, cabana era pustie. O echipă de experți veni după aceea cu petrol lampant şi dădu foc cabanei, flăcările roşietice fiind mângâiate de vântul lacom.

Când, în sfârşit, *palokunta,* pompierii din Perho, au ajuns la fața locului, nu mai era nimic de văzut în afară de tăciunii aprinşi care alcătuiau conturul cabanei pe zăpada care sfârâia.

Adjunctul şefului brigăzii de pompieri se apropie de cenuşă, se aplecă şi adulmecă.

— Petrol lampant, spuse el. Incendiere premeditată.

Şeful se uita la ruine cu o expresie nedumerită pe chip.

— Ciudat, murmură el.

— Ce anume?

— Am vânat prin pădurea asta săptămâna trecută. Nu era nici o cabană.

Cartea întâi

Capitolul 1

Washington, D.C.

Stanton Rogers era destinat să ajungă preşedintele Statelor Unite. Era un politician fermecător, foarte cunoscut de un public aprobator şi susținut de prieteni influenți. Din nefericire pentru Stanton, libido-ul său i-a stat în calea carierei. Sau, cum au spus cei de la Washington, „Bătrânul Stanton şi-a f… preşedinția.”

Stanton Rogers nu se considera un Casanova. Ba, dimpotrivă, până la acea escapadă fatală, fusese un soț model. Era frumos, bogat, se apropia de una din cele mai importante poziții din lume

şi, deşi avusese nenumărate ocazii de a-şi înşela soția, nici măcar nu se gândise la vreo altă femeie.

Mai exista şi o a doua ironie, poate chiar mai mare: soția lui Stanton Rogers, Elizabeth, era sociabilă, frumoasă şi inteligentă şi pe amândoi îi interesau aproape aceleaşi lucruri, în timp ce Barbara, femeia de care Stanton s-a îndrăgostit şi cu care, în cele din urmă, s-a căsătorit, după un divorț despre care s-a scris foarte mult în ziare, era cu cinci ani mai mare decât el, cu un chip mai degrabă plăcut decât frumos şi părea să nu aibă nimic în comun cu el. Stanton era sportiv; Barbara nu putea suferi nici un fel de exercițiu fizic. Stanton era sociabil; Barbara prefera să stea singură cu soțul ei sau să primească numai grupuri restrânse. Cea mai mare surpriză pentru cei care îl cunoşteau pe Stanton Rogers a constituit-o deosebirea de păreri politice. Stanton era liberal, în timp ce Barbara crescuse într-o familie de ultraconservatori.

Paul Ellison, cel mai bun prieten al lui Stanton, spusese:

— Cred că ai înnebunit, băiete! Tu şi Liz sunteți practic în *Cartea recordurilor* drept cea mai perfectă pereche de căsătoriți. Nu poți da cu piciorul la tot pentru o simplă aventură.

Stanton Rogers îi răspunsese tăios:

— Vezi-ți de treaba ta, Paul. O iubesc pe Barbara şi de cum voi reuşi să obțin divorțul, ne vom căsători.

— Îți dai seama ce se va întâmpla cu cariera ta?

— O jumătate din căsniciile din țara asta se sfârşesc cu un divorț. Nu o să se întâmple nimic, spusese Stanton Rogers.

Dar se dovedise a fi un prost profet. Ştirea în legătură cu divorțul înverşunat a fost o adevărată comoară pentru presă, iar ziarele de scandal au relatat-o cât mai cumplit posibil, cu fotografii ale cuibuşorului iubirii lui Stanton Rogers şi povestiri despre întâlniri amoroase în taină la miezul nopții. Ziarele au continuat să scrie despre acest lucru cât au putut, iar când vâlva s-a potolit, prietenii influenți care îl susținuseră pe Stanton Rogers pentru preşedinție, au dispărut în linişte găsind un alt cavaler alb în persoana lui Paul Ellison.

* * *

Ellison era o alegere foarte bună. Nu era nici frumos, nici fermecător, ca Stanton Rogers, dar era inteligent, plăcut şi avea un stil de viață adecvat. Era scund, cu trăsături armonioase şi ochi

albaştri, senini. Era fericit de zece ani în căsnicia sa cu fiica unui magnat al oţelului şi se ştia despre el şi Alice că formau un cuplu cald şi iubitor.

La fel ca şi Stanton Rogers, Paul Ellison urmase la *Yale* şi absolvise *Şcoala de drept* de la *Harvard.* Cei doi crescuseră împreună. Familiile lor aveau reşedinţe de vară învecinate în Southampton, iar băieţii înotau împreună, organizau echipe de baseball şi, mai târziu, se întâlneau cu iubitele împreună. S-au aflat în aceeaşi clasă la *Harvard.* Paul Ellison se descurca bine, dar Stanton Rogers era elevul model. Tatăl său era asociat la o firmă de avocatură de pe Wall Street şi, când Stanton lucra acolo pe perioada verii, a aranjat şi pentru Paul acelaşi lucru. Imediat după absolvirea *Şcolii de drept,* steaua politică a lui Stanton a început să se înalţe vertiginos şi, dacă el era cometa, Paul Ellison era coada.

Divorţul a schimbat totul. Acum, Stanton Rogers devenise completarea lui Paul Ellison. Drumul până sus pe culme a durat aproape cincisprezece ani. Ellison a pierdut o alegere în Senat, a câştigat-o pe următoarea şi în următorii câţiva ani a ajuns un foarte cunoscut om al legii. A luptat împotriva celor pătaţi din guvern şi a birocraţiei de Ia Washington. Era un populist şi credea în extinderea relaţiilor internaţionale. A fost rugat să scrie discursul preşedintelui care era reales. A fost un discurs splendid şi înflăcărat care a făcut pe toată lumea să-l asculte cu mare atenţie. Patru ani mai târziu, Paul Ellison era ales în funcţia de preşedinte al Statelor Unite. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să îl numească pe Stanton Rogers în funcţia de consilier prezidenţial în domeniul afacerilor externe.

* * *

Ideea lui Marshall Meluhan că televiziunea va transforma lumea într-un stat uriaş devenise realitate. Intrarea în funcţie a celui de al patruzeci şi doilea preşedinte al Statelor Unite a fost transmisă prin satelit în mai mult de 190 de ţări.

* * *

La *Cocoşul negru,* un bar din Washington, frecventat de obicei de ziarişti, Ben Cohn, un vechi reporter politic la *The Washington Post,* se afla la o masă alături de alţi patru colegi şi urmărea

transmisia instalării în funcție la televizorul aşezat deasupra barului.

— Ticălosul ăsta m-a costat cincizeci de dolari, se plânse unul din reporteri.

— Te-am prevenit să nu pariezi contra lui Ellison, zise Ben Cohn. Are farmec, scumpule, crede-mă.

Camera de luat vederi prezenta mulțimea de oameni adunați pe Pennsylvania Avenue, zgribuliți în paltoanele care îi apărau de vântul tăios de ianuarie, care ascultau ceremonia la difuzoarele fixate în jurul podiumului. Jason Merlin, judecător la Curtea Supremă a Statelor Unite, sfârşi de rostit jurământul, după care noul preşedinte îi strânse mâna şi veni la microfon.

— Uitați-vă la idioții ăia care îngheață acolo, comentă Ben Cohn. Ştiți de ce nu sunt acasă ca nişte oameni normali, să se uite la televizor?

— De ce?

— Pentru că se face istorie, prieteni. Într-o bună zi, toți oamenii ăia le vor spune copiilor şi nepoților că au fost martori când Paul Ellison a depus jurământul. Şi se vor lăuda: „Eram atât de aproape de el, că l-aş fi putut atinge."

— Eşti cinic, Cohn.

— Şi sunt mândru de asta. Toți politicienii din lume sunt din acelaşi aluat. Se bagă toți pentru ceea ce pot obține. Să fim sinceri, băieți, noul nostru preşedinte este un liberal şi un idealist. De ajuns pentru a crea coşmaruri oricărui om inteligent. După părerea mea, un liberal este unul care îşi are fundul bine fixat în nori de vată.

Adevărul era că Ben Cohn nu era chiar atât de cinic pe cât părea. Studiase cariera lui Paul Ellison de la bun început şi, deşi inițial nu fusese deloc impresionat, pe măsură ce Ellison a înaintat pe scara politică, Ben Cohn şi-a schimbat părerea. Acest politician nu era lingăul nimănui. Era ca un stejar într-o pădure de sălcii.

Afară, cerul explodă într-o ploaie rece ca gheața. Ben Cohn spera ca vremea să nu fie un semn pentru următorii patru ani. Îşi îndreptă din nou atenția spre televizor.

Preşedintele Statelor Unite este ca o torță aprinsă de către poporul american şi trecută din mână în mână la fiecare patru ani. Torța care mi-a fost încredințată este cea mai puternică armă din lume. Destul de puternică pentru a arde civilizația pe care o cunoaştem sau pentru a lumina atât viitorul nostru, cât şi al

celorlalte țări din lume. Avem de ales. Le vorbesc astăzi nu numai aliaților noştri, dar şi țărilor din lagărul sovietic. Le spun acum, când ne pregătim pentru secolul al douăzeci şi unulea, că nu mai e loc pentru înfruntări şi că trebuie să învățăm să facem ca expresia „o singură lume" să devină realitate. Orice altceva poate crea un dezastru din care nici o națiune nu îşi va mai reveni. Îmi dau foarte bine seama de prăpastia existentă între noi şi țările de dincolo de Cortina de Fier, dar cea dintâi preocupare a actualei administrații va fi să ridice punți de nezdruncinat peste această prăpastie.

Cuvintele lui răsunau cu o profundă sinceritate. „Vorbeşte serios", îşi spuse Ben. „Sper să nu-l asasineze nimeni pe nebunul ăsta."

* * *

În Junction City, Kansas, era o zi oribilă, întunecată şi umedă şi ningea atât de tare, încât vizibilitatea pe Autostrada 6 era aproape zero. Mary Ashley îndreptă cu precauție camioneta spre mijlocul şoselei care fusese curățat de pluguri. Viscolul avea să o facă să întârzie la cursuri. Conducea încet, având grijă ca maşina să nu derapeze.

La radio se auzea vocea preşedintelui:

…există multe voci atât în guvern, cât şi în viața particulară care insistă că în America ar trebui să facă mai multe şanțuri decât punți. Răspunsul meu este că nu ne mai putem permite să ne condamnăm şi pe noi şi pe copiii noştri la un viitor amenințat de conflicte în toată lumea şi de un război nuclear.

„Mă bucur că am votat pentru el", îşi spuse Mary Ashley. „Paul Ellison va fi un preşedinte excepțional."

Îşi încleştă şi mai mult mâna pe volan când zăpada se transformă într-un vârtej alb orbitor.

* * *

În St. Croix, un soare tropical strălucea pe un cer fără nori, dar Harry Lantz nu avea nici o intenție de a ieşi. Se distra mult prea bine înăuntru. Se afla în pat, gol, între surorile Dolly. Lantz avea o dovadă certă că nu erau cu adevărat surori. Annette era o brunetă naturală înaltă, iar Sally era o blondă naturală înaltă. Puțin îi păsa lui Harry Lantz dacă erau sau nu rude de sânge. Important era

faptul că amândouă erau experte în ceea ce făceau şi ambele îi smulgea gemete de plăcere.

În celălalt capăt al camerei de motel, la televizor apăru chipul preşedintelui.

…Datorită faptului că eu cred ca nu există problemă care să nu poată fi rezolvată, dacă se arată bunăvoință de ambele părți, zidul de beton din jurul Berlinului de Est şi Cortina de Fier care înconjoară celelalte țări satelit ale Uniunii Sovietice trebuie să fie distruse.

Sally îşi întrerupse activitatea pentru a întreba:

— Vrei să închid porcăria aia, iubitule?

— Lasă-l aşa. Vreau să aud ce are de spus.

Annette îşi ridică şi ea capul,

— Ai votat cu el?

— Hei, voi două! înapoi la treabă, le strigă Harry Lantz.

Aşa cum ştiți foarte bine, cu trei ani în urmă, după moartea preşedintelui României, Nicolae Ceauşescu, această țară a întrerupt relațiile diplomatice cu Statele Unite. Aş dori să vă informez că am luat legătura cu guvernul român şi cu preşedintele țării, Alexandru Ionescu, şi acesta a fost de acord să restabilească relații diplomatice cu țara noastră.

Mulțimea de pe Pennsylvania Avenue izbucni în urale.

Harry Lantz se ridică în capul oaselor atât de brusc, încât dinții lui Annette i se înfipseră în penis.

— Isuse Cristoase! urlă Lantz. Am mai fost circumcis o dată! Ce dracu' vrei să faci?

— De ce te-ai mişcat, scumpule?

Lantz nu o auzi, însă. Ochii îi erau lipiți de ecranul televizorului.

Una din primele măsuri oficiale ale noastre, spunea preşedintele, *va fi să trimitem un ambasador în România. Şi acesta nu-i decât începutul…*

* * *

La Bucureşti era seară. Iarna devenise neaşteptat de blândă, iar străzile erau pline de oameni ieşiți la cumpărături pe vremea aceea neobişnuit de caldă.

Preşedintele României, Alexandru Ionescu, se afla în biroul său din vechiul palat, de pe Calea Victoriei, înconjurat de o jumătate de duzină de consilieri, şi asculta transmisia la radio pe unde

ultrascurte.

…Nu am de gând să mă opresc aici, spunea preşedintele american. *Albania a întrerupt relaţiile diplomatice cu Statele Unite în 1946. Am intenţia să restabilesc aceste legături şi, în plus, doresc să consolidez relaţiile diplomatice cu Bulgaria, Cehoslovacia şi Germania de Est.*

Se auziră urale şi aplauze.

Trimiterea unui ambasador în România este începutul unei mişcări de unire a popoarelor din lumea întreagă. Să nu uităm niciodată că omenirea are o origine comună, probleme comune şi o soartă finală comună. Să nu uităm că problemele pe care le avem în comun sunt mai mari decât cele care ne despart şi că tot ceea ce ne separă este făcut de mâna noastră.

* * *

Într-o vilă foarte bine păzită din Neuilly, o suburbie a Parisului, liderul revoluţionar român Marin Groza, îl urmărea pe preşedinte pe canalul doi al televiziunii franceze.

…vă promit că voi face tot posibilul şi că voi căuta tot ce-i mai bun în ceilalţi.

Aplauzele au durat cinci minute întregi.

— Cred că a sosit momentul, Lev, spuse Marin Groza gânditor. Vorbeşte serios.

Lev Pasternak, şeful securităţii lui, îi răspunse:

— Nu-i va fi de folos lui Ionescu? Marin Groza scutură din cap.

— Ionescu e un tiran, aşa că nimic nu-i va fi de folos. Numai că trebuie să fiu foarte atent la timp. Am dat greş când am vrut să-l înlătur pe Ceauşescu. Nu trebuie să dau greş încă o dată.

* * *

Pete Connors nu era beat — nu atât de beat cât ar fi putut. Aproape că terminase al cincilea pahar de whisky când Nancy, secretara cu care trăia, îl întrebă:

— Nu crezi că ajunge, Pete?

El zâmbi şi îi dădu uşor o palmă.

— Vorbeşte preşedintele nostru. Trebuie să arăţi puţin respect măcar, spuse el după care se întoarse spre imaginea de pe ecran. Comunist nenorocit, îi strigă el televizorului. Asta-i ţara mea şi CIA

n-o să te lase s-o vinzi. O să te oprim noi, băiete. Poți să fii convins.

Capitolul 2

— Voi avea nevoie de mult ajutor din partea ta, prietene, spuse Paul Ellison.

— Îl vei avea, zise Stanton Rogers încet.

Se aflau amândoi în Biroul Oval, preşedintele având drapelul american în spate. Era prima lor întâlnire în acel loc şi preşedintele Ellison nu se simțea prea bine.

„Dacă Stanton n-ar fi făcut acea singură greşeală, ar fi stat aici în locul meu", se gândi Paul Ellison.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, spuse Stanton parcă citindu-i gândurile. În ziua când ai fost numit pentru preşedinție, am fost gelos la culme, Paul. Era un vis al meu pe care îl trăiai tu. Dar ştii ceva? Până la urmă mi-am dat seama că, dacă eu nu puteam să stau pe fotoliul acela, nu era nimeni pe lume care aş fi vrut s-o facă în afară de tine. Îți stă bine acolo.

Paul Ellison îi zâmbi prietenului său şi spuse:

— Ca să fiu sincer, Stan, încăperea asta mă înspăimântă foarte tare. Parcă simt fantomele lui Washington, Lincoln şi Jefferson.

— Am avut şi preşedinți care…

— Ştiu, dar trebuie să încercăm să ne ridicăm la înălțimea celor mai mari.

Apăsă pe un buton de pe birou şi, peste câteva secunde intră un steward îmbrăcat cu o haină albă.

— Da, domnule preşedinte?

Paul Ellison se întoarse spre Rogers.

— Cafea?

— Sună minunat.

— Vrei ceva în ea?

— Nimic, mulțumesc. Barbara vrea să am grijă de siluetă.

Preşedintele îi făcu un semn din cap lui Henry, stewardul, după care acesta părăsi încăperea.

„Barbara". Uimise pe toată lumea. Se zvonise prin Washington că acel mariaj nu avea să supraviețuiască primului an, dar iată că dura de aproape cincisprezece şi era un succes. Stanton Rogers îşi deschisese un prestigios birou de avocatură, iar Barbara îşi

câştigase reputaţia de a fi o gazdă extraordinară.

Paul Ellison se ridică şi începu să se plimbe în sus şi în jos.

— Se pare că discursul meu legat de unirea între popoare a făcut mare vâlvă. Cred că ai citit ziarele.

Stanton Rogers dădu din umeri.

— Ştii cum sunt ăştia. Le place să creeze eroi pentru ca apoi să-i doboare.

— Ca să fiu sincer, puţin îmi pasă ce spun ziarele. Pe mine mă interesează ce spun oamenii.

— Să ştii că ai speriat foarte multă lume, Paul. Armata e împotriva planului tău şi unii indivizi foarte puternici ar dori să-l vadă eşuând.

— Nu va eşua, spuse el rezemându-se de speteaza fotoliului. Ştii care e cea mai mare problemă a lumii la ora actuală? Nu mai există oameni de stat. Ţările sunt conduse de politicieni. A existat o vreme, nu cu prea mult timp în urmă, când pământul era populat de uriaşi. Unii erau buni, alţii răi — dar erau uriaşi. Roosevelt şi Churchill, Hitler şi Mussolini, Charles de Gaulle şi Iosif Visarionovici Stalin. De ce au trăit cu toţii în acea perioadă? De ce astăzi nu mai există oameni de stat?

— E cam greu să fii un uriaş mondial pe un ecran de cincizeci de centimetri.

Stewardul apăru purtând o tavă de argint cu o cafetieră şi două ceşti, toate având pe ele însemnul prezidenţial. Turnă cafeaua cu îndemânare.

— Să vă mai aduc ceva, domnule preşedinte?

— Nu, asta-i tot, Henry. Mulţumesc.

Preşedintele aşteptă până plecă stewardul.

— Aş vrea să vorbesc cu tine în legătură cu găsirea ambasadorului potrivit pentru România.

— Bine.

— Nu trebuie să-ţi spun cât de important este acest lucru. Aş vrea să acţionezi cât poţi de repede.

Stanton Rogers luă o înghiţitură de cafea şi se ridică.

— Mă ocup imediat.

* * *

În mica suburbie Neuilly era două dimineaţa. Vila lui Marin Groza era cufundată în întuneric, iar luna stătea cuibărită într-un

strat gros de nori de furtună. Străzile erau tăcute la ora aceea, auzindu-se doar pasul câte unui trecător din când în când. O siluetă îmbrăcată în negru se furişă fără zgomot printre copaci spre zidul din cărămidă care înconjura vila. Pe un umăr avea o frânghie şi o pătură, iar în braţe avea un Uzi cu amortizor şi o armă cu săgeţi. Când ajunse lângă zid, se opri să asculte. Aşteptă nemişcat timp de cinci minute. În cele din urmă, mulţumit, desfăşură frânghia şi azvârli în sus capătul cu cârlig până când acesta se agăţă de marginea zidului. Omul începu apoi să se caţere cu uşurinţă. Ajungând sus, întinse pătura peste partea de sus a zidului pentru a se apăra de ţepuşele otrăvitoare din metal. Se opri din nou să asculte. Întoarse cârligul mutând frânghia de partea cealaltă a zidului şi coborî pe pământ. Verifică balisongul din talie, ucigătorul pumnal filipinez care se deschidea sau se închidea cu o singură mână.

Urmau câinii de atac. Intrusul se ghemui aşteptând ca aceştia să îi simtă mirosul. Erau trei dobermani, antrenaţi să ucidă. Dar ei nu erau decât primul obstacol. Împrejurimile şi vila erau pline de dispozitive electronice şi supravegheate în permanenţă de camere de luat vederi. Toate scrisorile şi pachetele erau primite în cabina de la poartă şi tot acolo erau deschise de către paznici. Uşile vilei erau rezistente la bombe. Vila îşi avea propria sursă de apă, iar mâncarea lui Marin Groza era gustată. Vila era impenetrabilă. Aşa ar fi trebuit. Silueta în negru se afla acolo în noaptea aceea pentru a dovedi că nu era.

Auzi zgomotul câinilor care îl atacară înainte să-i vadă. Apărură din beznă repezindu-se la gâtul lui. Erau doi. Ţinti cu arma cu săgeţi şi trase mai întâi în cel din stânga, cel mai apropiat, şi apoi în cel din dreapta, ferindu-se de trupurile lor care se zvârcoleau. Se răsuci imediat, pregătit pentru al treilea câine şi, când acesta îşi făcu apariţia, trase din nou, după care se făcu linişte.

Intrusul ştia unde se află capcanele sonice ascunse în pământ, aşa că le ocoli. Se furişă în tăcere printre zonele neacoperite de camerele de luat vederi şi, în mai puţin de două minute de la trecerea zidului, se afla la uşa din spate a vilei.

Când dădu să atingă clanţa, fu scăldat deodată de un val de lumină şi o voce îi strigă:

— Stai pe loc! aruncă arma şi ridică mâinile.

Silueta în negru lăsă arma să îi cadă din mână şi îşi ridică privirea. Vreo şase indivizi erau răspândiţi pe acoperiş ţinând

îndreptate spre el tot felul de arme.

— Ce dracu' v-a luat atâta timp? mormăi bărbatul în negru. N-ar fi trebuit să ajung niciodată atât de departe.

— Nici n-ai ajuns, îl informă şeful gărzilor. Te-am văzut chiar înainte să treci peste zid.

Lev Pasternak era netulburat.

— Atunci ar fi trebuit să mă opriți mai devreme. Aş fi putut fi într-o misiune de sinucidere cu o mulțime de grenade sau cu o afurisită de bombă asupra mea. Doresc o întrunire a întregului personal mâine dimineață la ora opt fix. Câinii au fost amețiți. Să aibă cineva grijă de ei până se trezesc.

Lev Pasternak se mândrea că ar fi fost cel mai bun paznic din lume. Fusese pilot în războiul de şase zile israelian, după care devenise un foarte bun agent în Mossad, unul dintre cele cinci servicii secrete israeliene.

Nu avea să uite niciodată acea dimineață, cu doi ani în urmă, când colonelul îl chemase în biroul său.

— Lev, cineva ar vrea să te împrumute pentru câteva săptămâni.

— Sper că-i o blondă, glumi Lev.

— E Marin Groza.

Mossad-ul avea un dosar complet al dizidentului român. Groza fusese liderul unei mişcări populare române ce avusese ca scop înlăturarea lui Alexandru Ionescu de la putere şi tocmai era pe cale de a aranja o lovitură de stat când a fost trădat de unul din oamenii săi. Mai mult de două duzini de luptători în ilegalitate fuseseră executați şi Groza abia reuşise să fugă din țară cu viață. Franța îi oferise adăpost, Ionescu l-a declarat pe Marin Groza trădător de țară şi a pus un preț pe capul lui. Avuseseră loc şase tentative de asasinare a lui Groza şi în timpul ultimului atac fusese rănit.

— Ce vrea de la mine? întrebă Pasternak. Are protecția guvernului.

— Nu-i destul. Are nevoie de cineva care să-i facă un sistem de securitate de neînvins. Ni s-a adresat nouă şi eu i te-am recomandat.

— Va trebui să plec în Franța?

— Numai pentru câteva săptămâni.

— Nu…

— Lev, e vorba de ceva foarte important. El e tipul cu pălărie

albă. Deținem informații că se bucură de destul sprijin popular în țara sa pentru a-l înlătura pe Ionescu. Când va veni timpul, va acționa. Până atunci va trebui să-l ținem în viață.

Lev Pasternak se gândi.

— Câteva săptămâni ați spus?

— Atât.

* * *

Colonelul se înşelase în privința timpului, dar avusese dreptate în legătură cu Marin Groza. Acesta era un bărbat slab, cu aspect fragil şi cu un chip ce purta amprenta amărăciunii. Avea un nas acvilin, o bărbie fermă, o frunte lată şi părul alb. Ochii îi erau negri şi pătrunzători, iar când vorbea, îi sclipeau de pasiune.

— Puțin îmi pasă dacă trăiesc sau mor, i-a spus el lui Lev la prima lor întâlnire. Toți o să murim la un moment dat, numai că tocmai acest moment mă îngrijorează pe mine. Trebuie să mai trăiesc un an, doi. Atât îmi trebuie doar ca să-l gonesc pe Ionescu din țară.

Îşi trecu mâna absent peste o cicatrice de pe obraz..

— Nimeni nu are dreptul să transforme în sclavă o țară întreagă. Trebuie să eliberăm România şi să lăsăm poporul să-şi decidă singur soarta.

Lev Pasternak s-a apucat de lucru la sistemul de securitate al vilei din Neuilly. A folosit câțiva din oamenii săi, iar cei din afară care au fost angajați au fost verificați cu foarte mare atenție. Fiecare lucru era făcut cu mare precizie.

Pasternak îl vedea pe liderul român în fiecare zi şi, cu cât îşi petrecea mai mult timp alături de el, cu atât începea să-l admire mai mult. Când Marin Groza l-a rugat să rămână acolo ca şef al securității sale, Pasternak nici măcar nu a ezitat.

— Cu plăcere, a spus, până în clipa când vei fi gata să acționezi. După care mă voi întoarce în Israel.

S-au înțeles.

La intervale neregulate, Pasternak înscena atacuri surpriză asupra vilei, testând paza. Acum îşi spuse: „Unii paznici au început să devină neglijenți. Va trebui să-i înlocuiesc."

Trecu prin coridoare, verificând cu atenție senzorii de căldură, sistemele electronice de avertizare şi razele infraroşii de pe pragul fiecărei uşi. Când ajunse în dreptul dormitorului lui Marin Groza,

auzi un zgomot puternic şi, o clipă mai târziu, Groza începu să strige de durere.

Lev Pasternak trecu de camera lui Groza continuându-şi drumul.

Capitolul 3

Sediul Agenției Centrale de Spionaj — CIA — se află de partea cealaltă a râului Potomac, în Langley, Virginia, la şapte mile nord-vest de Washington, D.C. În capătul aleii care duce spre agenție se afl[o lumină roşie deasupra unei porți păzite douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, iar vizitatorilor autorizați li se dau legitimații colorate ce le oferă acces numai în cadrul departamentului unde au treabă. Lângă clădirea de şapte etaje numită în mod bizar *Fabrica de jucării,* se află o statuie mare a lui Nathan Halke. În interior, la parter, peretele din sticlă al unui coridor dă spre o curte interioară plină de magnolii. Deasupra biroului de la intrare un vers este săpat în marmură:

„Şi vei cunoaşte adevărul,
iar adevărul te va elibera."

Intrarea publicului nu este niciodată permisă în clădire şi nu există facilități pentru vizitatori. Pentru cei care vor să intre în complexul „negru" nevăzuți există un tunel care dă într-un hol unde se află un lift din lemn de mahon păzit zi şi noapte de santinele îmbrăcate în gri.

* * *

În sala de conferințe de la etajul al şaptelea, păzită de gărzi înarmate cu revolvere de calibrul 38 pe sub costume, şedința de luni dimineață a comitetului director era în plină desfăşurare. În jurul mesei mari din lemn de stejar se aflau Ned Tillingast, directorul CIA, generalul Oliver Brooks, şeful personalului militar, secretarul de stat Floyd Baker, Pete Connors, şeful contraspionajului, şi Stanton Rogers.

Ned Tillingast, directorul CIA, era un bărbat în jur de şaizeci de ani, rece şi taciturn, plin de secrete malefice. Există o ramură luminoasă şi una întunecată a CIA. Cea întunecată se ocupă de operațiunile clandestine, iar de şapte ani Tillingast răspundea de

patru mii cinci sute de oameni care lucrau în acea secțiune.

Generalul Oliver Brooks era un soldat care luptase la West Point şi care îşi conducea atât viața personală cât şi pe cea profesională cu cea mai mare corectitudine. Era un om de companie şi compania pentru care lucra era Armata Statelor Unite.

Floyd Baker, secretarul de stat, era cu adevărat anacronic, o rămăşiță a unei ere trecute. Era un bărbat de origine sudică, înalt, cu părul cărunt, cu aspect distins şi de o politețe demodată. Era proprietarul unui număr de ziare importante din toată țara şi se spunea că ar fi putred de bogat. Nu exista nimeni la Washington cu un simț politic mai acut, iar antenele lui Baker erau îndreptate totdeauna pentru a înregistra semnalele care se schimbau prin sălile Congresului.

Pete Connors era un bărbat extrem de încăpățânat şi de nervos, care bea foarte mult şi nu se temea de nimeni şi de nimic. Acesta era cel din urmă an pe care şi-l petrecea la CIA, căci în iunie avea să iasă la pensie obligatoriu. Connors era şeful contraspionajului, cea mai secretă şi mai compartimentată ramură a CIA. Ajunsese sus trecând prin diversele compartimente şi acționase în acele zile de aur când agenții CIA erau băieți de aur. Şi Pete Connors fusese un băiat de aur. Participase la lovitura care l-a reaşezat pe şah pe Tronul Păunului în Iran şi fusese implicat în Operațiunea Mongoose, tentativa de a răsturna guvernul lui Castro în 1961.

— Totul s-a schimbat după Golful Porcilor, se plângea Pete din când în când şi durata diatribei sale depindea de obicei de cât de beat era. Ticăloşii ne-au atacat pe prima pagină a tuturor ziarelor din lume. Ne-au numit o grămadă de clovni mincinoşi şi vicleni care nu puteam să facem decât ce-am învățat. Un ticălos anti-CIA a publicat numele agenților noştri şi Dick Welch, şeful ramurii noastre din Atena, a fost ucis.

Pete Connors avusese trei căsnicii nefericite tocmai datorită presiunilor şi caracterului secret al muncii sale, dar, după părerea lui, nici un sacrificiu nu era prea mare pentru țara lui.

Acum, în toiul şedinței, era roşu la față de furie.

— Dacă-l lăsăm pe preşedinte să continue cu programul ăsta afurisit de unire a popoarelor, o să ne vândă țara. Nu putem permite…

— Preşedintele este în funcție de mai puțin de o săptămână, îl întrerupse Floyd Baker. Ne aflăm cu toții aici pentru a-i pune în practică politica şi…

— Eu nu mă aflu aici ca să-mi vând țara afurisiților de comuniști, domnule. Președintele n-a pomenit niciodată de acest plan înainte de a-și ține discursul. Ne-a pus în fața faptului împlinit. N-am avut nici o șansă de a formula o respingere.

— Poate că asta a și intenționat, sugeră Baker.

Pete Connors îl privi fix.

— Dumnezeule, ești de acord cu el!

— E președintele meu, spuse Floyd Baker categoric. Ca și al tău.

Ned Tillingast se întoarse spre Stanton Rogers.

— Connors are dreptate într-un fel. Președintele intenționează, practic, să invite România, Albania, Bulgaria și celelalte țări comuniste să-și trimită spionii aici dându-se drept atașați culturali, șoferi, secretare și cameriste. Cheltuim miliarde de dolari păzind ușa din spate și președintele vrea să le-o deschidă larg pe cea din față.

Generalul Brooks dădu din cap aprobator.

— Nici eu n-am fost consultat. După părerea mea, planul președintelui ar putea, pur și simplu, să distrugă această țară.

— Domnilor, spuse Stanton Rogers, se poate ca unii din noi să nu fie de acord cu președintele, dar să nu uităm că oamenii au votat ca Paul Ellison să conducă această țară.

Îi privi pe rând pe cei din jur.

— Facem parte cu toții din echipa președintelui și trebuie să-l urmăm și să-l sprijinim cum putem mai bine.

Cuvintele lui au fost urmate de o tăcere șovăitoare.

— Bine, deci. Președintele dorește o prezentare imediată a actualei situații din România. Tot ce aveți.

— Inclusiv materialul secret? întrebă Pete Connors.

— Absolut tot. Spuneți-mi care e situația în România cu Alexandru Ionescu?

— Ionescu se ține bine, zise Ned Tillingast. După ce s-a descotorosit de familia Ceaușescu, toți aliații acestuia au fost asasinați, închiși sau exilați. De când a preluat puterea, Ionescu a secătuit poporul, care îl urăște cumplit de mult.

— Ce se aude în legătură cu perspectivele unei revoluții?

— Ah, asta e chiar interesant, spuse Tillingast. Mai țineți minte când, cu vreo doi ani în urmă, Marin Groza a fost gata să-l răstoarne pe Ionescu?

— Da. Groza abia a reușit să fugă din țară atunci.

— Cu ajutorul nostru. Deținem informația că populația se pregăteşte să-l readucă. Groza ar fi bun pentru România şi, dacă reuşeşte să se întoarcă în țară, va fi bine şi pentru noi. Ținem totul sub observație.

Stanton Rogers se întoarse apoi spre secretarul de stat.

— Ai o listă a candidaților pentru postul din România?

Floyd Baker deschise o servietă diplomat din piele de unde scoase câteva hârtii şi îi dădu una lui Rogers.

— Aceştia sunt cei mai buni. Sunt cu toți diplomați de Carieră. Fiecare a fost verificat. Nu au probleme financiare şi nici schelete stânjenitoare în dulap.

Când Stanton Rogers luă lista, secretarul de stat adăugă:

— Bineînțeles că Departamentul de Stat ar prefera un diplomat de carieră în locul unei personalități politice. Cineva pregătit pentru un astfel de post. Mai ales în această situație. România este un loc extrem de sensibil, unde e nevoie de foarte multă prudență.

— De acord, spuse Stanton ridicându-se. Voi discuta aceste nume cu preşedintele şi vă voi da răspunsul. Doreşte să trimită pe cineva acolo cât mai curând posibil.

Când toată lumea se ridică să plece, Ned Tillingast

— Pete, mai rămâi, te rog. Aş vrea să stăm puțin de vorbă.

— Ai fost foarte înflăcărat, Pete, îi spuse Tillingast când rămaseră singuri.

— Dar am dreptate, zise Pete Connors cu încăpățânare. Preşedintele încearcă să vândă țara. Noi ce-ar trebui să facem?

— Să-ți ții gura.

— Ned, suntem pregătiți să găsim duşmanul şi să-l ucidem. Dar dacă duşmanul se află în spatele liniilor noastre — în Biroul Oval?

Spuse:

— Ai grijă. Ai mare grijă.

Tillingast lucra în domeniu de mai mult timp decât Pete Connors. Fusese membru al OSS-ului lui Bill Donovan înainte ca acesta să devină CIA. Nici lui nu-i plăcea ce-i făceau ticăloşii din Congres organizației la care el ținea atât de mult. De fapt, era o separare profundă în cadrul CIA între duri şi cei care credeau că „ursul" rus putea fi transformat într-un animal inofensiv. „Trebuie să luptăm pentru fiecare dolar", îşi spuse Tillingast. „La Moscova, KGB-ul pregăteşte câte o mie de agenți odată."

Ned Tillingast îl recrutase pe Pete Connors încă din colegiu şi

acesta se dovedise a fi unul dintre cei mai buni, numai că, în ultimii câțiva ani, Connors devenise un adevărat cowboy — puțin cam prea independent şi puțin cam prea grăbit să apese pe trăgaci. Periculos.

— Pete, ai auzit cumva ceva despre o anume organizație care-şi spune *Patrioții pentru Libertate?* întrebă Tillingast.

Connors se încruntă.

— Nu, n-aş putea spune că am auzit. Cine sunt?

— Până acum doar un zvon. N-am decât fum. Vezi dacă poți să afli ceva.

— Am înțeles.

* * *

Peste o oră, Pete Connors suna de la un telefon public din Hains Point.

— Am un mesaj pentru Odin.

— Odin la telefon, spuse generalul Oliver Brooks.

* * *

Întorcându-se la birou în limuzina sa, Stanton Rogers deschise plicul care conținea numele candidaților pentru postul de ambasador şi le studie. Era o listă excelentă. Secretarul de stat îşi făcuse tema cum trebuie. Candidații lucraseră cu toții în țări din Europa de Est şi Occidentală şi câțiva dintre ei aveau un plus de experiență câştigată în Extremul Orient şi în Africa. „Preşedintele va fi încântat", îşi spuse Stanton.

* * *

— Nu sunt buni, izbucni Paul Ellison aruncând lista pe birou. Nici unul.

— Paul, dar oamenii ăştia sunt cu toții diplomați de carieră cu experiență, protestă Stanton.

— Şi înguşti la minte aşa cum e tradiția *Departamentului de Stat.* Îți aminteşti cum am pierdut România acum trei ani? Diplomatul nostru cu multă experiență care se afla la Bucureşti a făcut o greşeală şi gata, s-au întrerupt relațiile cu noi. Băieții în costume mă îngrijorează. Nu ştiu decât să-şi acopere fundul. Când

am vorbit despre programul de unire între popoare, am făcut-o cât se poate de serios. Trebuie să creăm o impresie foarte bună într-o țară care, în prezent, este foarte prudentă față de noi.

— Dar, dacă trimiți un amator — cineva lipsit de experiență — rişti foarte mult.

— Poate că avem nevoie de cineva cu o alt fel de experiență. România va fi un test, Stan, o probă pentru întregul program, dacă doreşti, spuse el, după care ezită puțin. Sunt cât se poate de conştient. Credibilitatea mea e în joc. Ştiu că sunt foarte mulți oameni influenți care nu vor ca acest lucru să funcționeze. Dacă dau greş, sunt terminat. Va trebui să uit de Bulgaria, Albania, Cehoslovacia şi restul țărilor Cortinei de Fier şi nu vreau să se întâmple aşa ceva.

— Aş putea să-i verific pe câțiva dintre politicienii noştri care…

Preşedintele Ellison scutură din cap.

— Aceeaşi problemă. Vreau pe cineva cu un punct de vedere absolut nou. Cineva care să spargă gheața. Opusul americanului urât.

Stan Rogers îl privi pe preşedinte uluit.

— Paul… am impresia că te gândeşti deja la cineva. Aşa e?

Paul Ellison scoase un trabuc din cutia de pe birou şi îl aprinse.

— Ca să fiu sincer, spuse el încet, cred că da.

— Cine este acest individ?

— O femeie. Ai văzut din întâmplare articolul din ultimul număr al revistei *Afaceri externe* intitulat *Extinderea acum?*

— Da.

— Ce părere ai?

— L-am considerat interesant. Autoarea crede că putem seduce țările comuniste pentru a le atrage de partea noastră oferindu-le…

Tăcu brusc, după care continuă:

— Semăna foarte mult cu discursul tău.

— Numai că a fost scris cu şase luni înainte. Această femeie a publicat nişte articole senzaționale în *Comentarii* şi *Afaceri de stat.* Anul trecut am citit o carte a ei despre politica est-europeană şi trebuie să recunosc că m-a ajutat să-mi clarific nişte idei.

— Bine, deci e de acord cu teoria ta, dar ăsta nu-i un motiv pentru care să te gândeşti la ea ca…

— Stan, ea a mers mai departe decât teoria mea. A conturat un plan detaliat care este excelent. Vrea să ia cele patru mari pacte economice din lume şi să le combine.

— Cum putem să...?

— Va dura, dar se poate. Uite. Ştii că în 1949, ţările blocului răsăritean au format un pact de ajutor economic reciproc, numit CAER, iar în 1958, celelalte ţări europene au format CEE — Piaţa Comună.

— Exact.

— Mai avem Organizaţia pentru Cooperare Economică şi Dezvoltare, din care fac parte Statele Unite, câteva din ţările Europei Occidentale şi Iugoslavia. Şi nu uita că ţările lumii a treia au format o mişcare de nealiniere care ne exclude.

Vocea preşedintelui era extrem de tulburată.

— Gândeşte-te la posibilităţi. Dacă am putea combina toate aceste planuri formând o piaţă unică uriaşă — Dumnezeule, ar fi ceva extraordinar! Acesta ar putea fi comerţul internaţional adevărat. Şi ar putea aduce pace.

— E o idee interesantă, dar rezultatul poate fi foarte departe, spuse Stanton Rogers cu prudenţă.

— Ştii vechiul proverb chinezesc „O călătorie de o mie de mile trebuie să înceapă cu un singur pas"?

— E o amatoare, Paul.

— Unii din cei mai buni ambasadori ai noştri au fost amatori. Anne Armstrong, fosta ambasadoare din Marea Britanie, a fost o învăţătoare fără nici un fel de experienţă politică. Perle Mesta a fost numită Ia Luxemburg, Clare Booth Luce a fost ambasadoare în Italia, John Gavin, un actor, a fost ambasador în Mexic. O treime din actualii noştri ambasadori sunt ceea ce numeşti tu amatori.

— Dar nu ştii absolut nimic despre femeia asta.

— Nimic în afară de faptul că este al naibii de inteligentă şi că ne aflăm pe aceeaşi lungime de undă. Te rog să găseşti tot ce poţi în legătură cu ea, spuse el şi, luând un număr al revistei *Afaceri externe* adăugă: Numele ei este Mary Ashley.

* * *

Peste două zile, preşedintele Paul Ellison şi Stanton Rogers luau micul dejun împreună.

— Am obţinut informaţiile pe care le-ai cerut, spuse Stanton Rogers şi scoase o hârtie din buzunar. Mary Elizabeth Ashley. Old Milford Road 27, Junction City, Kansas. Vârsta, aproape treizeci şi

cinci, căsătorită cu doctorul Edward Ashley — doi copii, Beth, doisprezece ani, şi Tim, zece. Preşedintă a *Ligii alegătoarelor* din Junction City. Profesoară de ştiinţe politice est-europene la *Universitatea de Stat* din Kansas. Bunicul născut în România.

Îşi ridică privirea gânditor.

— Trebuie să recunosc că sună interesant.

— Şi eu cred la fel. Aş vrea o verificare cât se poate de amănunţită a ei.

— Voi avea grijă.

Capitolul 4

— Nu sunt de acord, doamnă profesoară Ashley, spuse Barry Dylan, cel mai inteligent şi mai tânăr dintre studenţii care participau la seminarul de ştiinţe politice al lui Mary Ashley, privind în jur sfidător. Alexandru Ionescu este mai rău decât Ceauşescu.

— Ne poţi oferi ceva concret care să-ţi susţină afirmaţia? întrebă Mary Ashley.

Erau doisprezece studenţi prezenţi la seminarul post-universitar care se ţinea într-o clasă din Dykstra Hall din cadrul *Universităţii de Stat* din Kansas. Stăteau cu toţii în semicerc cu faţa la Mary. Listele cu cei care doreau să participe la cursurile ei erau mai lungi decât pentru oricare alt profesor din universitate. Era un cadru didactic excelent, cu un simţ al umorului spontan şi o căldură care îi făcea pe cei din jurul ei să se simtă foarte bine. Avea un chip oval care se transforma din interesant în frumos, în funcţie de dispoziţie. Avea pomeţii înalţi ca ai unui manechin şi ochi migdalaţi. Părul îi era de culoare închisă şi des. Silueta ei stârnea invidie în rândul studentelor şi înflăcăra imaginaţia studenţilor, deşi nu era deloc conştientă de acest lucru.

Barry se întreba dacă era fericită cu soţul ei. Îşi îndreptă din nou atenţia fără chef asupra problemei despre care discutau.

— Păi, când Ionescu a preluat puterea în România, a eliminat toate elementele pro-Groza şi a reînfiinţat o poziţie dură, pro-sovietică. Nici chiar Ceauşescu nu era atât de rău.

— Atunci de ce preşedintele Ellison doreşte atât de mult să restabilească relaţiile diplomatice cu el? întrebă un alt student.

— Pentru că vrem să-l atragem pe orbita occidentală.

— Nu uita că şi Nicolae Ceauşescu era cu piciorul în ambele tabere, spuse Mary. În ce an a început acest lucru?

Barry din nou:

— În 1963, când România a fost părtinitoare în disputa dintre Rusia şi China cu scopul de a-şi arăta independența în privința relațiilor externe.

— Ce părere ai despre relațiile actuale ale României cu celelalte țări membre ale Pactului de la Varşovia şi cu Rusia, mai ales? întrebă Mary.

— Aş spune că sunt mai puternice acum.

O altă voce:

— Nu sunt de acord. România a criticat invazia Rusiei în Afganistan şi înțelegerea ruşilor cu CEE. De asemenea, doamnă profesoară Ashley…

Se auzi soneria. Seminarul se încheiase.

— Luni vom discuta despre principalii factori care afectează atitudinea sovietică față de Europa de Est şi posibilele consecințe ale planului preşedintelui Ellison de străpungere a blocului răsăritean. Un weekend plăcut, le spuse Mary.

Îi privea pe studenți ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă.

— Şi dumneavoastră de asemenea, doamnă profesoară.

Lui Mary Ashley îi plăcea foarte mult atmosfera de la seminar. Istoria şi geografia prindeau viață în timpul discuțiilor aprinse dintre tinerii studenți. Numele şi locurile străine deveneau reale, iar evenimentele istorice căpătau formă. Acesta era al cincilea an de când preda la facultatea din cadrul *Universității de Stat* din Kansas şi această profesie tot o mai tulbura. Mai preda cinci cursuri de ştiințe politice pe an pe lângă seminarele post-universitare şi în fiecare din ele era vorba despre Uniunea Sovietică şi sateliții săi. Uneori se simțea ca o impostoare. „N-am fost în viața mea în nici una din țările despre care predau", îşi spunea ea." „N-am părăsit niciodată Statele Unite."

Mary Ashley se născuse în Junction City, la fel ca şi părinții ei. Singurul membru al familiei care văzuse Europa era bunicul ei, care venise dintr-un sat românesc, Voroneț.

* * *

Mary intenționase să facă o excursie în străinătate când şi-a luat licența, dar în vara aceea l-a cunoscut pe Edward Ashley şi

excursia în Europa s-a transformat într-o călătorie de nuntă de trei zile la Waterville, la o distanță de cincizeci şi cinci de mile de Junction City, unde Edward trebuia să îngrijească un pacient bolnav de inimă.

— Anul viitor trebuie neapărat să călătorim, i-a spus Mary lui Edward la puțin timp după ce s-au căsătorit, îmi doresc tare mult să văd Roma, Parisul şi România.

— Şi eu. S-a făcut, deci, vara viitoare.

* * *

Dar în vara următoare s-a născut Beth şi Edward a avut foarte mult de lucru la spitalul *Geary Community.* Peste alți doi ani s-a născut Tim. Mary şi-a luat doctoratul şi a început să predea la *Universitatea de Stat* din Kansas şi anii au trecut pe nesimțite. Cu excepția câtorva excursii scurte la Chicago, Atlanta şi Denver, Mary nu părăsise statul Kansas.

„Într-o bună zi", îşi promise ea. „Într-o bună zi..."

* * *

Mary îşi adună hârtiile şi îşi aruncă privirea pe fereastră. Gheața colorase geamul în gri şi începuse să ningă din nou. Îşi puse haina de piele căptuşită şi fularul roşu de lână şi se îndreptă spre intrarea dinspre strada Vattier, unde îşi parcase maşina.

Campusul era uriaş, 315 acri presărați cu 87 de clădiri, inclusiv laboratoare, cinematografe şi capele printre copaci şi verdeață. De la distanță, clădirile din calcar maroniu ale universității, cu turlele lor, semănau cu nişte vechi castele gata să respingă hoardele duşmane. Când trecu pe lângă Denison Hall, Mary văzu un bărbat cu un aparat de fotografiat *Nikon* venind spre ea. Acesta îndreptă aparatul spre clădire şi apăsă pe buton. Mary se afla în prim-planul fotografiei. „Ar fi trebuit să mă dau la o parte", îşi spuse ea. „I-am stricat poza."

O oră mai târziu, fotografia se afla în drum spre Washington, D.C.

* * *

Fiecare oraş îşi are propriul său ritm, un puls pe care îl imprimă

locuitorii şi pământul. Junction City, din ținutul Geary este o comunitate de fermieri, cu 20.381 de locuitori, aflată la 130 de mile la vest de Kansas City, care se mândreşte cu faptul că este centrul geografic al Statelor Unite. Are un ziar — *The Daily Union* — un post de radio şi unul de televiziune. Centrul comercial constă într-o serie de magazine răzlețe şi stații de benzină de-a lungul străzilor Şase şi Washington. Există un *J.C. Penney's, o First National Bank,* o *Domino Pizza,* un *Flower Jeweler's* şi un *Woolworth's.* De asemenea, localuri unde se pot servi gustări, o stație de autobuz, un magazin cu articole bărbăteşti şi unul cu băuturi, genul de magazine care se află în sute de orăşele de pe tot cuprinsul Statelor Unite. Dar locuitorii din Junction City îşi iubeau oraşul pentru liniştea şi pacea pe care le oferea. Cel puțin în timpul săptămânii, căci în weekend-uri, Junction City devenea centrul de odihnă şi recreere pentru soldații de la Fort Riley din vecinătate.

* * *

În drumul spre casă, Mary Ashley se opri să cumpere câte ceva pentru cină de la *Dillon's Market,* după care porni spre Old Milford Road, o zonă minunată cu vedere spre lac. Stejari şi ulmi străjuiau şoseaua pe partea stângă, în timp ce pe dreapta se vedeau case foarte frumoase construite din piatră, cărămidă sau lemn.

Familia Ashley locuia într-o casă din piatră cu două etaje, aşezată între nişte dealuri joase, care fusese cumpărată de către doctorul Edward Ashley şi mireasa sa cu treisprezece ani în urmă. Consta într-un living-room mare, o sufragerie, o bibliotecă, o cameră pentru micul dejun şi o bucătărie jos şi un dormitor mare plus alte două mici la etaj.

— Este mult prea mare pentru două persoane, protestase Mary Ashley.

Edward o luase în brațe şi o ținuse strâns.

— Cine a spus că va fi numai pentru două persoane?

* * *

Când Mary ajunse acasă de la universitate, Tim şi Beth o aşteptau cu nerăbdare.

— Ia ghici, spuse Tim. Or să ne apară fotografiile în ziar!

— Ajutați-mă să scot pachetele cu alimente, spuse Mary. În ce ziar?

— Tipul n-a spus, dar ne-a făcut fotografiile şi a spus că o se ne anunțe.

Mary se opri să îşi privească fiul.

— Tipul ăsta a spus cumva şi de ce?

— Nu, zise Tim. Dar avea un *Nikon* excelent.

* * *

Duminică, Mary sărbători — deşi nu acesta era cuvântul care îi venea în minte — cea de a treizeci şi cincea aniversare a sa. Edward organizase o petrecere-surpriză în cinstea ei la club. Vecinii lor, Florence şi Douglas Schiffer, plus alte patru perechi, o aşteptau. Edward s-a bucurat ca un copil când a văzut expresia uimită de pe chipul lui Mary când a intrat în club şi a văzut masa festivă şi panglica mare pe care scria *La mulți ani.* Nu avu inima să îi spună că ştia de petrecerea aceea de două săptămâni. Îl adora pe Edward. „Şi de ce nu? Cine n-ar fi făcut-o?" Era atrăgător, inteligent şi iubitor. Atât bunicul, cât şi tatăl lui fuseseră medici şi niciodată nu îi trecuse prin cap că ar fi putut fi altceva. Era cel mai bun chirurg din Junction City, un tată foarte iubitor şi un soț minunat.

Suflând în lumânările care ornau tortul, Mary se uită din nou la Edward întrebându-se: „Cât de norocoasă poate fi o femeie?"

* * *

Luni dimineață, Mary se trezi mahmură. Cu o seară în urmă se băuse foarte multă şampanie şi ea nu era obişnuită să bea alcool. Trebui să facă un efort destul de mare pentru a se da jos din pat. „Şampania e de vină. N-o să mai beau niciodată", îşi promise ea.

Coborî încet şi se apucă să pregătească micul dejun pentru copii, încercând să ignore cumplita durere de cap.

— Şampania este răzbunarea francezilor pe noi, mormăi ea.

Beth intră în bucătărie cu brațul încărcat de cărți.

— Cu cine vorbeşti, mamă?

— Singură.

— Ciudat.

— Când ai dreptate, ai, spuse Mary punând pe masă o cutie cu fulgi de ovăz. Am cumpărat un nou fel de fulgi pentru tine. Or să-ți placă.

Beth se aşeză la masă şi studie cutia.

— Nu pot să mănânc aşa ceva. Vrei să mă omori.

— Nu-mi da idei, o preveni mama ei. Vrei să-ți mănânci micul dejun, te rog?

Tim, fiul ei în vârstă de zece ani, dădu buzna în bucătărie. Se trânti pe un scaun şi spuse:

— Eu vreau ouă cu şuncă.

— Ce se întâmplă cu salutul? întrebă Mary.

— Bună dimineața. Vreau ouă cu şuncă.

— „Te rog".

— Ah, haide, mamă, o să întârzii la şcoală.

— Mă bucur să ai adus vorba. M-a sunat doamna Reynolds şi mi-a comunicat că nu treci la matematică. Ce-ai de spus?

— Se poate.

— Tim, asta vrea să fie o glumă?

— Eu una nu găsesc că-i ceva caraghios, pufni Beth..

El se strâmbă la soră-sa şi îi spuse:

— Dacă vrei ceva caraghios, uită-te în oglindă.

— Gata, zise Mary. Purtați-vă frumos.

Capul o durea şi mai tare.

— După ore să mă duc la patinoar, mamă? întrebă Tim.

— Patinezi deja pe o gheață foarte subțire. Vei veni direct acasă să înveți. Ce impresie crezi că face un profesor universitar care are un fiu corijent la matematică?

— Foarte bună. Doar nu predai matematica.

— Ți-a spus Tim că a luat un D la caligrafie? spuse Beth.

El îşi privi sora cu duşmănie.

— N-ai auzit de Mark Twain?

— Ce legătură are Mark Twain cu chestia asta? întrebă Mary.

— Mark Twain a spus că nu are nici un pic de respect față de o persoană care scrie un cuvânt într-un singur fel.

„Nu putem câştiga", îşi spuse Mary. „Sunt mai isteți decât noi."

Făcuse câte un pachet cu mâncare pentru fiecare, dar o îngrijora Beth, care se apucase să țină o nouă cură nebunească.

— Beth, te rog să-ți mănânci toată mâncarea azi.

— Dacă n-are conservanți artificiali. N-o să las lăcomia industriei alimentare să-mi distrugă sănătatea.

„Ce s-o fi întâmplat cu zilele bune când mânca orice?" se întrebă Mary.

Tim smulse o foaie de hârtie desprinsă dintr-unul din caietele lui Beth.

— Ia uite aici! strigă el. *„Dragă Beth, hai să stăm împreună în timpul perioadei de învățat. Ieri m-am gândit tot timpul la tine şi..."*

— Dă-mi-o înapoi! țipă Beth. E a mea.

Încercă să apuce hârtia, dar Tim se feri. Citi semnătura din josul foii.

— Hei! Semnează *„Virgil"*. Eu credeam că eşti îndrăgostită de Arnold.

Beth îi smulse foaia.

— Ce ştii tu despre dragoste? întrebă fiica de doisprezece ani a lui Mary. Eşti doar un mucos.

Durerea de cap a lui Mary devenea insuportabilă.

— Copii, potoliți-vă.

Auzi autobuzul şcolii claxonând. Tim şi Beth se repeziră imediat spre uşă.

— Stați! N-ați terminat de mâncat, spuse Mary urmându-i în hol.

— Nu-i timp, mamă. Trebuie să plecăm.

— Pa, mamă.

— E ger. Puneți-vă paltoanele şi fularele.

— Nu pot. Mi-am pierdut fularul, spuse Tim.

Şi au plecat. Mary se simțea epuizată. „A fi mamă înseamnă să te afli tot timpul în centrul unui uragan."

Privi în sus când Edward coborî scara şi simți un val de căldură. „Chiar şi după toți aceşti ani este tot cel mai atrăgător bărbat pe care l-am cunoscut vreodată", îşi spuse ea. Blândețea lui a cucerit-o de la început. Ochii îi erau de un cenuşiu cald, reflectând inteligență, dar se puteau transforma în două fulgere când era pasionat de ceva.

— Bună dimineața, draga mea, spuse el sărutând-o.

Intrară amândoi în bucătărie.

— Iubitule, vrei să-mi faci un serviciu?

— Sigur, frumoasa mea. Orice.

— Aş vrea să vând copiii.

— Pe amândoi?

— Pe amândoi.

— Când?

— Azi.

— Cine i-ar cumpăra?

— Străinii. Au ajuns la o vârstă când nimic din ce fac eu nu e bine. Beth a început să fie nebună după mâncarea potrivită pentru sănătate, iar fiul tău se transformă într-un copil care nu mai învață.

— Poate că nu sunt copiii noştri, spuse Edward gânditor.

— Sper că nu. Îți dau fulgi de ovăz.

El se uită la ceas.

— Îmi pare rău, draga mea, dar n-am timp. Intru în operație peste o jumătate de oră. Hank Cates şi-a prins mâinile la o maşinărie şi s-ar putea să-şi piardă câteva degete.

— Nu-i prea bătrân ca să se mai ocupe de fermă?

— Să nu cumva să te audă.

Mary ştia că Hank Cates nu îi plătea soțului ei de trei ani. La fel ca majoritatea fermierilor din comunitate, suferea şi el de pe urma scăderii prețurilor şi atitudinii indiferente a Administrației Creditului Agricol. Mulți îşi pierdeau fermele la care munciseră toată viața. Edward nu îşi presase niciodată pacienții să îi dea bani şi mulți îi plăteau din recolte. Familia Ashley avea o pivniță plină cu porumb, cartofi şi grâu. Un fermier îi oferise o vacă în loc de bani, dar când Edward i-a spus lui Mary acest lucru, ea a zis:

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-i că e gratuit.

Mary îşi privi soțul acum şi îşi spuse din nou: „Cât de norocoasă sunt."

— Bine, zise ea. S-ar putea, totuşi, să păstrez copiii. Îmi place foarte mult de tatăl lor.

— Ca să fiu sincer, eu țin foarte mult la mama lor, spuse el şi o îmbrățişa. La mulți ani, plus o zi.

— Mă mai iubeşti chiar şi acum când sunt mai bătrână?

— Îmi plac femeile mai bătrâne.

— Mulțumesc, spuse ea şi apoi îşi aminti ceva deodată. Trebuie să mă întorc devreme astăzi ca să pregătesc cina. E rândul nostru să-i primim pe Schifferi.

O partidă de bridge cu vecinii lor era un ritual de luni seara. Faptul că Douglas Schiffer era medic şi lucra cu Edward la spital îi apropia şi mai mult.

* * *

Mary şi Edward ieşiră din casă împreună, cu capetele plecate împotriva vântului neîncetat. Edward îşi puse centura la volanul Fordului Granada şi o privi pe Mary urcând la volanul camionetei.

— Pe autostradă e alunecuş, probabil, îi strigă Edward. Ai grijă.

— Şi tu, dragul meu.

Îi trimise un sărut, după care cele două maşini se depărtară de casă, Edward îndreptându-se spre spital, iar Mary spre oraşul Manhattan, unde se afla universitatea, la şaisprezece mile distanţă.

Doi bărbaţi care se aflau într-o maşină parcată la câteva sute de metri distanţă de casa familiei Ashley îi urmăriră plecând. Aşteptară până când ieşiră din raza vizuală.

— Să mergem.

Se apropiară de casa de lângă cea a familiei Ashley. Rex Olds, şoferul, rămase în maşină, în timp ce însoţitorul său se apropie de uşă şi sună. Îi deschise o brunetă atrăgătoare de vreo treizeci şi cinci de ani.

— Da? Vă pot ajuta cu ceva?

— Doamna Douglas Schiffer?

— Da…?

Bărbatul scoase o legitimaţie din buzunarul hainei.

— Mă numesc Donald Zamlock şi lucrez la *Agenţia Securităţii* din cadrul *Departamentului de Stat.*

— Dumnezeule mare! Să nu-mi spuneţi că Doug a spart vreo bancă!

Agentul zâmbi politicos.

— Nu, doamnă, din câte ştiu eu. Voiam să vă pun câteva întrebări în legătură cu vecina dumneavoastră, doamna Ashley.

Ea îl privi foarte îngrijorată.

— Mary? Ce anume?

— Pot să intru?

— Da, bineînţeles, spuse Florence Schiffer conducându-l în living-room. Luaţi loc. Doriţi puţină cafea?

— Nu, mulţumesc. Vă voi răpi doar câteva minute.

— De ce vreţi să vă interesaţi în legătură cu Mary?

El zâmbi liniştitor.

— E numai o verificare de rutină. Nu e suspectată pentru nimic rău.

— Sper, spuse Florence Schiffer indignată. Mary Ashley este una din cele mai simpatice persoane pe care le-aţi putea cunoaşte,

adăugă ea şi apoi întrebă: Aţi cunoscut-o?

— Nu, doamnă. Această vizită este confidenţială şi v-aş fi foarte recunoscător dacă ar rămâne aşa. De cât timp o cunoaşteţi pe doamna Ashley?

— De vreo treisprezece ani. Din ziua când s-a mutat alături.

— Vreţi să spuneţi că o cunoaşteţi bine?

— Bineînţeles. Mary e cea mai bună prietenă a mea. Ce...?

— Se înţelege bine cu soţul?

— După mine şi Douglas, sunt cuplul cel mai fericit pe care l-am cunoscut vreodată, spuse ea şi apoi se gândi o clipă. Sunt, într-adevăr, cei mai fericiţi oameni pe care i-am cunoscut.

— Înţeleg că doamna Ashley are doi copii. O fată de doisprezece ani şi un băiat de zece?

— Exact. Beth şi Tim.

— Este o mamă bună?

— E o mamă extraordinară. Dar ce...?

— Doamnă Schiffer, după părerea dumneavoastră, doamna Ashley este o persoană stabilă din punct de vedere emoţional?

— Bineînţeles.

— Nu are nici o problemă emoţională de care să aveţi cunoştinţă?

— Sigur că nu.

— Bea?

— Nu. Nu-i place alcoolul.

— Droguri?

— Aţi greşit oraşul, domnule. N-avem probleme cu drogurile în Junction City.

— Doamna Ashley este căsătorită cu un medic?

— Da.

— Dacă ar vrea să facă rost de droguri...?

— Sunteţi foarte departe. Nu ia droguri. Nu inhalează şi nu se injectează.

El o studie o clipă.

— Cunoaşteţi bine terminologia.

— Urmăresc *Miami Vice,* la fel ca toată lumea, spuse Florence Schiffer care începea să se înfurie. Mai aveţi şi alte întrebări?

— Bunicul lui Mary Ashley s-a născut în România. Aţi auzit-o discutând vreodată despre această ţară?

— Ah, din când în când ne mai spune câte ceva din ce i-a povestit bunicul ei. S-a născut acolo, dar a venit aici când era

adolescent.

— Ați auzit-o vreodată pe doamna Ashley exprimându-şi vreo opinie negativă în legătură cu actualul guvern al României?

— Nu, nu-mi amintesc s-o fi auzit.

— O ultimă întrebare, l-ați auzit vreodată pe doamna sau pe domnul doctor Ashley spunând ceva împotriva guvernului Statelor Unite?

— Categoric nu!

— Deci, după părerea dumneavoastră, sunt amândoi buni cetățeni americani?

— Bineînțeles. Vreți să-mi spuneți...?

Bărbatul se ridică.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, doamnă Schiffer. Aş vrea să vă reamintesc că această chestiune are un caracter absolut confidențial. V-aş fi foarte recunoscător dacă nu ați spune nimănui — nici chiar soțului.

Peste o clipă ieşea şi Florence Schiffer rămase în prag privind în urma lui.

— Nu-mi vine să cred că această discuție a avut loc cu adevărat, spuse ea cu glas tare.

* * *

Cei doi agenți porniră pe strada Washington, îndreptându-se spre nord. Trecură pe lângă o pancartă pe care scria: *SIMȚIȚI-VĂ BINE ÎN ȚINUTUL LUI AH.*

— Drăguț, mormăi Rex Olds.

Depăşiră *Camera de comerț* şi *Ordinul Regal* din clădirea *Elks, Irma's* Per *Grooming* şi un bar numit *Marea şansă.* Centrul comercial se termină brusc.

— Isuse, strada principală ține numai cât două blocuri. Ăsta nu-i oraş, e o văgăună, spuse Donald Zamlock.

— Pentru tine e o văgăună şi pentru mine e o văgăună, dar pentru oamenii ăştia e un oraş.

Zamlock scutură din cap.

— Probabil e un loc frumos de locuit, dar eu cu siguranță n-aş vrea să stau aici.

Sedan-ul opri în fața băncii şi Rex Olds intră în clădire. Peste douăzeci de minute se întoarse.

— Curat, spuse el urcând în maşină. Soții Ashley au şapte mii

de dolari în bancă, o ipotecă pe casă şi îşi plătesc facturile la timp. Preşedintele băncii consideră că doctorul e prea bun la suflet ca să poată face afaceri, dar în ceea ce-l priveşte este un om căruia ar risca să-i ofere credit.

Zamlock aruncă o privire pe hârtiile de lângă el.

— Hai să mai verificăm nişte nume şi să ne întoarcem la civilizaţie înainte să încep să fac ca vaca.

* * *

Douglas Schiffer era de obicei un individ plăcut şi bine dispus, dar în clipa aceea pe chipul său era întipărită o expresie întunecată. Soţii Schiffer şi Ashley se aflau în toiul unei partide de bridge, iar Schifferii erau în urmă cu zece mii de puncte. Florence Schiffer greşise pentru a patra oară în seara aceea.

Douglas Schiffer trânti cărţile.

— Florence! explodă el. De ce parte joci? Ştii cu cât suntem în urmă?

— Îmi pare rău, spuse ea nervoasă. Numai că... nu mă pot concentra.

— Asta se vede, mormăi soţul ei.

— Te frământă ceva? o întrebă Edward Ashley.

— Nu pot să vă spun.

O privire cu toţii surprinşi.

— Cum adică? o întrebă soţul ei.

Florence Schiffer trase adânc aer în piept.

— Mary, e în legătură cu tine.

— Ce-i cu mine?

— Ai necazuri, nu-i aşa?

Mary o privi fix.

— Necazuri? Nu. Ce te face să crezi asta?

— Nu trebuie să spun. Am promis.

— Cui ai promis? întrebă Edward.

— Unui agent federal de la Washington. A fost aici azi dimineaţă şi mi-a pus tot felul de întrebări despre Mary. Ai fi zis că o considera un spion internaţional.

— Ce fel de întrebări? se interesă Edward.

— Eh, ştiţi voi. Dacă e o bună americancă, dacă e o bună soţie şi mamă, dacă se droghează.

— De ce naiba o fi întrebat asemenea lucruri?

— Staţi puţin, spuse Mary repede. Cred că ştiu. Pentru postul meu.

— Poftim? făcu Florence.

— Cei de la universitate fac nişte cercetări în campus şi bănuiesc că trebuie să verifice foarte amănunţit pe toată lumea.

— Eh, bine că-i numai atât, spuse Florence Schiffer răsuflând uşurată. Am crezut că au de gând să te închidă.

— Sper, zise Mary zâmbind. La *Universitatea de Stat* din Kansas.

— Ei bine, acum, că s-a lămurit şi problema asta, putem să continuăm jocul? întrebă Douglas Schiffer după care adăugă întorcându-se spre soţia sa: Dacă mai greşeşti o dată, te pun pe genunchi.

— Promisiuni, promisiuni.

Capitolul 5

Abbeywood, Anglia

— Ne întâlnim în condiţiile obişnuite, anunţă preşedintele. Nu se va înregistra nimic, nu se va discuta niciodată despre această întrunire şi ne vom adresa unul altuia cu numele de cod pe care le avem.

Erau opt bărbaţi în biblioteca din Castelul Claymore construit în secolul al cincisprezecelea. Doi oameni înarmaţi, îmbrăcaţi civil şi zgribuliţi în paltoane, făceau de pază afară, în timp ce un al treilea păzea uşa bibliotecii. Cei opt din încăpere sosiseră separat cu puţin timp în urmă.

— Controlorul a primit o informaţie supărătoare, continuă preşedintele. Marin Groza pregăteşte o lovitură împotriva lui Alexandru Ionescu şi un grup de ofiţeri superiori români au hotărât să-l sprijine. De data aceasta s-ar putea să reuşească.

— În ce fel ar afecta planul nostru? întrebă Odin.

— L-ar putea distruge. Ar putea deschide prea multe drumuri spre Vest.

— Atunci trebuie să împiedicăm acest lucru, spuse Freyr.

— Cum? întrebă Balder.

— Îl asasinăm pe Groza, spuse preşedintele.

— E imposibil. Oamenii lui Ionescu au încercat s-o facă de vreo

şase ori şi n-au reuşit. Vila lui pare să fie impenetrabilă. Oricum, nimeni din această încăpere nu îşi poate permite să fie implicat într-o tentativă de crimă.

— Nu-i nevoie să fim implicaţi direct, spuse preşedintele.

— Atunci cum?

— Controlorul a descoperit un dosar secret al unui terorist internaţional care poate fi angajat.

— Abul Abbas, cel care a organizat deturnarea lui *Achille Lauro?*

— Nu. E un tip nou, domnilor. Unul mai bun. Se numeşte Angel[1].

— N-am auzit de el, spuse Sigmund.

— Exact. Activitatea lui este foarte impresionantă. Conform dosarului, Angel a fost implicat în asasinarea lui Sikh Khalistan din India. I-a ajutat pe teroriştii Macheteros din Puerto Rico şi Khmerii roşii din Cambodgia. El a organizat asasinarea a şase ofiţeri din armata israeliană, iar israelienii au oferit o recompensă de un milion de dolari pentru el, viu sau mort.

— Sună promiţător, spuse Thor. Îl putem obţine?

— E scump. Dacă acceptă, ne va costa două milioane de dolari.

Freyr fluieră şi apoi ridică din umeri.

— Asta se poate rezolva. Îi luăm din fondul general pe care l-am înfiinţat.

— Cum ajungem la acest individ Angel? întrebă Sigmund.

— Legătura se face prin amanta lui, o femeie pe nume Neusa Muñez.

— Şi unde o găsim?

— Trăieşte în Argentina. Angel o ţine într-un apartament în Buenos Aires.

— Care va fi următorul pas? întrebă Thor. Cine va lua legătura cu ea pentru noi?

— Controlorul a făcut aluzie la un anume Harry Lantz, spuse preşedintele.

— Numele mi se pare cunoscut.

— Da, zise preşedintele sec. A apărut în ziare. Harry Lantz e un nonconformist. A fost dat afară din CIA pentru că îşi făcuse propria afacere cu droguri în Vietnam. Când a lucrat pentru CIA a fost prin America de Sud, deci cunoaşte teritoriul. Ar fi un intermediar perfect, mai adăugă el şi după o pauză spuse: Aş

[1] Înger

propune să supunem la vot. Toți cei care sunt pentru angajarea lui Angel, vă rog să ridicați mâinile.

Opt mâini bine îngrijite se ridicară în acelaşi timp.

— Atunci, am hotărât, spuse preşedintele şi se ridică. Şedința se încheie. Vă rog să respectați măsurile de precauție obişnuite.

* * *

Era luni şi sergentul Leslie Hanson se afla în sera de pe proprietatea castelului, unde nu ar fi trebuit să fie. Nu era singur, aşa cum urma el să le explice mai târziu superiorilor săi. Înăuntru era cald şi însoțitoarea lui, Annie, o tânără durdulie, îl convinsese pe bunul sergent să organizeze un picnic.

— Tu aduci mâncarea şi eu desertul, chicoti Annie. Desertul era de un metru şaizeci şi şapte înălțime, cu sâni frumoşi şi şolduri în care un bărbat îşi putea înfige dinții.

Din nefericire, în timp ce îşi lua desertul, atenția sergentului Hanson fu atrasă de o limuzină care ieşea pe poarta castelului.

— Locul ăsta afurisit ar trebui să fie închis lunea, mormăi el.

— Nu te mişca, îi spuse Annie.

— Nici n-aveam de gând, scumpo. Peste douăzeci de minute, sergentul auzi o a doua maşină plecând. De data aceasta era destul de curios pentru a se ridica să se uite pe geam. Părea o limuzină oficială, cu geamuri fumurii care ascundeau pasagerii.

— Vii, Leslie?

— Acum. Numai că nu-mi dau seama cine poate fi în castel. În afară de zilele când se fac excursii, e închis.

— Exact ce se va întâmpla cu mine, iubitule, dacă nu vii.

Peste alte douăzeci de minute, când sergentul Hanson auzi a treia maşină, libidoul său cedă în fața instinctului de polițist. Au mai urmat cinci automobile, toate limuzine, la intervale de câte douăzeci de minute una de alta. Datorită faptului că una din ele a oprit puțin pentru a lăsa să treacă o căprioară, sergentul Hanson a apucat să-şi noteze numărul.

— Dar asta ar trebui să fie ziua ta liberă, se plânse Annie.

— Ar putea fi ceva important, spuse sergentul.

Şi chiar când spunea aceste cuvinte se întreba dacă să raporteze sau nu.

* * *

— Ce făceai la Castelul Claymore? îl întrebă comisarul Twill.
— Vizitam, domnule.
— Castelul era închis.
— Da, domnule. Sera era deschisă însă.
— Aşa că te-ai gândit să vizitezi sera?
— Da, domnule.
— Singur, bineînțeles?
— Păi, ca să fiu sincer…
— Scuteşte-mă de amănunte neplăcute, sergent. Ce te-a făcut să fii bănuitor față de maşini?
— Comportarea lor, domnule.
— Maşinile nu se comportă, Hanson. Şoferii, da.
— Bineînțeles, domnule. Şoferii păreau foarte prudenți. Maşinile au plecat la intervale de câte douăzeci de minute.
— Îți dai seama, bineînțeles, că pot exista probabil o mie de explicații plauzibile. De fapt, Hanson, tu eşti singurul care nu ai o explicație plauzibilă.
— Da, domnule, dar m-am gândit că ar trebui să raportez.
— Bine, Ăsta-i numărul?
— Da, domnule.
— Foarte bine. Poți să pleci.
Se gândi ce altă remarcă spirituală să mai adauge.
— Nu uita — e periculos să arunci cu pietre în oameni când te afli într-o casă de sticlă, spuse el şi toată dimineața chicoti gândindu-se la gluma făcută.

* * *

Când sosi raportul cu privire la numărul de înmatriculare, comisarul Twill îşi spuse că Hanson se înşelase. Se duse cu informația la inspectorul Pakula şi îi explică totul.
— Nu v-aş fi deranjat cu această problemă, domnule inspector, dacă numărul de înmatriculare…
— Da, înțeleg. O să mă ocup eu.
— Vă mulțumesc, domnule.

* * *

La sediul Serviciului Secret de Informații britanic, inspectorul

Pakula avea o scurtă întrevedere cu unul dintre şefii acestei instituții, sir Alex Hyde-White, un bărbat musculos şi roşu la față.

— Ai făcut bine că mi-ai spus, dar mă tem că nu-i nimic altceva decât o încercare de a aranja o vacanță regală fără ştirea presei, spuse sir Alex zâmbind.

— Îmi pare rău că v-am deranjat cu aşa ceva, spuse inspectorul Pakula ridicându-se.

— Nici o problemă, inspectore. Asta dovedeşte că oamenii dumitale sunt foarte conştiincioşi. Cum ai spus că se numeşte acel tânăr sergent?

— Hanson, domnule. Leslie Hanson.

* * *

După ce se închise uşa în urma inspectorului Pakula, sir Alex Hyde-White puse mâna pe telefonul de pe birou.

— Am un mesaj pentru Balder. Avem o mică problemă. Voi explica la următoarea şedință. Între timp, aş vrea să aranjezi trei transferuri. Comisarul de poliție Twill, un anume inspector Pakula şi sergentul Leslie Hanson. Îndepărtează-i pentru câteva zile. Îi vreau la posturi separate, cât mai departe de Londra. Îl voi informa pe Controlor să văd dacă vrea mai mult de atât.

* * *

În camera sa de hotel, din New York, Harry Lantz fu trezit în toiul nopții de apelul telefonului.

„Cine dracu' ştie că sunt aici?" se întrebă el. Se uită buimac la ceasul de pe noptieră şi apoi smulse receptorul.

— E patru dimineața, fir-ar al dracului! Cine...?

O voce caldă începu să vorbească la capătul celălalt al firului şi Lantz se ridică imediat în capul oaselor, inima bătându-i cu putere.

— Da, domnule, spuse el. Da, domnule... Nu, domnule, dar pot aranja să fiu liber.

Ascultă un timp, după care zise:

— Da, domnule. Voi lua primul avion spre Buenos Aires. Vă mulțumesc, domnule.

Închise telefonul şi aprinse o țigară. Mâinile îi tremurau. Cel cu care tocmai vorbise era unul din cei mai puternici oameni din

lume şi ce îi ceruse să facă... „Ce dracu' se întâmplă?" se întrebă Harry. „Ceva extraordinar." Omul îi oferea cincizeci de mii de dolari pentru transmiterea unui mesaj. Va fi frumos să se ducă iar în Argentina. Lui Harry Lantz îi plăceau la nebunie femeile sud-americane. „Cunosc o duzină de tipe înfierbântate care mai degrabă s-ar f... decât ar mânca."

Ziua începea excelent.

* * *

La nouă dimineața, Lantz puse mâna pe telefon şi formă numărul companiei *Aerolineas Argentinas.*

— La ce oră este primul avion spre Buenos Aires?

* * *

Avionul 747 ateriza la *Aeroportul Ezeiza* din Buenos Aires la cinci a doua zi după-amiază. Fusese un zbor lung, dar pe Harry Lantz nu îl deranjase. „Cincizeci de mii de dolari pentru transmiterea unui mesaj." Simți un val de tulburare în clipa când roțile atinseră uşor pământul. Nu mai fusese în Argentina de aproape cinci ani. Va fi o adevărată plăcere să-şi reînnoiască vechile prietenii.

Când coborî din avion, aerul, fierbinte îl zăpăci o clipă. „Bineînțeles, aici e vară."

În timpul drumului cu taxiul prin oraş, Lantz observă amuzat că grafitti-urile de pe ziduri şi trotuare nu se schimbaseră. Plebiscito las pelotaa[2], Militares, asesinos[3], Tenemos hambre[4], Marijuana libre[5], Droga, sexo y mucho rock[6], Juicio y castigo a los culpables[7].

Da, era plăcută întoarcerea.

Siesta se terminase şi străzile erau înțesate de oameni care se duceau leneşi la treburi sau se întorceau. Când taxiul opri în fața

[2] La dracu' cu plebiscitul
[3] Soldați, asasini
[4] Ne e foame
[5] Marijuana gratis
[6] Droguri, sex şi mult rock'n roll
[7] Judecată şi pedeapsă pentru cei vinovați

hotelului *El Conquistador* din centrul modernului district Barrio Norte, Lantz îi dădu şoferului o bancnotă de un milion de pesos.

— Păstrează restul, îi spuse el.

Banii lor erau o glumă.

Se duse la biroul recepției din holul uriaş şi modern, unde rezervă un apartament, apoi luă câte un exemplar al lui *Buenos Aires Herald* şi *La Prensa* şi se lăsă condus de directorul adjunct. Şaizeci de dolari pe zi pentru un dormitor, o baie, un living-room, o bucătărie, instalație de aer condiționat şi televizor. „La Washington toate chestiile astea ar costa o avere", îşi spuse Harry Lantz. „O să rezolv treaba cu femeia asta, Neusa, mâine şi o să mai stau câteva zile să mă distrez."

* * *

Trecură două săptămâni până când Harry Lantz izbuti să o găsească pe Neusa Muñez.

* * *

Începu prin a căuta în cărțile de telefoane ale oraşului. Porni de la locurile aflate în centru: Area Constitución, Plaza San Martin, Barrio Norte, Catelinas Norte. Nicăieri nu era trecută vreo Neusa Muñez. Nici în Bahia Blanca sau Mer del Plata.

„Unde dracu' o fi?" se întrebă Lantz. Porni pe străzi în căutarea vechilor cunoştințe.

Intră în *La Biela* şi barmanul strigă:

— *Señor* Lantz! *Por dios,* am auzit că ați murit.

Lantz râmji.

— Chiar aşa, dar mi-a fost atât de dor de tine, Antonio, încât m-am întors.

— Cu ce treburi la Buenos Aires?

Vocea lui Lantz deveni melancolică.

— Am venit să caut o veche prietenă. Trebuia să ne căsătorim, dar ai ei s-au mutat şi am pierdut legătura. O cheamă Neusa Muñez.

Barmanul se scarpină în cap.

— N-am auzit de ea. *Lo siento.*

— Vrei să te interesezi, Antonio?

— *Por qué no?*

* * *

Apoi Lantz trecu să-şi vadă un prieten de la poliție.

— Lantz! Harry Lantz! *Dios! Qué pasa?*

— Salut, Jorge. Mă bucur să te văd, amigo.

— Ultima dată când am auzit de tine a fost când te-au dat afară de la CIA.

Harry Lantz începu să râdă.

— Nici vorbă, prietene. M-au implorat să rămân, dar am plecat eu ca să mă pot ocupa de afaceri.

— *Si?* Şi ce afaceri faci?

— Mi-am deschis un birou de detectivi. De fapt, asta mă aduce la Buenos Aires. Un client al meu a murit acum câteva săptămâni. I-a lăsat fiicei sale o grămadă de bani şi eu încerc să dau de ea. Nu ştiu decât că locuieşte într-un apartament din Buenos Aires.

— Cum o cheamă?

— Neusa Muñez.

— Aşteaptă puțin.

Puținul se transformă într-o jumătate de oră.

— Îmi pare rău, *amigo.* Nu te pot ajuta. Nu e nici în computer, nici în vreun registru al nostru.

— Eh, nu-i nimic. Dacă afli ceva mă găseşti la *El Conquistador.*

— *Bueno.*

* * *

Urmară barurile. Vechi localuri cunoscute. *Pepe Gonzalez, Almeida* şi *Café Tabac.*

— *Buenos tardes, amigo. Soy de los Estados Unidos. Estoy buscando una mujer. El nombre es Neusa Muñez. Es una emergencia*[8]*.*

— *Lo siento, señor. No la conozco*[9]*.*

Răspunsul era acelaşi peste tot. „Nimeni n-a auzit de afurisita asta de femeie."

Harry Lantz se plimbă pe La Boca, minunata faleză de unde se

[8] Bună seara, prieteni. Sunt din Statele Unite. Caut o femeie pe nume Neusa Muñez. Este ceva urgent.

[9] Înțeleg, domnule. Nu o cunosc.

puteau vedea ambarcațiunile ancorate. Nimeni nu o cunoştea pe Neusa Muñez. Pentru prima oară, Harry Lantz începu să aibă impresia că urmărea fantome.

* * *

Abia la *Pilar,* un mic bar din Floresta, norocul începu să îi surâdă. Era vineri seară şi barul era plin de muncitori. Lui Lantz i-au trebuit zece minute pentru a-i atrage atenția barmanului. Înainte să ajungă la jumătatea discursului său, Lantz fu întrerupt de barman.

— Neusa Muñez? *Si,* o cunosc. Dacă doreşte să stea de vorbă cu tine, va veni aici *mañana,* pe la miezul nopții.

* * *

În seara următoare, Harry Lantz se duse din nou la *Pilar* la ora unsprezece, urmărind cum se umplea barul. Pe măsură ce se apropia miezul nopții devenea din ce în ce mai nervos. Dacă nu apărea? Dacă era o altă Neusa Muñez?

Lantz privi un grup de tinere chicotind care intrară în bar şi se aşezară la masa unor indivizi. „Trebuie să apară", îşi spuse el. „Dacă nu, pot să-mi iau adio de la cincizeci de miare."

Se întrebă cum arăta. Trebuia să fie superbă. Avea misiunea de a-i oferi prietenului ei, Angel, frumoasa sumă de două milioane pentru a asasina pe cineva, aşa că Angel era, probabil, îngropat în milioane. Îşi putea permite foarte bine să aibă o amantă tânără şi frumoasă. La naiba, îşi putea permite să aibă o duzină. Această Neusa trebuia să fie o actriță sau un manechin. „Cine ştie, poate mă distrez şi eu puțin cu ea înainte să plec din oraş. Nimic nu-i mai bun decât să combini afacerile cu plăcerea", îşi spuse el încântat.

Uşa se deschise şi Lantz îşi ridică privirea calm. Intră o femeie singură. Era de vârstă mijlocie şi neatrăgătoare, cu un trup plinuț şi sâni imenşi care se balansau când mergea. Fața îi era ciupită de vărsat şi părul şi-l vopsise blond, dar tenul închis la culoare arăta clar sângele moştenit de la un străbun indian care se culcase cu o spaniolă. Purta o fustă care nu îi venea bine şi o bluză care ar fi trebuit să aparțină unei femei mai tinere. „O prostituată fără noroc", îşi spuse Lantz. „Dar cine dracu' ar vrea să se culce cu ea?"

Femeia îşi roti privirea goală prin bar. Făcu semn din cap încet câtorva persoane, după care începu să îşi facă loc prin mulțime, îndreptându-se spre bar.

— Nu vrei să-mi oferi ceva de băut?

Avea un puternic accent spaniol şi de aproape era şi mai urâtă.

„Parcă ar fi o vacă grasă şi nemulsă”, se gândi Lantz. „Şi mai e şi beată.”

— Cară-te de aici, surioară.

— Esteban mi-a spus că ai vrut să mă vezi, nu-i adevărat?

El o privi fix.

— Cine?

— Esteban. Barmanul.

Lui Harry Lantz tot nu îi venea să creadă.

— Probabil că s-a înşelat. Eu o caut pe Neusa Muñez.

— *Si. Yo soy* Neusa Muñez.

„Cealaltă”, îşi spuse Harry. „La naiba!”

— Eşti prietena lui Angel?

Ea îi aruncă un zâmbet de om beat.

— *Si.*

Harry Lantz îşi reveni repede.

— Bine, bine, zise el silindu-se să zâmbească. Putem merge la o masă să stăm de vorbă?

Ea încuviință indiferentă.

— E în regulă.

Îşi făcură loc prin barul plin de fum şi după ce se aşezară, Harry Lantz spuse:

— Aş vrea să vorbim despre…

— Îmi oferi un rom?

— Bineînțeles.

Imediat apăru un chelner cu un şorț murdar şi Lantz îi spuse:

— Un rom şi un whisky cu sifon.

— Mie unul dublu, da? zise Muñez.

După ce plecă chelnerul, Lantz se întoarse spre femeia de lângă el.

— Aş vrea să mă întâlnesc cu Angel.

Ea îl studie cu nişte ochi lipsiți de strălucire şi umezi.

— Pentru ce?

Lantz îşi coborî vocea.

— Am un mic cadou pentru el.

— *Si?* Ce fel de cadou?

— Două milioane de dolari.

Li se aduseră băuturile şi, ridicându-şi paharul, Harry Lantz spuse:

— Noroc.

— Da, făcu ea golind paharul dintr-o înghiţitură. Pentru ce vrei să-i dai lu' Angel două milioane de dolari?

— Asta e ceva ce trebuie să discut numai cu el.

— Nu se poate. Angel nu vorbeşte cu nimeni.

— Femeie, pentru două milioane de dolari…

— Îmi mai iei un rom? Dublu, da?

„Dumnezeule, pare deja terminată."

— Bineînţeles, spuse Lantz, făcându-i semn chelnerului şi comandând de băut. Îl cunoşti pe Angel de multă vreme?

Ea, ridică din umeri.

— Da.

— Trebuie să fie un tip foarte interesant.

Ochii ei goi fixau o pată de pe masă.

„Isuse!" îşi spuse Lantz. „Parcă aş încerca să fac conversaţie cu un perete."

I se aduse paharul şi ea îl goli dintr-o înghiţitură lungă.

„Are trup de vacă şi maniere de porc."

— Cât de curând pot vorbi cu Angel?

Neusa Muñez se ridică împleticindu-se.

— Ţi-am spus doar că nu vorbeşte cu nimeni. *Adios.*

Harry Lantz fu cuprins deodată de panică.

— Hei! Stai puţin! Nu pleca.

Ea se opri şi îl privi cu ochii împăienjeniţi.

— Ce vrei?

— Stai jos şi o să-ţi spun ce vreau, îi zise Lantz încet.

Ea să trânti pe scaun.

— Am nevoie de un rom, să ştii.

Harry Lantz era uluit. „Ce fel de om o fi şi Angel ăsta? Amanta lui nu numai că e cea mai urâtă femeie din America de Sud, dar mai e şi o beţivă înrăită."

Lui Lantz nu îi plăcea să trateze cu beţivi, pentru că erau oameni pe care nu te puteai baza. Pe de altă parte, nu putea suporta gândul de a pierde un comision de cincizeci de mii de dolari. O privi cum dădu pe gât băutura şi se întrebă oare câte mai băuse înainte de a veni la întâlnirea cu el. Lantz zâmbi şi spuse liniştit:

— Neusa, dacă nu pot vorbi cu Angel, cum să fac afaceri cu el?

— E simplu. Îmi spui mie ce vrei, şi eu îi spun Iu' Angel. Dacă zice *si,* îți zic şi eu ție *si.* Dacă zice *no,* îți zic şi eu ție *no.*

Harry Lantz nu avea încredere să o folosească drept intermediar, dar nu avea de ales.

— Ai auzit de Marin Groza.

— Nu.

„Bineînțeles că nu a auzit." Pentru că nu era numele unei mărci de rom. Proasta asta va înțelege mesajul greşit şi va da totul peste cap.

— Am nevoie de ceva de băut.

El o bătu uşor pe mână.

— Bineînțeles.

Comandă încă un rom.

— Angel va şti cine e Groza. Tu spune-i numai Marin Groza şi el va înțelege.

— Da? Şi pe urmă?

„Era chiar mai proastă decât părea. Ce dracu' credea că trebuie să facă Angel pentru două milioane de dolari? Să-l pupe pe individ?" Harry Lantz spuse atunci cu grijă:

— Cei care m-au trimis îl vor spulberat.

Ea clipi des.

— Ce-i aia „spulberat"?

„Isuse!"

— Ucis.

— Ah, făcu ea şi încuviință indiferentă. O să-i spun lu' Angel.

Limba i se împleticea din ce în ce mai mult.

— Cum ai zis că-l cheamă pe tip?

Îi venea să o zgâlțâie.

— Groza. Marin Groza.

— Bine. Iubitu' meu nu-i în oraş acum. O să-l sun în seara asta şi te găsesc mâine aici. Pot să mai beau un rom?

Neusa Muñez se dovedea a fi un coşmar.

* * *

În seara următoare, Harry Lantz a stat la aceeaşi masă în bar de la miezul nopții până la patru când s-a făcut ora închiderii, dar Muñez n-a apărut.

— Ştii cumva unde locuieşte? îl întrebă el pe barman.

Acesta îl privi cu nişte ochi inocenți.

— *Quién sabe?*

Cățeaua stricase tot. Cum putea un individ atât de deştept ca Angel să se încurce cu o beţivă? Harry Lantz se considera un profesionist. Era prea inteligent ca sa intre într-o asemenea afacere fără să verifice mai întâi. Cercetase cu prudență şi informația care îl impresionase cel mai mult eră că israelienii puseseră un premiu de un milion de dolari pe capul lui Angel. Un milion de dolari îi puteau oferi o viață întreagă de băutură şi femei. Eh, acum putea să-şi ia adio de la asta, ca şi de la cei cincizeci de mii. Singura lui legătură cu Angel dispăruse. Trebuia să îl sune pe *Om* să îi spună că nu reuşise.

„Nu o să sun încă", hotărî Harry Lantz. „Poate că ea o să vină, totuşi. Poate că restul barurilor vor rămâne fără rom. Poate că ar trebui să-mi trag un şut în fund pentru că am acceptat misiunea asta afurisită.".

Capitolul 6

În seara următoare la ora unsprezece, Harry Lantz se afla la aceeaşi masă la *Pilar,* mâncând alune şi rozându-şi unghiile. La două o văzu pe Neusa Muñez intrând clătinându-se şi inima îi veni la loc. O urmări apropiindu-se de masa lui.

— Bună, mormăi ea trântindu-se pe scaun.

— Ce s-a-ntâmplat cu tine? o întrebă Harry abia putând să îşi stăpânească furia.

Ea clipi.

— Hm?

— Trebuia să ne întâlnim aici aseară.

— Da?

— Ne înțeleseserăm, Neusa.

— Ah, am fost la film cu o prietenă. E un film nou, ştii? Despre un bărbat care se îndrăgosteşte de o călugăriță afurisită şi…

Lantz era atât de furios, încât îi venea să plângă. „Ce o vedea, oare, Angel la cățeaua asta proastă şi beţivă? Trebuie să aibă o păsărică de aur, probabil", hotărî Lantz în sinea lui.

— Neusa, n-ai uitat să vorbeşti cu Angel?

Ea privi prin el încercând să înțeleagă întrebarea.

— Angel? *Si.* Pot să beau ceva?

Comandă un rom mare pentru ea şi un whisky mare pentru el. Simțea nevoia teribil.

— Ce-a spus Angel, Neusa?

— Angel? Ah, a zis da. E în regulă.

Harry Lantz simți o uşurare imensă.

— Grozav!

Nu mai putea să spună că nu dă doi bani pe misiunea aceea. Îi venise o idee mai bună. Cățeaua aceea bețivă îl va conduce la Angel. O recompensă de un milion de dolari.

O urmări golindu-şi paharul şi vărsând puțin din conținut pe bluza deja murdară.

— Ce-a mai spus Angel?

Ea se încruntă concentrându-se.

— Angel a spus că vrea să ştie cine-s oamenii tăi.

Lantz îi aruncă un zâmbet sigur.

— Spune-i că e secret, Neusa. Nu-i pot da această informație.

Ea încuviință indiferentă.

— Pe urmă. Angel a mai spus să te duci dracu'. Pot să mai beau un rom înainte să plec?

Mintea lui Harry Lantz începu să funcționeze cu cea mai mare viteză. Dacă pleca, era sigur că nu avea să o mai vadă niciodată.

— Să-ți spun ce-o să facem, Neusa. O să telefonez celor pentru care lucrez şi, dacă ei îmi dau permisiunea, o să-ți dau un nume. Bine?

Ea ridică din umeri.

— Puțin îmi pasă.

— Ție nu, spuse Lantz răbdător, dar lui Angel da. Aşa că spune-i că-i dau răspunsul mâine. Te pot găsi undeva?

— Cred că da.

Făcea progrese.

— Unde?

— Aici.

Când se aduse băutura, el o privi cum o înghiți ca un animal.

Lui Lantz îi venea să o omoare.

* * *

Telefonă de la o cabină de pe strada Calvo cu taxă inversă pentru a nu putea fi înregistrat. Îi trebuise o oră întreagă până prinsese legătura.

— Nu, spuse Controlorul. Ți-am spus că nu trebuie pomenit nici un nume.

— Da, domnule. Dar e o problemă. Neusa Muñez, iubita lui Angel, spune că el ar dori să accepte, dar nu fără să ştie cu cine are de-a face. I-am spus că voi lua legătura cu dumneavoastră.

— Cum e femeia asta?

Controlorul nu era un om cu care să te joci.

— Grasă, urâtă şi proastă, domnule.

— E prea periculos pentru a mi se folosi numele.

Harry Lantz simțea cum îi scapă afacerea printre degete.

— Aşa este, domnule, spuse el sincer. Înțeleg. Numai că renumele lui Angel este bazat pe faptul că e capabil să-şi țină gura. Dacă ar începe să vorbească, n-ar rezista nici cinci minute în acest domeniu.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Ai dreptate, într-un fel.

Altă pauză şi mai lungă.

— Foarte bine. Îi poți spune lui Angel numele meu. Dar nu trebuie să-l dezvăluie în nici o împrejurare şi nu va lua legătura niciodată cu mine direct, ci numai prin tine.

Lui Harry Lantz îi venea să danseze.

— Da, domnule. O să-i spun. Vă mulțumesc, domnule.

Închise şi un zâmbet larg îi lumină fața. Avea să pună mâna pe cei cincizeci de mii de dolari.

Şi, pe urmă, pe recompensa de un milion de dolari.

* * *

Când o întâlni pe Neusa Muñez în seara aceea târziu, Harry Lantz îi comandă imediat un rom mare şi spuse încântat:

— Totul s-a aranjat. Am obținut permisiunea.

Ea îl privi cu indiferență.

— Da?

Îi spuse numele şefului său. Fiind extrem de cunoscut, se aştepta să o impresioneze, dar ea dădu din umeri doar.

— N-am auzit în viața mea de el.

— Neusa, oamenii pentru care lucrez vor ca treaba să se facă foarte repede. Marin Groza locuieşte într-o vilă în Neuilly şi…

— Unde?

„Dumnezeule mare!” încerca să comunice cu o idioată beată.

Spuse răbdător:

— Un mic orăşel lângă Paris. Angel o să ştie.

— Mai vreau de băut.

* * *

O oră mai târziu, Neusa continua să bea, dar de data aceasta, Harry Lantz o încuraja. „Nu că ar avea nevoie de încurajare", îşi spuse el. „Dar când va fi destul de beată, mă va conduce la iubitul ei. Restul va fi foarte simplu."

O privi pe Neusa Muñez care se uita la pahar cu ochii împăienjeniți.

„N-ar trebui să fie, greu să-l prind pe Angel. O fi el dur, dar nu poate fi prea deştept."

— Când se întoarce Angel?

Ea îl fixă cu ochii umezi.

— Săptămâna viitoare.

Harry Lantz îi luă mâna şi i-o mângâie.

— Ce-ar fi să mergem la tine? o întrebă el încet.

— Bine.

Izbutise.

* * *

Neusa Muñez locuia într-un apartament sărăcăcios din cartierul Belgrano din Buenos Aires. Cele două camere erau în dezordine şi neîngrijite exact ca şi persoana care stătea acolo. Imediat ce intrară, Neusa se duse direct la micul bar din colț. Era nesigură pe picioare.

— Vrei să bei ceva?

— Nu, spuse Lantz. Dar tu poți să bei.

O urmări cum îşi turnă un pahar şi îl dădu iute pe gât. „E cea mai respingătoare femeie pe care am văzut-o vreodată, dar milionul de dolari va fi superb", îşi spuse el.

Privi în jur. Erau câteva cărți pe măsuța de cafea. El le luă, una câte una, sperând să îşi dea seama puțin de felul lui Angel de a gândi. Titlurile îl uimiră: *Gabriela, Clove & Cinnamon* de Jorge Amado, *Focul de pe munte* de Omar Cabezas, O *sută de ani de singurătate* de Gabriel Garcia Marquez şi *Noaptea pisicilor* de Antonio Cisneros. Deci, Angel era un intelectual. Cărțile nu se

potriveau nici cu apartamentul, nici cu femeia.

Lantz se duse lângă ea şi îi cuprinse mijlocul imens şi moale.

— Eşti foarte drăguță, ştiai?

Îi mângâie sânii uşor. Erau cât nişte pepeni. Lantz nu putea suferi femeile cu sânii mari.

— Ai un corp extraordinar.

— Hm? făcu ea şi ochii îi luceau straniu.

Lantz îşi lăsă brațele să alunece şi îi mângâie pulpele grase prin rochia subțire de bumbac pe care o purta.

— Cum e? întrebă el în şoaptă.

— Ce?

Nu ajungea nicăieri. Trebuia să găsească o modalitate de a o duce în pat pe amazoană. Dar ştia că trebuie să procedeze cu mare atenție. Dacă o jignea, ea se putea duce să-i spună lui Angel şi asta ar fi însemnat sfârşitul afacerii. Putea încerca să-i spună cuvinte dulci, dar era prea beată ca să ştie ce îi spune.

În timp ce Lantz căuta cu disperare o abordare inteligentă, Neusa murmură:

— Vrei să ne f...?

El zâmbi uşurat.

— E o idee minunată, scumpo.

— Vino în dormitor.

Porni împleticindu-se spre micul dormitor şi Lantz o urmă. Acesta conținea un dulap cu uşa întredeschisă, un pat mare nefăcut, două scaune şi un birou cu o oglindă crăpată deasupra. Dulapul îi atrase atenția lui Harry Lantz, căci zări înăuntru un şir de costume bărbăteşti aşezate pe umeraşe.

Neusa stătea pe marginea patului chinuindu-se să îşi descheie nasturii de la bluză. În împrejurări normale, Harry Lantz s-ar fi aflat lângă ea, dezbrăcând-o, mângâindu-i trupul şi murmurându-i la ureche lucruri indecente şi tulburătoare. Dar când o vedea pe Muñez îi venea rău. Stătea şi se uita cum fusta îi căzu pe jos. Nu purta nimic pe dedesubt. Goală era şi mai urâtă decât îmbrăcată. Sânii imenşi îi atârnau, iar burta îi tremura ca o gelatină când se mişca. Pulpele grase erau o masă de celulita. „Este cel mai oribil lucru pe care l-am văzut vreodată", îşi spuse el. „Gândeşte pozitiv", se îndemnă apoi. „Se va termina în câteva minute, dar milionul va dura veşnic."

Se sili să se dezbrace încet. Ea stătea în pat aşteptându-l şi el se târî alături.

— Ce-ți place? o întrebă el.

— Hm? Ciocolata. Îmi place ciocolata.

Era mai beată decât îşi închipuise. „Foarte bine. Totul va fi mai uşor.” Începu să îi mângâie trupul cărnos şi flasc.

— Eşti o femeie foarte drăguță, iubito. Ştii asta?

— Da?

— Îmi placi foarte mult, Neusa.

Mâinile lui alunecară spre triunghiul de păr dintre picioarele ei grase şi începu să facă cerculeţe excitante.

— Pun pariu că duci o viată palpitantă.

— Hm?

— Vreau să spun — faptul că eşti iubita lui Angel. Trebuie să fie extrem de interesant. Spune-mi, iubito, cum e Angel?

Urmă un moment de linişte şi el se întrebă dacă nu cumva Neusa adormise. Îşi introduse degetele în despicătura moale şi umedă dintre picioarele ei şi o simți tresărind.

— Să nu adormi, scumpo. Nu încă. Ce fel de om e Angel? E frumos?

— Bogat. Angel e bogat.

Mâna lui Lantz continuă să lucreze.

— E bun cu tine?

— Da. Angel bun cu mine.

— Şi eu o să fiu bun cu tine, scumpo.

Glasul îi era moale. Problema era că totul era moale. Avea nevoie de o erecție de un milion de dolari, aşa că începu să se gândească la surorile Dolly şi la lucrurile pe care i le făcuseră acestea. Şi le închipui ocupându-se de trupul lui gol cu limbile, cu degetele şi cu sfârcurile lor şi penisul începu să i se întărească. Se rostogoli repede deasupra Neusei şi o penetră. „Dumnezeule, parcă m-aş înfige într-o afurisită de budincă”, se gândi el.

— E bine?

— Cred că da.

Îi venea să o strângă de gât. Existau duzini de femei frumoase în toată lumea care erau încântate de felul cum făcea dragoste şi cățeaua aia ticăloasă spunea „Cred că da”.

Începu să îşi mişte şoldurile înainte şi înapoi.

— Povesteşte-mi despre Angel. Cine sunt prietenii lui?

Vocea ei era somnoroasă.

— Angel n-are prieteni. Eu sunt prietena lui.

— Fireşte, scumpo. Angel stă aici cu tine sau are locuința lui?

Neusa închise ochii.

— Hai, mi-e somn. Când ai de gând să termini?

„Niciodată", îşi spuse el. „Nu cu vaca asta."

— Am şi terminat, minți Lantz.

— Atunci hai să ne culcăm.

El se dădu la o parte spumegând de furie. „De ce nu putea Angel să aibă o iubită normală? O femeie frumoasă, tânără şi fierbinte?" Nu i-ar fi fost greu să obțină informațiile dorite. Dar proasta asta...! Totuşi... mai existau şi alte modalități.

Lantz rămase nemişcat mult timp, până când fu sigur că Neusa adormise. După care se dădu jos din pat şi se duse la dulap. Aprinse lumina în mica încăpere care îl adăpostea şi închise uşa pentru ca lumina să nu trezească animalul sforăitor.

Erau o duzină de costume şi haine sport agățate pe umeraşe şi şase perechi de pantofi bărbăteşti pe podea. Lantz desfăcu hainele şi le cercetă etichetele. Costumele erau toate confecționate de *Herrera, Avenida la Plata,* iar pantofii de *Vili.* „Am dat lovitura!" se bucură Lantz. „Ei trebuie să ştie ceva de Angel. O să mă duc la magazin mâine dimineață să pun câteva întrebări." Un avertisment îi răsună în minte. „Nu. Fără întrebări." Trebuia să fie mai deştept. În fond, avea de-a face cu un asasin de talie mondială. Era mai sigur să o lase pe Neusa să îl conducă la Angel. „După aceea nu va mai trebui decât să iau legătura cu prietenii mei din Mossad şi să-mi iau recompensa. O să le arăt lui Ned Tillingast şi tuturor celorlalți din CIA că bătrânul Harry Lantz nu şi-a pierdut îndemânarea. Toți băieții inteligenți au alergat după Angel de n-au mai putut şi eu sunt singurul îndeajuns de deştept pentru a pune mână pe el."

I se păru să aude un zgomot dinspre pat. Privi cu atenție prin crăpătura uşii, dar Neusa continua să doarmă.

Lantz stinse lumina şi se întoarse lângă pat. Ochii lui Muñez erau închişi. Lantz se îndreptă în vârful picioarelor spre birou şi începu să se uite prin sertare sperând să găsească vreo fotografie de-a lui Angel. I-ar fi fost de folos. Nu avu noroc, însă. Se duse iar în pat. Neusa sforăia zgomotos.

Când Harry Lantz adormi, în sfârşit, văzu în vis un iaht alb înțesat cu fete superbe şi goale, cu sâni mici şi fermi.

* * *

Când se trezi a doua zi dimineață, Neusa nu mai era. O clipă Lantz intră în panică. Oare plecase deja să îl întâlnească pe Angel? Auzi zgomote în bucătărie. Se dădu repede jos din pat şi se îmbrăcă. Neusa era lângă aragaz.

— *Buenos dias,* spuse Lantz.

— Vrei o cafea? mormăi ea. Nu pot să pregătesc micul dejun. Am o întâlnire.

„Cu Angel." Harry Lantz încercă să îşi ascundă emoția.

— Nu-i nimic. Nu mi-e foame. Du-te la întâlnire şi ne întâlnim diseară la cină.

O cuprinse în brațe mângâindu-i sânii care pendulau.

— Unde ți-ar plăcea să iei cina? Tot ce-i mai bun pentru fetița mea.

„Ar fi trebuit să mă fac actor", îşi spuse Lantz.

— Puțin îmi pasă.

— Ştii restaurantul *Chiquin* de pe Avenida Cangallo?

— Nu.

— O să-ți placă. Vin să te iau de aici la opt? Am o mulțime de treburi astăzi.

Nu avea absolut nici o treabă.

— Bine.

Avu nevoie de extrem de multă voință pentru a se apleca să o sărute la plecare. Buzele ei erau cărnoase, ude şi dezgustătoare.

— La opt.

Ieşi din apartament şi opri un taxi. Spera ca Neusa să se uite pe fereastră.

— Ia-o la dreapta după colțul următor, îi spuse el şoferului.

După ce dădură colțul, Harry Lantz spuse:

— Cobor aici.

Şoferul îl privi surprins.

— Ați vrut să mergeți doar câteva sute de metri, *señor?*

— Da. Mă doare piciorul. Am o rană din timpul războiului.

Îi plăti şi apoi intră repede într-o tutungerie de vizavi de apartamentul Neusei. Îşi aprinse o țigară şi aşteptă.

Douăzeci de minute mai târziu, aceasta ieşi. Harry o privi cum mergea legănat şi o urmări de la o distanță destul de mare. Nu o putea pierde. Era ca şi cum ar fi urmărit Lusitania.

Neusa Muñez nu părea să se grăbească. O apucă pe Avenida Belgrano, trecu de biblioteca spaniolă şi îşi continuă drumul pe Avenida Córdoba.

Lantz o văzu intrând în *Berenes,* un magazin cu articole din piele de pe San Martin. El rămase pe partea cealaltă a străzii urmărind-o cum discuta cu un vânzător. Lantz se întreba dacă nu cumva magazinul era legătura cu Angel. Făcu o notiță mentală.

Neusa ieşi peste câteva minute cu un pachet micuț. Următorul popas fu la o *heladeria* de pe Corrientes, unde mâncă o înghețată. Părea să meargă fără nici o țintă.

„Ce naiba s-o fi întâmplat cu întâlnirea ei?" se întrebă Lantz. „Unde e Angel?" Nu crezuse nici o clipă când Neusa îi spusese că era plecat din oraş. Instinctele lui îi spuneau că Angel era pe undeva prin apropiere.

Îşi dădu seama deodată că Neusa Muñez nu se mai vedea nicăieri. Dăduse colțul mai înainte şi dispăruse. Iuți pasul. Dădu şi el colțul, dar nu mai era nici urmă de ea. Erau prăvălioare de ambele părți ale străzii şi Lantz înainta încet, uitându-se peste tot, cu teamă ca nu cumva să îl vadă ea înainte.

O zări, în cele din urmă, într-o *flambreria,* un magazin de delicatese, de unde cumpăra de mâncare. Pentru ea sau aştepta pe cineva la prânz? Pe cineva pe nume Angel?

De departe o văzu intrând într-o *verduleria* de unde cumpără fructe şi legume. O urmări apoi pe drumul spre casă. După părerea lui, nu avusese nici o întâlnire suspectă.

* * *

Harry Lantz supraveghe clădirea Neusei de peste drum următoarele patru ore, plimbându-se pentru a nu bate la ochi. În cele din urmă îşi dădu seama că Angel nu va apărea. „Poate o să obțin vreo informație în seara asta", se gândi el. „Fără să mă culc cu ea." Ideea de a face din nou dragoste cu Neusa îl scârbea.

* * *

În Biroul Oval de la Casa Albă era seară. Fusese o zi lungă pentru Paul Ellison. Întreaga lume părea compusă din comitete, consilii, telegrame urgente, adunări secrete şi sesiuni şi nu avusese o clipă de singurătate până acum. Ei bine, aproape de singurătate. Stanton Rogers se afla în fața lui şi preşedintele se relaxa pentru prima oară în ziua aceea.

— Te țin departe de familie, Stan.

— Nu-i nimic, Paul.

— Voiam să stăm de vorbă în legătură cu investigația care o privește pe Mary Ashley. Cum merge?

— Aproape că am terminat. Vom mai face o verificare finală mâine sau poimâine. Deocamdată totul pare în regulă. Îmi place foarte mult ideea. Cred că o să iasă bine.

— O să facem în așa fel încât să iasă bine. Mai vrei să bei ceva?

— Nu, mulțumesc. Dacă nu mai ai nevoie de mine, aș pleca. O duc pe Barbara la o inaugurare la *Centrul Kennedy.*

— Du-te, spuse Paul Ellison. Alice și cu mine ne întâlnim cu niște rude ale ei.

— Te rog transmite-i complimentele mele lui Alice, spuse Stanton Rogers ridicându-se.

— Și tu pe ale mele Barbarei, spuse Paul Ellison privind în urma lui Stanton Rogers.

Gândurile președintelui se îndreptară spre Mary Ashley.

* * *

Când Harry Lantz sosi în seara aceea acasă la Neusa pentru a o lua la cină, nu îi răspunse nimeni la ușă. Rămase consternat o clipă.

Să-i fi tras plasă?

Încercă ușa și văzu că era descuiată. Oare îl aștepta Angel? Poate se hotărâse să discute afacerea personal. Cu un mers alert, de om de afaceri, Harry intră în apartament.

Încăperea era goală.

— Salut.

Se auzi numai ecoul. Intră în dormitor. Neusa era beată și întinsă în pat.

— Proas…

Tăcu, însă, imediat. Nu trebuia să uite că acea femeie stupidă și beată era mina lui de aur. O luă pe după umeri și încercă să o ridice.

Ea deschise ochii.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt îngrijorat pentru tine, spuse Lantz cu un glas sincer. Nu-mi place să te văd nefericită și cred că bei pentru că cineva te face nefericită. Sunt prietenul tău. Poți să-mi spui ce este. Angel, nu-i așa?

— Angel, murmură ea.

— Sunt convins că-i un tip de treabă, zise Harry Lantz liniştitor. Dar ați avut probabil vreo mică neînțelegere, nu?

Încercă să o ridice în capul oaselor în pat. „E ca şi cum ai încerca să tragi la mal o balenă", îşi spuse el.

Se aşeză lângă ea.

— Povesteşte-mi despre Angel. Ce-ți face?

Neusa îl privi cu ochii înceţoşaţi încercând să îl vadă limpede.

— Hai să ne f...

„Isuse!" Avea să fie o noapte lungă.

— Sigur. O idee nemaipomenită, zise Lantz şi începu să se dezbrace în silă.

* * *

Când Harry Lantz se trezi a doua zi dimineață singur în pat, amintirile începură să îi inunde creierul şi stomacul i se întoarse pe dos.

Neusa se trezise în toiul nopții.

— Ştii ce-aş vrea să-mi faci? bâigui ea şi apoi îi spuse.

El o ascultase nevenindu-i să creadă, dar făcu ceea ce îl rugase. Nu îşi putea permite să o supere. Era un animal bolnav şi sălbatic şi Lantz se întrebă dacă Angel îi făcuse vreodată aşa ceva. Gândul la momentele trăite îi provocă o senzație de vomă.

O auzi cântând fals în baie. Nu era sigur că o putea privi în ochi. „M-am săturat", îşi spuse el. „Dacă nu-mi spune nici acum unde e Angel, mă duc la croitorul şi la cizmarul lui."

Dădu pătura la o parte şi se duse după Neusa. Aceasta se afla în fața oglinzii din baie. Părul îi era prins pe bigudiuri groase şi ea părea, dacă aşa ceva era posibil, şi mai urâtă decât înainte.

— Ar trebui să stăm puțin de vorbă, spuse Lantz categoric.

— Sigur, zise ea şi îi arătă cada plină cu apă. Ți-am pregătit baia. După aceea o să-ți gătesc micul dejun.

Lantz era nerăbdător, dar ştia că nu trebuie să preseze prea mult.

— Îți place omleta?

Nu avea nici un chef de mâncare.

— Da. Sună grozav.

— Mă pricep să fac omletă. Angel m-a învățat.

Lantz o privi cum îşi scoate bigudiurile uriaşe şi intră în cadă.

Neusa luă un uscător mare de păr, îl băgă în priză şi începu să îşi usuce părul.

Lantz se lăsă pe spate în apa caldă spunându-şi: „Poate ar trebui să fac rost de o armă să-l ucid chiar eu pe Angel. Dacă-i las pe israelieni s-o facă, va fi probabil o afurisită de anchetă pentru a se hotărî cine obţine recompensa. Aşa, însă, nu vor mai fi întrebări. Le voi spune doar de unde să ridice cadavrul."

Neusa spuse ceva, dar Harry Lantz nu o auzi din cauza zgomotului făcut de uscător.

— Ce-ai spus? strigă el.

Neusa se apropie de marginea căzii.

— Am un cadou pentru tine din partea lui Angel, spuse ea şi lăsă să cadă în apă uscătorul electric privind trupul lui Lantz contorsionându-se într-un dans al morţii.

Capitolul 7

Preşedintele Paul Ellison lăsă jos ultimul raport în legătură cu Mary Ashley şi spuse:

— Nici un cusur, Stan.

— Ştiu. Cred că e candidata perfectă. Bineînţeles că Statul nu va fi încântat.

— Le vom trimite nişte batiste. Acum să sperăm că Senatul ne va sprijini.

* * *

Biroul lui Mary Ashley din Kedzie Hall era o încăpere micuţă şi plăcută căptuşită cu rafturi pline cu cărţi despre ţările Europei Centrale. Ca obiecte de mobilier nu erau decât un birou vechi cu un scaun rotitor, o măsuţă plină cu teste în dreptul ferestrei, un fotoliu şi o lampă de birou. Pe peretele din spatele biroului se afla o hartă a Balcanilor şi o fotografie veche a bunicului ei. Fusese făcută la începutul secolului şi bărbatul din ea stătea drept şi băţos îmbrăcat după moda vremii. Fotografia aceea era una din comorile lui Mary. Bunicul ei fusese cel care îi insuflase o curiozitate puternică în legătură cu România. Îi spusese povestiri romantice despre regina Maria, baronese şi prinţese; despre Albert, prinţul consort al Angliei şi Alexandru al II-lea, ţarul Rusiei şi

despre o mulțime de alte personalități interesante.

„Undeva în noi avem sânge regesc. Dacă n-ar fi fost revoluția, ai fi fost o prințesă."

Obişnuia să viseze la astfel de lucruri.

* * *

Mary tocmai corecta nişte teste când uşa se deschise şi apăru decanul Hunter.

— Bună dimineața, doamna Ashley. Aveți o clipă liberă?

Era pentru prima oară când decanul venea în biroul ei.

Mary se simți cuprinsă brusc de amețeală. Nu putea exista decât un singur motiv pentru asta: avea să-i spună că universitatea îi oferea postul definitiv.

— Bineînțeles, spuse ea. Nu luați loc?

El se aşeză pe fotoliu.

— Cum merg orele dumneavoastră?

— Cred că foarte bine.

Abia aştepta să îi dea vestea lui Edward. Va fi atât de mândru! Rareori se întâmpla ca o persoană de vârsta ei să primească un post definitiv la o universitate.

Decanul Hunter nu prea era în apele sale.

— Aveți cumva necazuri, doamnă Ashley? întrebarea aceea o luă cu totul prin surprindere.

— Necazuri? Eu... nu. De ce?

— Au venit la mine nişte persoane de la Washington şi mi-au pus întrebări în legătură cu dumneavoastră.

Mary Ashley auzea parcă ecoul cuvintelor lui Florence Schiffer: „Un agent federal de la Washington... Mi-a pus tot felul de întrebări despre Mary. Parcă o considera un spion internațional... Dacă e o bună americancă, dacă e o bună soție şi mamă..."

Deci nu fusese pentru post. Deodată îi fu foarte greu să vorbească.

— Ce... ce anume au dorit să ştie, domnule decan Hunter?

— M-au întrebat despre reputația dumitale ca profesor şi despre viața dumitale personală.

— Nu-mi pot explica. Habar nu am ce se întâmpla. Nu am nici un fel de necazuri. Din câte ştiu eu, adăugă ea cu un glas stins.

El o privea cu un evident scepticism.

— Nu v-au spus de ce îi interesează aceste lucruri?

— Nu. Ba am fost rugat chiar să nu spun nimic despre această discuție, dar fiind loial față de oamenii mei, am simțit că este necesar că te informez. Dacă este ceva ce ar trebui să știu, aș prefera să aflu de la dumneata. Orice scandal în care ar fi implicat unul din profesorii noştri ar arunca o lumină nefavorabilă asupra universității.

Ea scutură din cap neputincioasă.

— Nu… nu știu nimic.

El o privi o clipă ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva, după care adăugă:

— Aşa să fie, doamnă Ashley.

Ea privi în urma lui întrebându-se: „Ce-oi fi făcut, pentru numele lui Dumnezeu?”

* * *

Mary a fost foarte tăcută la cină. Voia să aştepte ca Edward să termine de mâncat şi abia după aceea să îi spună despre ultimele evenimente. Aveau să rezolve problema împreună. Copiii erau din nou imposibili. Beth refuză să se atingă de mâncare.

— Nimeni nu mai mănâncă în ziua de azi carne. Este un obicei barbar inventat de vreun om al grotelor. Oamenii civilizați nu mănâncă animale vii.

— Dar nu e viu, spuse Tim. E mort, aşa că poți să mănânci liniştită.

— Copii! zise Mary cu nervii încordați la maximum. Să nu mai aud un cuvânt. Beth, du-te şi fă-ți salată.

— Ar putea să se ducă să pască, sugeră Tim.

— Tim! Termină de mâncat.

Simțea că o apucă durerea de cap.

— Edward…

Sună telefonul.

— E pentru mine, spuse Beth sărind imediat de pe scaun şi repezindu-se la aparat.

Ridică receptorul şi spuse seducător:

— Virgil.

Ascultă o clipă şi expresia de pe chip i se schimbă.

— Ah, sigur, spuse ea dezgustată şi, trântind receptorul, se întoarse la masă.

— Cine era? întrebă Edward.

— Cineva care făcea glume proaste. A spus că o caută pe mama de la Casa Albă.

— Casa Albă! exclamă Edward.

Telefonul sună din nou.

— Răspund eu, spuse Mary şi se duse la aparat. Alo.

În timp ce asculta, chipul i se întuneca.

— Eram la masă, aşa că nu vă găsesc deloc amuzant. Puteți să... cum?... Cine? Preşedintele?

În încăpere se făcu deodată linişte.

— Stați o... eu... bună seara, domnule preşedinte, spuse ea şi uluirea i se putea citi pe față.

Ai ei o priveau cu ochii mari.

— Da, domnule, vă recunosc vocea. Îmi... îmi pare rău că s-a închis telefonul adineauri. Beth a crezut că e Virgil şi... da, domnule. Mulțumesc.

Ascultă.

— Dacă doresc să primesc ce anume? întrebă ea roşind deodată.

Edward se ridică imediat venind spre telefon şi copiii îl urmară.

— Trebuie să fie vreo greşeală, domnule preşedinte. Mă numesc Mary Ashley. Sunt profesoară la *Universitatea de Stat* din Kansas... Ați citit? Vă mulțumesc, domnule... Este foarte drăguț din partea dumneavoastră... Da, cred că este...

Ascultă mai multă vreme.

— Da, domnule, sunt de acord, dar asta nu înseamnă că... Da, domnule. Da, domnule. Înțeleg. Sunt extrem de măgulită. Sunt convinsă că este o ocazie extraordinară, dar eu... Bineînțeles. Voi vorbi şi cu soțul meu şi vă voi da un răspuns.

Luă un stilou şi notă un număr.

— Da, am notat. Vă mulțumesc, domnule preşedinte. La revedere.

Puse încet receptorul în furcă şi rămase locului şocată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost asta? întrebă Edward.

— A fost *chiar* preşedintele? întrebă Tim.

Mary se lăsă să alunece pe un scaun.

— Da, chiar el.

Edward îi luă mâna într-a lui.

— Mary, ce-a spus? Ce-a vrut?

Ea era amorțită şi îşi spunea în gând: „Deci de aceea s-au pus

toate întrebările."

îşi ridică privirea spre Edward şi copii şi spuse:

— Preşedintele mi-a citit cartea şi articolul din revista *Afaceri externe* şi găseşte că sunt excelente. A spus că este exact modul de gândire pe care îl vrea pentru programul său de unire a popoarelor. Vrea să mă numească ambasador în România.

Pe chipul lui Edward se citi o totală neîncredere.

— Pe tine? De ce tocmai pe tine?

Exact aceeaşi întrebare şi-o pusese şi Mary, dar simţi că Edward ar fi putut să aibă ceva mai mult tact. Ar fi putut să spună: „Minunat! Vei fi o ambasadoare excelentă." Dar el era realist. „Chiar, de ce tocmai pe mine?"

— N-ai nici un pic de experienţă politică.

— Ştiu foarte bine acest lucru, răspunse Mary cu asprime. Sunt de acord cu faptul că toată chestiunea este de-a dreptul ridicolă.

— O să fii ambasadoare? întrebă Tim. Ne mutăm la Roma?

— România.

— Unde-i România?

Edward se întoarse spre copii.

— Duceţi-vă şi terminaţi de mâncat. Mama voastră şi cu mine avem de discutat.

— Nu votăm? întrebă Tim.

— Absentând.

După aceea, Edward o luă pe Mary de braţ şi o conduse în bibliotecă. Întorcându-se spre ea, îi spuse:

— Iartă-mă dacă am părut un idiot adineauri, dar a fost atât de…

— Nu. Ai avut perfectă, dreptate, Edward. De ce naiba să mă fi ales tocmai pe mine?

Când Mary îi spunea Edward, ştia că e vorba de ceva grav.

— Iubito, s-ar putea să fii un foarte bun ambasador sau o foarte bună ambasadoare, sau cum s-o mai spune în ziua de azi, dar trebuie să recunoşti că este un şoc.

Mary se mai înmuie.

— Încearcă trăsnet, spuse ea cu un glas de fetiţă. Tot nu-mi vine să cred, adăugă ea şi apoi începu să râdă. Să vezi când îi voi spune lui Florence. O să moară.

Edward o privi cu atenţie.

— Eşti bucuroasă, nu-i aşa?

Ea îl privi surprinsă.

— Bineînțeles. Tu n-ai fi?

Edward îşi alese cuvintele cu grijă.

— Este, într-adevăr, o mare cinste, iubito, dar sunt convins că nu-i ceva ce se oferă cu uşurință. Trebuie să fi avut motive foarte întemeiate când te-au ales, spuse el şi ezită puțin. Trebuie să ne gândim foarte serios la ce se va întâmpla cu viețile noastre.

Ea ştia ce avea să spună şi gândi în sinea ei: „Edward are dreptate. Sigur că are dreptate."

— Nu-mi pot lăsa treburile baltă părăsindu-mi pacienții. Trebuie să rămân aici. Nu ştiu cât timp va fi nevoie să stai plecată, dar dacă pentru tine înseamnă cu adevărat foarte mult, ei bine, poate o să găsim o modalitate ca tu să pleci cu copiii şi eu să vin ori de câte ori…

— Nebun ce eşti, spuse ea încet. Cum poți să crezi că aş putea trăi departe de tine?

— Păi, este o cinste extraordinar de mare şi…

— Ca şi aceea de a-ți fi soție. Nimic nu contează mai mult pentru mine decât tu şi copiii. Nu v-aş părăsi niciodată. Oraşul ăsta nu va mai găsi un doctor ca tine, dar tot ce trebuie să facă guvernul pentru a găsi un ambasador mai bun decât mine este să se uite în *Pagini Galbene.*

O luă în brațe.

— Eşti sigură?

— Cât se poate de sigură. A fost emoționant că mi s-a propus. E de ajuns pentru…

Uşa se deschise brusc şi Beth şi Tim dădură buzna înăuntru.

— Tocmai l-am sunat pe Virgil şi i-am spus că vei fi ambasadoare.

— Atunci fă bine şi sună-l din nou şi spune-i că nu voi fi.

— De ce? întrebă Beth.

— Mama voastră a hotărât să rămână aici.

— De ce? scânci Beth. N-am fost niciodată în România. N-am fost niciodată nicăieri.

— Nici eu, spuse Tim şi se întoarse spre Beth. Ți-am spus eu că n-o să scăpăm niciodată din orăşelul ăsta.

— Subiectul e încheiat, îi informă Mary.

* * *

A doua zi dimineață. Mary formă numărul pe care i-l dăduse

preşedintele. Când îi răspunse centralista, ea zise:

— Sunt doamna Mary Ashley. Asistentul domnului preşedinte, domnul Greene, aşteaptă telefonul meu.

— O clipă, vă rog.

La capătul celălalt al firului se auzi o voce de bărbat.

— Bună ziua, doamna Ashley!

— Bună ziua, spuse Mary. Vreți să-i transmiteți domnului preşedinte un mesaj din partea mea?

— Bineînțeles.

— Spuneți-i, vă rog, că oferta dumnealui m-a măgulit extrem de mult, dar profesia îl obligă pe soțul meu să rămână aici şi, deci, mă tem că-mi va fi imposibil să accept. Sper că va înțelege.

— Îi voi transmite mesajul dumneavoastră, spuse vocea impasibilă. Vă mulțumesc, doamnă Ashley.

Legătura se întrerupse.

Mary puse receptorul în furcă. Gata. Pentru o fracțiune de secundă i se oferise un vis tulburător. Dar asta fusese tot. Un vis. „Asta este lumea mea. Ar fi bine să mă pregătesc pentru următorul curs de ştiințe politice."

Manama, Bahrain

Casa albă din piatră era ascunsă printre duzini de altele identice aflate la mică distanță de *souks,* nişte piețe mari şi aglomerate. Aparținea unui negustor solidar cauzei pentru care lupta organizația cunoscută sub denumirea de *Patrioți pentru libertate.*

— Vom avea nevoie de ea pentru o singură zi, îi spusese o voce la telefon.

Se aranjase. Acum preşedintele, se adresa celor prezenți în living-room.

— A apărut o problemă, spuse el. O dificultate.

— Ce fel de dificultate? întrebă Balder.

— Intermediarul pe care l-am ales — Harry Lantz — este mort.

— Mort? Mort, cum?

— A fost ucis. Cadavrul i s-a găsit plutind în portul Buenos Aires.

— Poliția are idee cine a făcut-o? Adică — pot face vreo legătură cu noi în vreun fel?

— Nu. Suntem în deplină siguranță.

— Şi ce se aude cu planul nostru? întrebă Thor. Putem continua cu el?

—Deocamdată nu. Nu ştim cum să ajungem la Angel. Cu toate acestea, Controlorul i-a dat permisiunea lui Harry Lantz să îi dezvăluie numele. Deci, dacă pe Angel îl interesează propunerea noastră, va găsi el o modalitate de a lua legătura cu el. Nu trebuie decât să aşteptăm.

* * *

În ziarul *Daily Union* din Junction City apăru următorul titlu cu litere de o şchioapă: *Mary Ashley din Junction City refuză postul de ambasador.*

Era un articol pe două coloane despre Mary împreună cu o fotografie a ei. La buletinele de ştiri de după-amiază şi de seară ale postului KJCK se pomenea de noua celebritate a oraşului. Faptul că Mary Ashley refuzase oferta preşedintelui făcea ca totul să capete proporţii mai mari decât dacă ar fi acceptat. În ochii mândrilor săi locuitori, Junction City, Kansas, era mult mai important decât Bucureşti, România.

În drum spre centru, de unde voia să cumpere câte ceva pentru cină, Mary Ashley îşi auzi numele tot timpul la radio.

…Mai devreme, preşedintele Ellison a declarat că trimiterea unui ambasador în România va însemna începutul programului său de unire a popoarelor, piatra de temelie a politicii sale externe. Cum se va reflecta refuzul lui Mary Ashley de a accepta acest post…

Căută alt program.

…este căsătorită cu doctorul Edward Ashley şi se crede că…

Mary închise radioul. Primise cel puţin trei duzini de telefoane toată dimineaţa de la prieteni, vecini, studenţi, şi necunoscuţi curioşi. O sunaseră reporteri chiar şi de la Londra şi de la Tokio.

„Exagerează cu toţii", îşi spuse ea. „Nu-i vina mea că preşedintele a hotărât să-şi bazeze succesul politicii externe pe România. Mă întreb cât va mai dura această nebunie. Probabil că se va termina peste o zi, două."

Opri camioneta la o benzinărie *Derby* chiar în faţa unei pompe.

Când Mary coborî de la volan, domnul Blount, directorul staţiei, veni repede spre ea.

— Bună dimineaţa, doamnă Ashley. O doamnă ambasador nu trebuie să-şi alimenteze singură maşina cu benzină. Daţi-mi voie

să vă ajut.

Mary zâmbi.

— Mulțumesc, dar sunt obişnuită s-o fac singură.

— Nu, nu. Insist.

După ce făcu plinul, Mary o luă pe strada Washington şi parcă în fața magazinului *Shoe Box.*

— Bună dimineața, doamnă Ashley, o întâmpină funcționarul. Ce mai face doamna ambasadoare în această dimineață?

„Începe să devină enervant", îşi spuse Mary, după care rosti tare:

— Nu sunt ambasadoare, dar fac bine, mulțumesc.

Îi dădu o pereche de pantofi.

— Aş vrea să pingeliți din nou pantofii lui Tim.

Omul îi studie cu atenție.

— Nu-s cei pe care i-am pingelit săptămâna trecută? Mary oftă.

— Şi săptămâna cealaltă.

* * *

Următoarea oprire fu la magazinul *Long.*

— Tocmai v-am auzit numele la radio, îi spuse doamna Hacker, directoarea compartimentului de rochii. Aşezați Junction City pe hartă. Chiar aşa. Cred că dumneavoastră, Eisenhower şi Alf Landon sunteți cei mai mari politicieni ai Kansas-ului, doamnă ambasador.

— Nu sunt ambasador, spuse Mary cu răbdare. Am refuzat postul.

— Asta am şi vrut să spun. Nu avea nici un rost.

— Aş avea nevoie de o pereche de blugi pentru Beth, zise Mary.

— Câți ani are Beth acum? Zece?

— Doisprezece.

— Doamne, ce repede mai cresc în ziua de azi, nu? Mâine-poimâine va fi adolescentă.

— Beth s-a născut adolescentă, doamnă Hacker.

— Şi Tim ce mai face?

— Seamănă foarte mult cu Beth.

* * *

Cumpărăturile i-au luat lui Mary mai mult timp decât de obicei.

Toată lumea avea ceva de spus în legătură cu marea ştire. Se duse la *Dillon's* să cumpere de mâncare şi tocmai studia rafturile, când doamna Dillon se apropie de ea.

— Bună dimineața, doamnă Ashley.

— Bună dimineața, doamnă Dillon. Aveți cumva un mic dejun fără nimic în el?

— Poftim?

Mary se uită pe lista pe care o avea în mână.

— Fără îndulcitori artificiali, fără sodiu, grăsimi, hidrocarbonați, cofeină, coloranți caramel şi arome artificiale.

Doamna Dillon studie foaia de hârtie.

— E vreun experiment medical?

— Într-un fel. E pentru Beth, care nu mai vrea să mănânce decât lucruri naturale.

— De ce n-o duci la păşune să pască?

Mary începu să râdă.

— Exact asta a sugerat şi fiul meu. Luă un pachet şi se uită la etichetă.

— E numai vina mea. N-ar fi trebuit s-o învăț niciodată să citească.

* * *

Mary conduse cu atenție, urcând dealul spre Milford Lake. Erau câteva grade peste zero, dar vântul rece făcea ca temperatura să pară mult sub zero, căci nimic nu poate împiedica vânturile să mături cu asprime câmpiile nesfârşite. Pajiştile erau acoperite de zăpadă şi Mary îşi aminti cum iarna trecută un viscol puternic se abătuse asupra ținutului şi se stricaseră liniile de înaltă tensiune. Nu au avut curent electric aproape o săptămâna, iar ea şi Edward au făcut dragoste în fiecare noapte. „Poate o să avem noroc şi iarna asta" îşi spuse ea zâmbind.

* * *

Când Mary ajunse acasă, Edward încă nu venise de la spital. Tim era în birou şi se uita la un film ştiințifico-fantastic. Mary lăsă alimentele în bucătărie şi se duse să discute cu fiul ei.

— N-ar trebui să-ți faci lecțiile?

— Nu pot.

— De ce, mă rog?

— Pentru că nu înțeleg.

— N-o să înțelegi mai bine uitându-te la *Star Trek.* Arată-mi ce ai de făcut.

Tim îi arătă cartea de matematică de clasa a cincea.

— Sunt nişte probleme tâmpite, spuse el.

— Nu există probleme tâmpite, ci numai elevi tâmpiți. Hai să ne uităm amândoi.

Mary citi problema cu glas tare.

— Un tren a plecat din Minneapolis cu o sută patruzeci şi nouă de pasageri. La Atlanta s-au mai urcat câțiva, în aşa fel încât în total erau două sute douăzeci şi trei de pasageri. Câți s-au urcat la Atlanta?

Îşi ridică privirea.

— Dar e foarte simplu, Tim. Scazi, pur şi simplu, o sută patruzeci şi nouă din două sute douăzeci şi trei.

— Ba nu-i deloc aşa, spuse Tim plictisit. Trebuie să fie o ecuație. O sută patruzeci şi nouă plus *N* egal două sute douăzeci şi trei. *N* este egal cu două sute douăzeci şi trei minus o sută patruzeci şi nouă. *N* este egal deci cu şaptezeci şi patru.

— E o tâmpenie, zise Mary.

* * *

Trecând pe lângă dormitorul lui Beth, Mary auzi zgomote. Intră. Beth stătea pe jos, cu picioarele încrucişate şi se uita la televizor, asculta un disc şi îşi făcea temele.

— Cum te poți concentra cu tot zgomotul ăsta? strigă Mary.

Se duse la televizor şi îl închise, după care făcu acelaşi lucru şi cu pick-up-ul. Beth îşi ridică privirea surprinsă.

— De ce-ai făcut asta? Era George Michael.

Pereții camerei lui Beth erau plini de postere reprezentând cântăreți. Erau Kiss, Van Halen, Mötley Crüe, Aldo Nova şi David Lee Roth. Pe pat erau împrăştiate o mulțime de reviste ca *Şaptesprezece, Idolii adolescenței* şi multe altele. Hainele lui Beth erau risipite pe jos.

Mary îşi roti privirile disperată prin încăperea aceea în dezordine.

— Beth, cum poți trăi aşa?

Beth îşi privi mama uimită.

— Aşa cum?

Mary strânse din dinți.

— Nimic.

Se uită la un plic de pe biroul fiicei sale.

— Îi scrii lui Rick Springfield?

— Sunt îndrăgostită de el.

— Credeam că eşti îndrăgostită de George Michael.

— *Ard* pentru George Michael, dar sunt *îndrăgostită* de Rick Springfield. Mamă, în tinerețe nu ți s-a întâmplat niciodată să arzi pentru cineva?

— În tinerețea mea eram prea ocupați să traversăm țara cu căruțele.

Beth oftă.

— Ştiai că Rick Springfield a avut o copilărie chinuită?

— Ca să fiu sinceră, Beth, n-am ştiut chestia asta.

— A fost îngrozitoare. Tatăl lui era în armată şi călătoreau tot timpul. Şi el era vegetarian. Ca mine. E extraordinar.

„Deci asta era cauza acelui regim nebunesc!"

— Mamă, pot să mă duc sâmbătă seară la film cu Virgil?

— Virgil? Ce s-a întâmplat cu Arnold? Urmă un moment de tăcere.

— Arnold a vrut să se joace. E oribil.

Mary se forță să rămână calmă.

— Prin „joacă" vrei să spui…?

— Numai pentru că am început să am sâni, băieții cred că sunt o țintă uşoară. Mamă, nu te-a deranjat niciodată trupul?

Mary se duse lângă ea şi o cuprinse pe după umeri.

— Ba da, draga mea. Când eram de vârsta ta, mă deranja foarte mult.

— Nu pot să sufăr să am ciclu, sâni şi păr peste tot. De ce?

— Asta se întâmpla tuturor fetelor, dar o să te obişnuieşti.

— Ba n-o să mă obişnuiesc, spuse ea eliberându-se, după care adăugă ferm: Nu mă supără să fiu îndrăgostită, dar n-o să fac niciodată dragoste. Nimeni n-o să mă convingă. Nici Arnold, nici Virgil, nici Kevin Bacon.

— Bine, dacă asta-i hotărârea ta… spuse Mary cu solemnitate.

— Categoric. Mamă, ce-a spus preşedintele Ellison când i-ai zis că nu vrei să fii ambasadoarea lui?

— A fost foarte curajos, o asigură Mary. Cred că ar trebui să încep să pregătesc cina.

* * *

Gătitul era un calvar secret al lui Mary Ashley. Nu îi plăcea deloc să gătească şi, prin urmare, nu se pricepea foarte bine, iar datorită faptului că voia să fie foarte bună în tot ce făcea, ura şi mai mult această îndeletnicire. Era un cerc vicios care fusese rezolvat parțial prin venirea Lucindei de trei ori pe săptămâna să facă mâncare şi curățenie. Aceea era una din zilele libere ale Lucindei.

* * *

Când Edward veni de la spital o găsi pe Mary în bucătărie arzând nişte mazăre. Închise focul la aragaz şi îi dădu un sărut.

— Bună, dragul meu. Cum a fost azi? Oribil?

— Ai comunicat cu fiica noastră, după cum văd, spuse Edward. De fapt, ziua a fost, într-adevăr, oribilă. După-amiază am tratat o fetiță de treisprezece ani de herpes genital.

— Oh, Doamne! făcu ea aruncând mazărea şi deschizând o conservă de roşii.

— Ştii, m-a făcut să mă îngrijorez în legătură cu Beth.

— Nu trebuie, îl asigură Mary. Are de gând să moară virgină.

* * *

— Tată, o să primesc o planşetă de surfing de ziua mea? întrebă Tim la cină.

— Tim, n-aş vrea să plouă de ziua ta, dar întâmplător trăieşti în Kansas.

— Ştiu asta foarte bine, dar Johnny m-a invitat să merg cu el în Hawai la vară. Ai lui au o casă pe plajă în Maui.

— Păi, dacă Johnny are o casă pe plajă, atunci probabil că are şi o planşetă de surfing, spuse Edward calm.

Tim se întoarse spre mama sa.

— Pot să mă duc?

— Mai vedem noi până atunci. Te rog nu mânca atât de repede, Tim. Beth, n-ai gustat nimic.

— Nu-i nimic aici pentru consumul uman, spuse ea şi apoi se uită la ambii părinți. Aş vrea să fac un anunț. Îmi voi schimba

numele.

— Ai vreun motiv deosebit? o întrebă Edward cu precauție.

— M-am hotărât să mă apuc de spectacole.

Mary şi Edward schimbară o privire lungă şi îndurerată.

În cele din urmă, îi spuse lui Mary:

— Bine, interesează-te şi vezi cât ți-ar da pe ei.

Capitolul 8

În 1965, într-un scandal care a zguduit serviciile secrete internaționale, Mehdi ben-Barka, adversar al regelui Hassan al II-lea al Marocului, a fost atras la Paris din Geneva, unde se afla în exil, şi a fost ucis cu ajutorul serviciului secret francez. Ca urmare a acestui incident preşedintele Charles de Gaulle a trecut serviciul secret din mâna primului ministru sub egida Ministerului Apărării. Aşa se face că actualul ministru al apărării, Roland Passy, era răspunzător de siguranța lui Marin Groza, căruia guvernul francez îi oferise adăpost. Jandarmii făceau de pază în fața vilei din Neuilly douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar faptul că Lev Pasternak răspundea de securitatea interioară a vilei îi dădea încredere lui Passy. Văzuse el însuşi toate sistemele de alarmă şi era ferm convins că vila era impenetrabilă.

În ultimele săptămâni, în cercurile diplomatice începuse să se audă că o lovitură era iminentă, că Marin Groza plănuia să se întoarcă în România şi că Alexandru Ionescu urma să fie înlăturat de la putere de către ofițerii superiori ai armatei sale.

Lev Pasternak bătu la uşă şi intră în biblioteca plină de cărți care îi servea drept birou lui Marin Groza. Acesta lucra la birou, dar îşi ridică privirea când apăru Lev Pasternak.

— Toată lumea vrea să ştie când va avea loc revoluția, spuse acesta. Este cel mai prost păzit secret din lume.

— Spune-le să aibă răbdare. Vii cu mine la Bucureşti, Lev?

Lev Pasternak îşi dorea mai mult decât orice să se întoarcă în Israel. „Accept misiunea asta doar temporar”, îi spusese el lui Marin Groza. „Până când vei fi gata de acțiune.” „Temporar” se transformase în săptămâni, luni şi, în cele din urmă, în trei ani. Iar acum venise vremea să ia altă hotărâre.

„Într-o lume populată de pigmei, mi s-a oferit privilegiul de a servi un uriaş”, îşi spuse Lev Pasternak. Marin Groza era cel mai

altruist şi mai idealist om pe care îl cunoscuse vreodată.

Când venise să lucreze pentru Groza, Pasternak se întrebase în legătură cu familia acestuia. Groza nu vorbea niciodată despre ai săi, dar ofițerul care aranjase întâlnirea lor i-a spus povestea.

— Groza a fost trădat. Securitatea l-a prins şi l-a torturat cinci zile la rând. I-au promis că-l eliberează dacă dă în vileag numele colaboratorilor săi din ilegalitate. N-a vorbit. Atunci i-au arestat soția şi fetița de paisprezece ani şi le-au adus în sala de interogatoriu. Lui Groza i s-a dat o şansă: să vorbească sau ele vor muri. Era cea mai grea hotărâre pe care trebuia să o ia un om. Erau viața iubitei sale soții şi a copilului său în schimbul celor ale sutelor. De oameni care credeau în el.

Omul se opri puțin, după care continuă şi mai încet:

— Cred că, în final, ceea ce l-a făcut pe Groza să ia hotărârea pe care a luat-o a fost convingerea că, oricum, el şi familia lui aveau să fie uciși. A refuzat să dezvăluie nume. Atunci gardienii l-au legat de un scaun şi l-au forțat să vadă cum soția şi fiica lui i-au fost violate până când au murit. Dar încă nu terminaseră cu Groza. După ce au încheiat şi cadavrele lor însângerate zăceau la picioarele lui, l-au castrat.

— Dumnezeule!

Ofițerul l-a privit în ochi pe Lev Pasternak şi a spus:

— Cel mai important lucru pe care trebuie să-l înțelegi este că Marin Groza nu vrea să se întoarcă în România ca să se răzbune, ci să-şi elibereze poporul. Vrea să fie sigur că asemenea lucruri nu se vor mai întâmpla niciodată.

Din ziua aceea, Lev Pasternak fusese alături de Groza şi, cu cât îşi petrecea mai mult timp lângă revoluționar, cu atât ajungea să țină mai mult la el. Acum trebuia să se decidă dacă renunța sau nu la întoarcerea în Israel pentru a-l însoți pe Groza în România.

* * *

În seara aceea când trecu pe lângă dormitorul lui Groza auzi cunoscutele strigăte de durere. „E vineri", îşi spuse Pasternak. Ziua în care veneau prostituatele. Acestea erau alese din Anglia, America de Nord, Brazilia, Japonia, Tailanda şi din alte țări. Ele habar nu aveau care le era destinația, nici pe cine aveau să vadă. Erau aşteptate la *Aeroportul Charles de Gaulle,* duse direct la vilă şi, după câteva ore, înapoi la aeroport şi urcate în primul avion. În

fiecare vineri seara coridoarele răsunau de țipetele lui Marin Groza. Personalul bănuia că se petrecea cine ştie ce act sexual ciudat. Singurul care ştia ce se întâmpla cu adevărat dincolo de uşă era Lev Pasternak. Căci vizitele prostituatelor nu aveau nici o legătură cu sexul. Erau o pedeapsă. O dată pe săptămână, Groza se dezbrăca de tot şi punea o femeie să-l lege de un scaun şi să-l biciuiască fără milă, până când începea să curgă sângele. Iar de fiecare dată când era biciuit, îşi vedea soția şi fiica violate până la moarte, strigând după ajutor. Atunci urla: „Iertare! O să vorbesc. Oh, Doamne, te rog, lasă-mă să vorbesc…"

* * *

Telefonul fu dat la zece zile după descoperirea cadavrului lui Harry Lantz. Controlorul se afla într-o şedință în sala de conferințe când auzi interfonul sunând.

— Ştiu că ați cerut să nu fiți deranjat, domnule, dar sunteți căutat din străinătate. Pare ceva urgent. O anume domnişoară Neusa Muñez sună din Buenos Aires. I-am spus…

— E în regulă, spuse el stăpânindu-şi emoțiile. O să răspund din biroul meu.

Se scuză şi se duse în birou încuind uşa.

— Alo, domnişoara Muñez?

— Da.

Era o voce aspră, cu un accent sud-american şi părea să aparțină unei persoane needucate.

— Am un mesaj pentru dumneavoastră din partea lui Angel. Nu i-a plăcut mesageru' ăla băgăreț pe care l-ați trimis.

Trebuia să îşi aleagă vorbele cu mare atenție.

— Îmi pare rău, dar am vrea ca Angel să continue afacerea. Ar fi posibil?

— Da. A zis că vrea s-o facă.

Omul îşi reținu un oftat de uşurare.

— Excelent. Cum putem aranja pentru un avans?

Femeia începu să râdă.

— Angel n-are nevoie de nici un avans. Nimeni nu-l trage pe sfoară pe Angel.

Într-un fel cuvintele acelea erau înspăimântătoare.

— Când treaba va fi terminată, a zis să-i trimiteți banii la — stați puțin că am notat aici — aşa, la *Banca de Stat* din Zürich.

Asta-i pe undeva prin Elveția.

Părea cam proastă.

— Am nevoie de numărul de cont.

— Ah, da. Numărul e — Isuse, l-am uitat, da' stați puțin să-l caut pe aici.

Se auzi zgomot de hârtii şi, în final, ea zise:

— Gata, ăsta e. J-trei-patru-nouă-zero-şapte-şapte.

El repetă numărul.

— Cât de repede poate rezolva treaba?

— Când o să fie pregătit, *señor.* Angel a zis că o să aflați când e gata pentru că o să citiți în ziare.

— Foarte bine. O să vă dau numărul meu privat în caz că Angel va vrea să ia legătura cu mine.

I-l spuse rar.

Tbilisi, Rusia

Întrunirea avea loc într-o casă izolată de pe malul râului Kura.

— Au apărut două probleme urgente, spuse preşedintele. Prima este o veste bună. Controlorul a primit veşti de la Angel. Treaba merge înainte.

— Asta-i o veste foarte bună chiar! exclamă Freyr. Şi cea proastă care e?

— Mă tem că e în legătură cu candidatul preşedintelui pentru postul de ambasador în România, dar situația poate fi rezolvată…

* * *

Lui Mary Ashley îi era greu să se concentreze asupra cursului. Ceva se schimbase. În ochii studenților devenise o celebritate, ceea ce îi dădea un sentiment foarte apăsător. Îi simțea pe toți agățându-se de fiecare cuvânt al ei.

— După cum ştim, anul 1956 a fost hotărâtor pentru multe din țările est-europene. Odată cu întoarcerea lui Gomulka la putere, a apărut şi comunismul în Polonia. În Cehoslovacia, partidul comunist era condus de Antonin Novotny. Nu au avut loc schimbări politice majore în România în acel an…

„România… Bucureşti…". Din fotografiile văzute Mary considera că trebuia să fie unul din cele mai frumoase oraşe din Europa. Nu uitase nimic din ce îi povestise bunicul său despre România. Îşi

aminti cât de îngrozită fusese când era mică de povestirile în legătură cu acel oribil prinț al Transilvaniei. „Era un vampir, Mary, care trăia într-un castel uriaş aflat sus de tot pe munții Braşovului şi sugea sângele victimelor sale nevinovate."

Mary îşi dădu seama deodată de liniştea din încăpere. Toată lumea o privea țintă. „Oare de când stau aşa şi visez cu ochii deschişi?" se întrebă ea, după care îşi continuă repede cursul:

— În România, Gheorghiu-Dej îşi consolida puterea în cadrul Partidului Muncitoresc...

Cursul părea să nu se mai sfârşească, dar din fericire, era aproape gata.

— Ca temă v-aş ruga să scrieți un eseu despre situația economică a URSS descriind organizarea de bază a organismelor guvernamentale şi a controlului PCUS. Aş dori să analizați dimensiunea atât internă, cât şi externă a politicii sovietice, punând accent pe influența acesteia asupra Poloniei, Cehoslovaciei şi României.

„România. Bun venit în România, doamnă ambasador. Limuzina vă aşteaptă pentru a vă duce la ambasada dumneavoastră." Ambasada ei. Fusese invitată să trăiască într-una din cele mai captivante capitale din lume, să raporteze preşedintelui, să se afle în centrul programului său de unire al popoarelor. „Aş fi putut intra în istorie."

Sunetul clopoțelului o trezi din visare. Cursul se terminase. Trebuia să se ducă acasă să se schimbe. Edward urma să se întoarcă devreme de la spital şi aveau să ia cina la club.

Aşa cum îi stătea bine unei aproape-ambasadoare.

* * *

— Alarmă albastră! Alarmă albastră! răsună vocea prin difuzoarele de pe culoarele spitalului.

Chiar când echipa de urgență începu să se adune la intrarea ambulanțelor, se putu auzi şi sunetul sirenelor care se apropiau. *Spitalul Geary Community* se afla într-o clădire maron de trei etaje, cu aspect auster, situată pe un deal de pe St. Mary's Road, în partea de sud-vest a lui Junction City. În spital se aflau şaizeci şi şase de paturi, două săli moderne de operații şi o serie de săli de consultații şi birouri administrative.

Fusese o zi de vineri neobişnuit de agitată, iar rezerva de la

ultimul etaj era deja plină de militari răniți care veniseră în oraş de la Fort Riley, sediul primei divizii de infanterie, cunoscută sub numele de Marele Unu Roşu, pentru a-şi petrece weekend-ul.

Doctorul Edward Ashley cosea scalpul unui soldat care se bătuse într-un bar. Edward Ashley lucra ca medic la *Spitalul Geary Memorial* de treisprezece ani şi înainte de asta fusese chirurg în aviație cu grad de căpitan. Câteva spitale renumite din marile oraşe încercaseră să îl atragă, dar el preferase să rămână acolo.

Termină cu pacientul şi îşi roti privirile în jur. Cel puțin o duzină de soldați aşteptau să capete îngrijiri. Auzi sirena unei ambulanțe care se apropia.

— Cântă cum ne place nouă.

Doctorul Douglas Schiffer, care se ocupa de victima unui glonț, dădu din cap afirmativ.

— Parcă am fi în război.

— E singurul lor război, Doug. De asta vin în oraş la fiecare sfârşit de săptămâna şi înnebunesc puțin. Se simt neputincioşi.

Termină ultima cusătură.

— Gata, soldat. Eşti ca şi nou, spuse el, după care se întoarse spre Douglas Schiffer. Ar trebui să mergem la urgență.

* * *

Pacientul purta uniformă şi nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani. Era în stare de şoc. Asuda îngrozitor şi răsuflarea îi era grea. Doctorul Ashley îi căută pulsul, care era slab şi abia se simțea. O pată de sânge i se întindea pe partea din față a hainei. Edward Ashley se întoarse spre unul din medicii care îl aduseseră.

— Ce avem aici?

— O rană de cuțit în piept, domnule doctor.

— Să vedem dacă n-a fost perforat plămânul, spuse el apoi şi i se adresă unei infirmiere: Vreau o radiografie a toracelui. Ai trei minute la dispoziție.

Doctorul Douglas Schiffer studie vena jugulară a rănitului, după care îi aruncă o privire lui Edward.

— E umflată. Probabil că a fost străpuns pericardul.

Ceea ce însemna că săculețul care proteja inima era plin de sânge şi o apăsa împiedicând-o să bată cum trebuia.

Infirmiera care îi lua tensiunea pacientului spuse deodată:

— Tensiunea scade foarte repede.

Monitorul care măsura bătăile inimii începu să încetinească. Pierdeau pacientul.

O altă infirmieră aduse repede radiografia toracelui şi Edward o examina cu atenție.

— Tamponare a pericardului.

Inima avea o gaură în ea, iar plămânul era în stare de colaps.

— Introduceți un tub şi extindeți plămânul.

Vocea îi era liniştită.

— O să-l deschidem. Faceți-i tubaj.

O infirmieră îi dădu doctorului Schiffer un tub endotraheal şi doctorul Edward Ashley îi făcu semn din cap.

— Acum.

Douglas Schiffer începu să împingă încet tubul în traheea soldatului fără cunoştință. În capătul tubului se afla un săculeț, pe care Schiffer începu să îl strângă într-un ritm constant, ventilând plămânii. Monitorul încetini, iar linia de pe ecran era aproape dreaptă. Mirosul morții plutea în atmosferă.

— E dus.

Nu mai era timp pentru transportarea pacientului în sala de operații aşa că doctorul Ashley trebuia să ia o hotărâre pe loc.

— Vom face o deschidere a toracelui. Bisturiu.

În clipa când luă instrumentul, Edward şi tăie toracele pacientului. Nu curse sânge aproape deloc, fiindcă inima era captivă în pericard.

— Retractor!

Instrumentul i se puse în mână şi el îl introduse în pieptul tânărului pentru a distanța coastele.

— Foarfece. Dați-vă înapoi!

Se apropie şi mai mult pentru a putea ajunge la săculețul pericardului, pe care îl străpunse cu foarfecele, moment în care sângele țâşni eliberându-se, împroşcându-le şi pe infirmiere şi pe doctorul Ashley. Acesta îşi vârî mâna înăuntru şi începu să maseze inima. Monitorul porni să piuie, iar pulsul deveni palpabil. Nu era decât o mică tăietură în partea de sus a ventriculului sting.

— Duceți-l în sala de operații.

Trei minute mai târziu, pacientul se afla pe masa de operație.

— Transfuzie — o mie de centimetri cubi.

Nu mai era vreme pentru a se căuta grupa de sânge potrivită, aşa că se folosi grupa 0 negativ — universală.

— Un tub treizeci şi doi pentru piept, spuse doctorul Ashley când se începu transfuzia.

O infirmieră i-l dădu.

— Sunt terminat, Ed, îi spuse doctorul Schiffer. Ce-ar fi să te duci să te speli?

Halatul lui Edward Ashley era plin de sânge. Se uită la monitor. Inima bătea puternic şi constant.

— Îți mulțumesc.

* * *

Edward Ashley făcuse duş şi se schimbase şi acum se afla în biroul său unde scria raportul medical obligatoriu. Era un birou plăcut, plin cu rafturi conținând volume de specialitate şi trofee sportive. Mai erau, de asemenea, un birou, un fotoliu şi o măsuță cu două scaune simple. Pe pereți, frumos înrămate, se aflau diplomele sale.

Edward îşi simțea trupul amorțit şi extenuat din cauza tensiunii prin care trecuse. În acelaşi timp se simțea şi excitat sexual, ca de fiecare dată după o operație importantă. „Confruntarea cu moartea dă o valoare şi mai mare vieții", îi explicase odată un psihiatru. „Actul sexual este afirmarea caracterului etern al naturii. Oricare ar fi motivul, aş dori ca Mary să fie aici", se gândi el.

Alese o pipă din suportul de pe birou, o aprinse şi se cufundă în fotoliu întinzându-şi picioarele. Când se gândea la Mary se simțea vinovat. Era răspunzător pentru faptul că ea refuzase oferta preşedintelui şi motivele erau întemeiate. „Dar e mai mult decât atât", recunoscu el față de el însuşi. „Am fost gelos. Am reacționat ca un puşti răsfățat. Ce-ar fi fost dacă Preşedintele mi-ar fi oferit mie un asemenea post? Probabil că aş fi acceptat imediat. Isuse! Nu m-am gândit decât că vreau ca Mary să stea acasă şi să aibă grijă de mine şi de copii. Porc şovinist!"

Stătea acolo trăgând din pipă, supărat pe sine. „Acum e prea târziu", îşi spuse el în continuare. „Dar îmi voi lua revanşa față de ea. Îi voi face surpriza ca, la vară, să mergem în plimbare la Paris şi la Londra. Poate chiar şi în România. O să avem o adevărată lună de miere."

* * *

Clubul din Junction City era o clădire de trei etaje construită-pe nişte dealuri pline de verdeață. Avea un teren de golf cu optsprezece găuri, două terenuri de tenis, o piscină, un bar şi o sufragerie cu un şemineu mare într-un capăt, o sală pentru jocuri de cărți la etaj şi vestiare jos.

Tatăl lui Edward fusese membru al clubului, la fel ca şi tatăl lui Mary, iar Edward şi Mary fuseseră aduşi acolo de mici copii. Oraşul era o comunitate foarte strâns legată al cărei simbol era chiar acel club.

Edward şi Mary ajunseră târziu şi nu mai erau decât puține persoane în sufragerie, care o priviră pe Mary aşezându-se şi şuşotiră între ei. Ea începuse să se obişnuiască.

Edward îşi privi soția.

— Regrete?

Bineînțeles că existau regrete, dar erau de genul celor inutile în privința unor visuri imposibile. „Dacă m-aş fi născut o prințesă; dacă aş fi fost milionară; dacă aş fi primit premiul Nobel pentru vindecarea cancerului; dacă… dacă… dacă…”

Mary zâmbi.

— Nici unul, dragul meu. A fost un noroc că mi s-a propus chiar. Oricum, în nici un caz nu v-aş părăsi pe tine şi copiii, spuse ea luându-i mâna într-a ei. Nici un regret. Mă bucur că am refuzat oferta.

El se aplecă atunci spre ea şi îi şopti:

— Am de gând să-ți fac o ofertă pe care n-o poți refuza.

— Hai să mergem, zise Mary zâmbind.

* * *

La început, după ce s-au căsătorit, făceau dragoste cu pasiune şi înflăcărare. Simțeau în permanență o nevoie fizică reciprocă ce nu putea fi satisfăcută până nu erau amândoi epuizați. Cu timpul, această înflăcărare s-a mai stins, dar emoțiile au rămas, constante, dulci şi satisfăcătoare.

Când ajunseră acasă, se dezbrăcară fără nici o grabă şi se băgară în pat. Edward o strânse lângă el, şi apoi începu să îi mângâie trupul încet, jucându-se cu sânii ei, frecându-i sfârcurile cu degetele şi plimbându-şi mâna spre moliciunea catifelată.

Mary gemu de plăcere.

— E minunat.

Veni deasupra şi îşi trecu limba peste trupul lui simțindu-l cum se excita. Când au fost amândoi pregătiți, au făcut dragoste până au căzut epuizați. Edward îşi îmbrățişa soția cu putere.

— Te iubesc atât de mult, Mary.

— Şi eu de două ori mai mult. Noapte bună, dragul meu.

* * *

La ora trei dimineața, telefonul începu să sune. Edward întinse mâna somnoros şi ridică receptorul.

— Alo…

O voce agitată de femeie întrebă:

— Domnul doctor Ashley?

— Da…

— Pete Grimes are un atac de cord. Are dureri îngrozitoare. Cred că moare. Nu ştiu ce să fac.

Edward se ridică în capul oaselor clipind ca să-şi alunge somnul.

— Nu faceți nimic. Țineți-l nemişcat. Într-o jumătate de oră sunt acolo.

Închise şi se dădu jos din pat începând să se îmbrace.

— Edward…

Se uită la Mary, ai cărei ochi erau pe jumătate deschişi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Culcă-te la loc.

— Să mă trezeşti când te întorci, murmură ea. Cred că o să am din nou poftă.

Edward zâmbi.

— O să mă grăbesc.

Peste patru minute se afla în drum spre ferma lui Grimes.

Coborî pe Old Milford spre Hill Road. Era o dimineață rece şi umedă cu un vânt care făcea ca temperatura să scadă cu mult sub zero. Edward dădu drumul la căldură. În timp ce conducea se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să cheme o ambulanță înainte să plece de-acasă. Ultimele două „atacuri de cord” ale lui Pete Grimes se dovediseră a fi crize de ulcer. Nu. Avea să verifice mai întâi.

Întoarse maşina pe Route 18, şoseaua cu două benzi care traversa Junction City. Oraşul dormea şi casele sale se ghemuiau în vântul puternic şi înghețat.

Când ajunse în capătul străzii Şase, Edward apucă pe Route 57 şi porni spre Grandview Plaza. De câte ori nu parcursese acel drum în zilele fierbinți de vară, în care plutea în aer mirosul dulce al porumbului şi al fânului de preerie, trecând pe lângă pădurile în miniatură de bumbac, cedri şi măslini ruseşti şi pe lângă căpițele de fân în august strânse pe marginea drumurilor? Câmpurile miroseau atunci a lemn de cedru ars, care de obicei trebuia distrus pentru a nu afecta recoltele. Şi de câte ori trecuse iarna pe acel drum printr-un peisaj înghețat, cu liniile de înaltă tensiune dantelate cu gheață şi cu fumul care se ridica din coşurile îndepărtate? Îți dădea un sentiment nemaipomenit de izolare — să fii captiv în întunericul dimineții, privind câmpurile şi copacii cum zboară pe lângă tine în tăcere.

Edward conducea cât de repede putea, ignorând drumul înşelător de sub roțile sale. Se gândea la Mary, care îl aştepta în patul cald. „Să mă trezeşti când te întorci. Cred că o să am din nou poftă."

Era atât de norocos. „O să mă revanşez față de ea", îşi promise el. „Îi voi oferi cea mai frumoasă lună de miere pe care a trăit-o o femeie vreodată."

În față, la intersecția autostrăzilor 57 şi 77 se afla un stop. Edward apucă pe Route 77 şi, exact când dădu să treacă intersecția, un camion îi apăru înainte din neant. Auzi un vuiet brusc şi maşina îi fu scăldată în lumina orbitoare a două faruri care se îndreptau spre el cu toată viteza. Nu mai zări decât un camion uriaş şi ultimul sunet pe care îl auzi fu propriul țipăt.

* * *

În Neuilly, clopotele bisericii sfâşiau aerul liniştit al după-amiezei. Jandarmii care păzeau vila lui Marin Groza nu aveau nici un motiv pentru a da atenție Sedan-ului prăfuit care trecu pe lângă ei. Angel conducea încet, dar nu chiar atât de încet încât să dea de bănuit, şi aruncă o privire atotcuprinzătoare. Doi paznici în față, un zid înalt, probabil electrificat, şi înăuntru, bineînțeles, obişnuitele prostii electronice, raze, senzori şi alarme. Ar fi fost nevoie de o armată întreagă pentru a pătrunde în vilă. „Dar eu n-am nevoie de o armată", îşi spuse Angel. „Ci numai de geniul meu. Marin Groza e un om mort. Numai de-ar mai fi trăit mama să vadă cât de bogat sunt. Ce fericită ar fi fost."

în Argentina, familiile sărace erau, într-adevăr extrem de sărace, iar mama lui Angel făcuse parte dintre acei nefericiți *descamisados.* Nimeni nu ştia şi nici nu-i păsa cuiva cine era tatăl lui. De-a lungul anilor, Angel văzuse prieteni şi rude murind de foame şi boli. Moartea era şi ea o modalitate de a-ți câştiga existența şi Angel adăugă în gând filozofic: „Din moment ce tot trebuie să se întâmple, de ce să nu faci din ea ceva profitabil?" La început au existat oameni care s-au îndoit de talentele de ucigaş ale lui Angel, dar cei care au încercat să îi pună piedici, obişnuiau să dispară. Astfel că Angel şi-a făcut o reputație de asasin. „Niciodată n-am dat greş", îşi spuse el. „Eu sunt Angel. Îngerul Morții."

Capitolul 9

Autostrada din Kansas acoperită de zăpadă era înțesată de maşini cu faruri care transformaseră aerul înghețat într-un roşu ca sângele. Un vehicul de pompieri, o ambulanță, o remorcă, patru maşini de poliție, cea a şerifului, în centru, înconjurat de faruri, transportorul de tractoare al armatei M871 şi parțial sub el, maşina zdrobită a lui Edward Ashley. O duzină de polițişti şi pompieri se agitau în jur, frecându-şi brațele şi tropăind din picioare în gerul dinaintea zorilor. În mijlocul şoselei, acoperit de o pânză impermeabilă, se afla un trup. O maşină de poliție se apropie şi când opri, Mary Ashley coborî în fugă. Tremura atât de tare, încât abia se putea ține pe picioare. Văzu pânza şi porni spre ea.

Şeriful Munster o apucă de braț.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră nu m-aş uita, doamnă Ashley.

— Dă-mi drumul! țipă ea şi eliberându-se din strânsoare porni spre pânza impermeabilă.

— Vă rog, doamnă Ashley. Nu cred că vreji să vedeți cum arată.

O prinse exact în clipa când leşină.

* * *

Îşi reveni pe bancheta din spate a maşinii şerifului. Acesta o privi de pe locul din față. Instalația de căldură funcționa şi aerul

dinăuntru era sufocant.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mary ameţită.

— Aţi leşinat.

Îşi aminti totul deodată. „Nu cred că vreţi să vedeţi cum arată."

Se uită pe geam la toate acele vehicule şi la luminile roşii spunându-şi: „E o scenă infernală." În ciuda căldurii din maşină, dinţii îi clănţăneau.

— Cum s-a…

Îi era greu să vorbească.

— Cum s-a î-î-întâmplat?

— A trecut pe stop. Un camion militar tocmai venea pe Şaptezeci şi şapte, a încercat să-l evite, dar soţul dumneavoastră i-a apărut drept în faţă.

Ea închise ochii şi văzu accidentul în minte. Văzu camionul venind peste Edward şi îi simţi panica din ultima clipă.

Nu putu să spună decât:

— Edward era un şofer foarte p-prudent. N-ar fi trecut niciodată pe stop.

— Doamnă Ashley, există martori oculari, spuse şeriful înţelegător. Un preot şi două călugăriţe au văzut totul şi mai e şi colonelul Jenkins de la Fort Riley. Toţi au spus acelaşi lucru. Soţul dumneavoastră a trecut pe stop.

* * *

Totul după aceea păru să se întâmple cu încetinitorul. Văzu cum ridicară trupul lui Edward în ambulanţă. Poliţiştii interogau un preot şi două călugăriţe, în clipa aceea Mary îşi spuse: „Or să răcească dacă mai stau aşa în frigul ăsta."

— Duc cadavrul la morgă, spuse şeriful Munster.

„Cadavrul."

— Mulţumesc, zise Mary politicos.

El o privi ciudat.

— Cred că ar fi bine să vă duc acasă, spuse el atunci. Cine este medicul dumneavoastră de familie?

— Edward Ashley, spuse Mary. Edward Ashley este medicul familiei mele.

* * *

Mai târziu îşi aminti că şeriful Munster o dusese acasă. Florence şi Douglas Schiffer o aşteptau în living-room. Copiii dormeau încă.

Florence o îmbrăţişă imediat.

— Ah, draga mea, îmi pare atât de nespus de rău.

— E în regulă, spuse Mary calmă. Edward a avut un accident, adăugă ea şi chicoti.

Douglas o privea cu îngrijorare.

— Dă-mi voie să te duc sus, zise el.

— Mă simt bine, mulţumesc. Doriţi puţin ceai?

— Hai să te duc în pat, spuse Douglas.

— Dar nu mi-e somn. Sunteţi siguri că nu vreţi nimic?

* * *

Când Douglas o conduse în dormitor, Mary spuse:

— A fost un accident. Edward a avut un accident.

Douglas Schiffer o privi în ochi. Aceştia erau complet inexpresivi. Se simţi străbătut de un fior rece.

Coborî să-şi ia trusa. Când se întoarse o găsi pe Mary în aceeaşi poziţie.

— O să-ţi dau ceva care o să te facă să dormi.

Îi dădu un sedativ, o ajută să se urce în pat şi se aşeză alături. Peste o oră Mary era tot trează. Îi mai dădu un sedativ. Apoi un al treilea. Până la urmă adormi.

* * *

În Junction City există procedee foarte stricte de investigare în cazul raportării unui 1048 — accident mortal. La faţa locului sunt trimişi o ambulanţă de la Serviciul Zonal de Ambulanţe, şi un poliţist de la biroul şerifului. Dacă în accident este implicată şi armata, atunci CID — Divizia de Investigaţii Criminale a armatei — face cercetări în paralel cu biroul şerifului.

Shel Planchard, un ofiţer în civil de la sediul CID din Fort Riley, şeriful şi un ajutor de şerif studiau raportul accidentului în biroul şerifului de pe strada Nouă.

— Straniu, spuse şeriful Munster.

— Care-i problema, domnule şerif? întrebă Planchard.

— Păi, fiţi atenţi. Au fost cinci martori oculari, da? Un preot,

două călugărițe, colonelul Jenkins şi şoferul camionului, sergentul Wallis. Fiecare a spus că maşina doctorului Ashley a apucat-o pe autostradă, a trecut pe stop şi a fost lovită de camionul militar.

— Exact, spuse omul de la CID. Ce vă frământă?

Şeriful Munster se scarpină în cap.

— Domnule, ai mai văzut vreodată un raport al unui accident în care măcar doi martori oculari să spună acelaşi lucru? întrebă el şi lovi în hârtii. Ceea ce mă frământă îngrozitor de mult este că fiecare din aceşti martori spune exact acelaşi lucru.

Omul de la CID ridică din umeri.

— Demonstrează doar că totul s-a întâmplat foarte clar.

— Şi mă mai supără ceva, spuse şeriful.

— Ce anume?

— Ce căutau un preot, două călugărițe şi un colonel pe Autostrada Şaptezeci şi şapte la patru dimineața?

— Nu-i nimic misterios. Preotul şi călugărițele se aflau în drum spre Leonardville, iar colonelul se întorcea la Fort Riley.

— Am verificat la DMV, spuse şeriful. Ultima amendă pe care a primit-o doctorul Ashley a fost acum şase ani pentru o parcare ilegală. Nu a fost niciodată implicat într-un accident.

Omul de la CID îl studie cu atenție.

— Domnule şerif, ce vreți să insinuați de fapt?

Munster ridică din umeri.

— Nu vreau să insinuez nimic. Dar am un sentiment ciudat în legătură cu chestiunea asta.

— E vorba de un accident care a fost văzut de cinci persoane. Dacă bănuiți cumva că ar fi fost o conspirație, teoria dumneavoastră e foarte şubredă. Dacă...

Şeriful oftă.

— Ştiu. Dacă n-ar fi fost un accident, camionul n-ar fi trebuit decât să dea peste el şi pe urmă să-şi vadă de drum. N-ar mai fi fost nevoie de toți aceşti martori şi de agitație.

— Exact, spuse omul de la CID şi se ridică. Eh, eu trebuie să mă întorc la bază. În ceea ce mă priveşte, şoferul camionului, sergentul Wallis, este nevinovat, zise el apoi şi se uită la şerif. Suntem de aceeaşi părere?

Şeriful Munster spuse fără nici un chef:

— Da. Trebuie să fi fost un accident.

* * *

Pe Mary o trezi plânsul copiilor. Stătea nemişcată, cu ochii închişi şi îşi spunea: „Face parte din coşmarul meu. Dorm şi când o să mă trezesc, Edward va fi în viață."

Dar plânsul continua. Când nu mai putu să suporte, deschise ochii şi rămase nemişcată uitându-se în tavan. În cele din urmă, se forță să se dea jos din pat. Parcă era drogată. Intră în dormitorul lui Tim. Florence şi Beth erau cu el. Toți trei plângeau. „Cât aş vrea să pot plânge şi eu", se gândi Mary. „Ah, cât de mult aş vrea." Beth îşi ridică privirea spre ea.

— E... e adevărat că tăticul a murit?

Mary dădu din cap că da, incapabilă să rostească vreun cuvânt. Se aşeză pe marginea patului.

— A trebuit să le spun, se scuză Florence. Aveau de gând să se ducă la nişte prieteni.

— E în regulă, spuse Mary mângâindu-l pe Tim pe cap. Nu mai plânge, scumpul meu. Totul o să fie bine.

„Dar nimic nu va mai fi bine.

Niciodată."

* * *

Comandamentul CID al armatei Statelor Unite de la Fort Riley se află în Clădirea 169, o construcție veche înconjurată de copaci, cu trepte la intrare, într-un birou la primul etaj, Shel Planchard, ofițerul CID, stătea de vorbă cu colonelul Jenkins.

— Mă tem că am o veste proastă, domnule. Sergentul Wallis, şoferul camionului care l-a ucis pe doctorul acela...

— Ce-i cu el?

— A suferit un atac de cord azi-dimineață.

— Ce păcat!

— Aşa e, domnule, spuse ofițerul CID inexpresiv. Cadavrul său a fost incinerat dimineață. S-a întâmplat totul foarte repede.

— Ce ghinion, spuse colonelul ridicându-se. Sunt transferat în străinătate, adăugă el apoi şi îşi permise un zâmbet slab. O promovare foarte importantă.

— Felicitări, domnule. Ați meritat-o pe deplin.

* * *

Mary Ashley îşi dădu seama mai târziu că singurul lucru care a salvat-o de la nebunie a fost faptul că s-a aflat în stare de şoc. Totul părea să se fi întâmplat altcuiva. Ea plutea încet pe sub apă şi auzea voci în depărtare, ca înăbuşite de vată.

Înmormântarea avu loc la capela *Mass-Hinitt-Alexander* de pe strada Jefferson. Era o clădire de un albastru pal cu un portic alb şi un orologiu mare şi alb deasupra intrării. Interiorul era plin de prietenii şi colegii lui Edward. Erau duzini de coroane şi buchete de flori. Pe una din cele mai mari coroane se vedea un cartonaş pe care scria simplu: *Condoleanțe din tot sufletul. Paul Ellison.*

Mary, Beth şi Tim stăteau singuri în micuța încăpere destinată familiei. Copiii aveau ochii roşii de plâns şi stăteau nemişcați.

Sicriul cu trupul lui Edward era închis. Mary nici nu suporta să se gândească de ce.

Preotul spunea:

— Doamne, Tu ne-ai fost sălaş. De la începutul timpului, încă înainte să se formeze munții, de când ai dat naştere pământului şi lumii întregi, Tu eşti Dumnezeul nostru. Şi noi nu ne temem, chiar dacă pământul se schimbă, chiar dacă munții sunt scufundați în adâncurile mărilor…

Ea şi Edward se aflau în barca micuță cu pânze pe lacul Milford.

— Îți place să navighezi? o întrebase el în prima seară când se întâlniseră.

— N-am navigat niciodată.

— Sâmbătă, spuse el. Ne-am înțeles.

O săptămână mai târziu se căsătoreau.

— Ştii de ce m-am însurat cu dumneata, doamnă? o tachina el. Pentru că ai trecut testul. Ai râs mult şi n-ai căzut în apă.

După slujbă, Mary şi copiii urcară în limuzina lungă şi neagră care urma să-i ducă la cimitir.

Cimitirul *Highland* de pe strada Ash este un parc imens înconjurat de un drum cu pietriş. Este cel mai vechi cimitir din Junction City şi multe din pietrele funerare au fost roase de timp şi vreme. Din cauza gerului cumplit, ceremonia de la mormânt a durat foarte puțin.

— Sunt învierea şi viața; cel ce crede în mine, deşi mort, va trăi; şi cel ce va trăi şi va crede în mine nu va muri în veci. Eu sunt cel ce trăieşte după ce-a murit; şi voi trăi veşnic.

În cele din urmă se termină. Mary şi copiii stăteau în vântul

care urla privind cum sicriul era coborât în pământul înghețat şi nepăsător.

„Adio, dragul meu."

* * *

Moartea se presupune că este un sfârşit, dar pentru Mary Ashley era începutul unui insuportabil infern. Discutase cu Edward despre moarte şi crezuse că s-a obişnuit, dar acum moartea căpătase o concretețe imediată şi înspăimântătoare. Nu mai era deloc ceva vag care se va întâmpla într-o zi foarte îndepărtată. Nu putea suporta gândul. Totul în interiorul ei striga să nege ce se întâmplase cu Edward. Odată cu el a murit tot ce era minunat. Realitatea o izbea mereu cu noi unde de şoc. Voia să fie singură. Se închidea în sine, simțindu-se ca un copilaş îngrozit şi abandonat de un adult. Descoperi că era furioasă pe Dumnezeu. „De ce nu m-ai luat pe mine mai întâi?" se întreba ea. Era furioasă pe Edward că o părăsise, furioasă pe copii, furioasă pe sine.

„Sunt o femeie de treizeci şi cinci de ani cu doi copii şi habar n-am cine sunt. Când eram doamna Edward Ashley, aveam o identitate, aparțineam cuiva care îmi aparținea."

Timpul trecea iute râzând de pustiul din ea. Viața ei era ca un tren asupra căruia nu avea nicio putere.

Florence şi Douglas şi alți prieteni stăteau cu ea încercând să facă lucrurile mai uşoare, dar Mary îşi dorea ca ei să plece şi să o lase în pace. Florence veni într-o după-amiază şi o găsi în fața televizorului urmărind un meci de fotbal.

— Nici măcar n-a ştiut că am fost acolo, i-a spus Florence soțului ei în seara aceea. Se concentra cu atâta disperare asupra meciului, adăugă ea şi se cutremură. Era ceva îngrozitor.

— De ce?

— Mary nu putea să sufere fotbalul. Edward era cel care urmărea fiecare meci.

* * *

Trebui să facă un efort extraordinar pentru a rezolva toate problemele. Testamentul, asigurarea, conturile din bancă, impozitele şi facturile, împrumuturile, câştigurile şi pierderile, iar ei îi venea să le strige avocaților, bancherilor şi contabililor să o

lase în pace.

„Nu vreau să trăiesc", îşi spuse ea plângând. Edward murise şi toată lumea nu voia să discute decât despre bani.

În cele din urmă, s-a văzut silită să discute şi despre aceste lucruri.

Frank Dunphy, contabilul lui Edward, îi spuse:

— Mă tem că facturile şi cheltuielile de înmormântare vor înghiți ceva din banii de asigurare, doamnă Ashley. Soțul dumneavoastră era foarte cumsecade şi nu lua bani multor pacienți. I se datorează foarte mult. Voi avea grijă să se ducă cineva la toți cei care îi datorează...

— Nu, zise Mary categorică. Edward n-ar vrea aşa ceva.

Dunphy nu ştia ce să mai spună.

— Bine, atunci tot ce aveți sunt treizeci de mii de dolari bani gheață şi casa aceasta, care este ipotecată. Dacă o vindeți...

— Edward n-ar vrea să vând casa.

Văzând-o cum stătea rigidă şi cuprinsă de durere, Dunphy îşi spuse: „Cât aş vrea ca nevastă-mea să țină atât de mult la mine."

* * *

Ceea ce era mai rău abia avea să vină. Trebuia să arunce lucrurile personale ale lui Edward. Florence se oferi să o ajute, dar Mary îi spuse:

— Nu. Edward ar fi vrut s-o fac singură.

Erau atâtea lucruri mărunte şi intime. O duzină de pipe, o cutie de tutun nouă, două perechi de ochelari de citit, însemnări pentru un curs medical pe care nu avea să-l mai țină niciodată. Se duse la dulapul lui şi îşi trecu degetele peste costumele pe care nu avea să le mai îmbrace niciodată. Cravata bleumarin pe care o purtase în ultima seară când fuseseră împreună. Mănuşile şi fularul care îi țineau de cald iarna împotriva vântului tăios. Acum nu mai avea nevoie de el în mormântul rece. Puse deoparte cu grijă aparatul de ras şi periuțele de dinți, mişcându-se ca un robot.

Găsi bilețele de dragoste pe care şi le trimiseseră, fapt care o făcu să îşi aducă aminte de zilele liniştite când Edward a început să lucreze pe cont propriu, de masa din Ziua Recunoştinței fără curcan, de picnicurile la care se duceau vara şi de jocurile cu sania iarna, de prima ei sarcină şi cum îi citea şi îi punea muzică clasică lui Beth să asculte din pântece, de scrisoarea de dragoste

pe care i-a scris-o Edward când s-a născut Tim, de mărul placat cu aur pe care i-l dăruise Edward când a început să predea şi o mulțime de alte lucruri care o făcură să plângă. Moartea lui era un truc al unui magician plin de cruzime. Acum era acolo, viu, vorbind, zâmbind, iubind şi, în clipa următoare dispărea pentru a intra în pământul rece.

„Sunt o persoană matură. Trebuie să accept realitatea. Nu sunt matură. Nu pot accepta. Nu vreau să trăiesc."

Stătu trează toată noaptea gândindu-se cât de simplu ar fi fost să-l urmeze pe Edward, să pună capăt acelui chin insuportabil, să se liniştească. „Suntem învățați să aşteptăm un final fericit", îşi spuse ea. „Dar nu există finaluri fericite. Nu există decât moartea care ne aşteaptă. Găsim dragostea şi fericirea pentru a ne fi luate înapoi fără motiv. Ne aflăm pe o navă spațială pustie care rătăceşte la întâmplare printre stele. Lumea întreagă e Dachau şi noi suntem evrei."

În cele din urmă ațipi, dar în toiul nopții țipetele ei treziră copiii care veniră repede la ea şi se băgară în pat luând-o în brațe.

—Tu n-o să mori, nu-i aşa? şopti Tim.

„Nu pot să-mi iau viața", îşi spuse ea atunci. „Au nevoie de mine. Edward nu m-ar ierta niciodată."

* * *

Trebuia să continue să trăiască. Pentru ei. Trebuia să le ofere dragostea pe care Edward nu le-o mai putea oferi. „Suntem cu toții atât de dependenți unul de altul fără Edward. Avem nevoie unii de alții îngrozitor de mult. Ce ironie că moartea lui e mult mai greu de îndurat datorită faptului că am avut o viață atât de minunată împreună. Sunt atât de multe motivele pentru care îi simt lipsa, atât de multe amintirile în legătură cu nişte lucruri care nu se vor mai întâmpla niciodată. Unde eşti, Doamne? Mă auzi, oare? Ajută-mă. Te rog din suflet, ajută-mă.

Ring Lardner a spus: Trei din trei vor muri, aşa că taci şi rezistă. Trebuie să rezist. Sunt îngrozitor de egoistă. Mă port atât de rău, de parcă aş fi singura persoană din lume care suferă. Dumnezeu nu încearcă să mă pedepsească. Viața este o pungă cosmică de gunoi. În clipa asta, undeva în lume, cineva pierde un copil, schiază, are un orgasm, se tunde, zace în pat chinuit de durere, cântă pe o scenă, se îneacă, se căsătoreşte, moare de

foame într-un şanț. În fond, nu suntem cu toții una şi aceeaşi persoană? Un eon este egal cu o mie de milioane de eoni şi, cu ani în urmă, fiecare părticică din trupurile noastre făcea parte dintr-o stea. Fii atent ce-ți spun, Doamne. Toți facem parte din universul Tău şi, dacă murim, odată cu noi moare şi câte o parte din acest univers."

* * *

Edward se afla peste tot.

În melodiile pe care Mary le auzea la radio, pe dealurile pe care fuseseră de atâtea ori împreună. În pat lângă ea când se trezea în zori.

„Trebuie să mă trezesc devreme azi, iubito. Am o histeroctomie şi o operație de şold."

Îi auzea vocea cu foarte mare claritate. Ea începu atunci să-i vorbească: „Mă îngrijorează copiii, Edward. Nu vor să se mai ducă la şcoală. Beth zice că se tem ca, atunci când se întorc, să nu cumva să nu mă mai găsească."

Mary se ducea la cimitir în fiecare zi, stând acolo în aerul rece şi jelind ceea ce pierduse pentru totdeauna. Dar acest lucru nu o liniştea. „Nu eşti aici. Spune-mi unde eşti. Te rog."

Se gândi la povestirea scrisă de Marguerite Yourcenar, intitulată *Cum a fost salvat Wang-Fô.* Era povestea unui artist chinez condamnat la moarte de către împăratul său pentru că minţise, deoarece crease imagini ale unei lumi a cărei frumusețe era contrazisă de realitate. Numai că artistul l-a păcălit pe împărat pictând o barcă şi fugind cu ea. „Şi eu aş vrea să fug", îşi spuse Mary. „Nu mai pot sta aici fără tine, dragul meu."

Florence şi Douglas încercară să îi ofere alinare.

— E liniştit acum, îi spuneau ei pe lângă o mulțime de alte asemenea clişee.

Obişnuitele cuvinte de consolare, care însă nu îi aduceau nici o mângâiere. „Nici acum. Nici altă dată."

Se trezea uneori în toiul nopții şi dădea fuga în camerele copiilor pentru a se convinge că erau teferi. „Copiii mei nu vor muri", îşi spunea ea. „Cu toții vom muri." Oamenii mergeau liniştiți pe străzi. „Idioții, râd şi sunt fericiți — şi vor muri cu toții." Orele le erau numărate şi ei le iroseau jucând jocuri stupide de cărți şi ducându-se la filme proaste şi la meciuri de fotbal fără sens.

„Treziți-vă!” ar fi vrut să le strige. „Pământul este abatorul Domnului şi noi suntem vitele lui. Oare nu ştiu ce se va întâmpla cu ei şi cu toți cei pe care-i iubesc?”

Răspunsul i se dezvălui încet şi dureros prin vălurile grele şi negre ale amărăciunii. Bineînțeles că ştiau. Jocurile lor erau o formă de sfidare, râsul, un act de curaj — un curaj născut din conştiința faptului că viața este ceva finit, că toți avem aceeaşi soartă; încet-încet, teama şi furia ei dispărură şi începu să se mire de curajul semenilor ei. „Mi-e ruşine de mine însămi. Trebuie să-mi găsesc propriul drum în labirintul vremii, în final, fiecare din noi este singur, numai că, până atunci, trebuie să stăm împreună pentru a ne oferi unul altuia alinare şi căldură."

În *Biblie* scrie că moartea nu este un sfârşit, ci doar o stare de tranziție. Edward nu i-ar fi părăsit niciodată pe ea şi pe copii. Era pe acolo, pe undeva.

Continua să poarte discuții cu el. „Am vorbit cu profesoara lui Tim astăzi. Notele lui s-au îmbunătățit. Beth stă în pat fiindcă a răcit. Ştii doar cât de uşor răceşte în această perioadă, nu? Mergem cu toții la cină la Florence şi Douglas în seara asta. Sunt nişte oameni minunați, dragul meu.”

Şi în toiul nopții întunecate: „Decanul a trecut pe aici. A vrut să ştie dacă vreau să mă întorc să predau la universitate. I-am spus că nu acum, că nu vreau să las copiii singuri, nici măcar pentru puțin timp. Au atâta nevoie de mine. Crezi că ar trebui să mă duc la un moment dat?”

Peste câteva zile: „Douglas a fost promovat, dragul meu. Acum este şeful personalului din spital.”

Oare Edward o auzea? Nu ştia. Oare, exista, într-adevăr, un Dumnezeu şi o viață de apoi? Sau erau nişte aiureli? T.S. Eliot a spus odată: „Fără un Dumnezeu, omul nu este nici măcar interesant.”

* * *

Preşedintele Paul Ellison, Stanton Rogers şi Floyd Baker se aflau în Biroul Oval.

— Domnule preşedinte, se fac nenumărate presiuni, spuse secretarul de stat. Nu mai putem întârzia numirea unui ambasador pentru România. V-aş ruga să vă uitați pe lista pe care v-am dat-o şi să alegeți…

— Îți mulțumesc, Floyd. Îți apreciez eforturile, dar eu continui să cred că Mary Ashley ar fi ideală. Situația ei familială s-a schimbat. Ceea ce a fost un mare ghinion pentru ea ar putea fi un mare noroc pentru noi. Aş vrea să încercăm din nou, spuse el după care se întoarse spre Stanton: Stan, aş vrea să te duci în Kansas să o convingi să accepte postul.

— Cum doriți, domnule preşedinte.

* * *

Mary tocmai pregătea cina când sună telefonul, iar când răspunse, auzi o centralistă spunând:

— Aici este Casa Albă. Domnul preşedinte ar vrea să stea de vorbă cu doamna Edward Ashley.

„Nu acum", îşi spuse ea. „Nu vreau să vorbesc nici cu el, nici cu nimeni altcineva."

Îşi aminti cât de mult o tulburase odată telefonul lui. Acum, însă, nu mai avea nici o însemnătate.

— Mary Ashley la telefon, dar…

— Vreți să aşteptați o clipă, vă rog?

Peste câteva clipe se auzi vocea atât de cunoscută.

— Doamnă Ashley, Paul Ellison la telefon. Vreau numai să ştiți că îmi pare extrem de rău pentru soțul dumneavoastră. Am auzit că era un om minunat.

— Vă mulțumesc, domnule preşedinte. Frumos din partea dumneavoastră că ați trimis flori.

— N-aş vrea să mă amestec în viața dumneavoastră, doamnă Ashley, şi ştiu că a trecut foarte puțin timp, dar, acum că situația s-a schimbat, aş dori să vă mai gândiți la postul de ambasador.

— Vă mulțumesc, dar n-aş putea…

— Ascultați-mă, vă rog. Voi trimite pe cineva să stea de vorbă cu dumneavoastră. Se numeşte Stanton Rogers. V-aş fi foarte recunoscător dacă cel puțin v-ați întâlni cu el.

Nu ştia ce să spună. Cum să-i explice că lumea ei se întorsese cu susul în jos şi că viața îi fusese zguduită? Acum numai Beth şi Tim mai contau. Hotărî că politețea o obliga să îl întâlnească pe acel om, dar apoi îl va refuza politicos.

— Îl voi întâlni, domnule preşedinte, dar nu mă voi răzgândi.

* * *

Era un bar pe Boulevard Bineau pe care îl frecventau gărzile lui Marin Groza când nu erau de serviciu la vila din Neuilly. Chiar şi Lev Pasternak se ducea din când în când acolo. Angel alese o masă într-o parte de unde se putea auzi tot ce se vorbea. Gărzilor aflate departe de rigiditatea rutinei de la vilă le plăcea să bea şi, când beau, vorbeau. Angel ascultă dorind să afle care era punctul vulnerabil al vilei. Întotdeauna exista un punct vulnerabil, numai că trebuia să fii foarte deştept ca să-l afli.

* * *

Trei zile mai târziu, Angel auzi o discuție care îi oferi soluția.

Un paznic spunea:

— Nu ştiu ce le face Groza târfelor pe care le aduce acolo, dar ele îl biciuiesc până la sânge. Ar trebui să auziți urletele. Săptămâna trecută m-am uitat la bicele pe care le ține în dulap...

* * *

Şi seara următoare:

— Prostituatele pe care le aduce la vilă curajosul nostru lider sunt nişte frumuseți. Le aduc din toată lumea. Lev însuşi aranjează totul. E deştept. Nu foloseşte niciodată aceeaşi fată de două ori. Aşa, nimeni nu se poate folosi de fete pentru a ajunge la Marin Groza.

Era tot ce avea nevoie Angel să ştie.

A doua zi de dimineață devreme, Angel schimbă maşina şi închirie un Fiat cu care se duse la Paris. Magazinul cu articole erotice se afla în Montmartre, în Place Pigalle, într-o zonă populată de prostituate şi peşti. Angel intră, plimbându-se încet de-a lungul coridoarelor, cercetând cu atenție marfa expusă. Erau cătuşe, lanțuri, căşti cu ținte, pantaloni de piele cu despicături în față, aparate pentru masarea penisului şi Joy Jelly, păpuşi de cauciuc gonflabile şi casete video porno. Mai erau creme anale şi bice lungi de aproape doi metri din piele împletită şi cu noduri la capete.

Angel alese un bici, plăti cu bani gheață şi plecă.

A doua zi dimineață, Angel aduse biciul înapoi la magazin. Vânzătorul îşi ridică privirea şi spuse:

— Nu dăm banii înapoi.

— Nu vreau banii înapoi, explică Angel. Numai că mă simt prost plimbându-mă cu el după mine, aşa că v-aş fi foarte recunoscător dacă l-aţi trimite prin poştă. Voi plăti, bineînţeles.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, Angel lua avionul spre Buenos Aires.

* * *

Biciul, împachetat cu grijă, sosi la vila din Neuilly a doua zi. Fu primit de paznicul de la poartă. Acesta, după ce citi eticheta de pe pachet, îl deschise şi cercetă biciul cu foarte mare atenţie. „Ai fi crezut că bătrânul are destule deja."

Îl trimise înăuntru şi un alt paznic îl duse în dulapul lui Marin Groza aşezându-l printre celelalte.

Capitolul 10

Fort Riley, unul din cele mai vechi forturi militare active din Statele Unite a fost construit în 1853, pe vremea când Kansasul era considerat încă teritoriu indian. Fusese ridicat pentru a proteja vagoanele de tren de atacurile indienilor. În prezent era folosit îndeosebi ca bază pentru elicoptere şi teren de aterizare pentru avioane militare mai mici.

Când Stanton Rogers ateriză cu un DE-7, fu întâmpinat de comandantul bazei şi de oamenii săi. O limuzină îl aştepta pentru a-l duce la casa doamnei Ashley. Îi telefonase lui Mary după ce o sunase preşedintele.

— Promit să fie o vizită cât se poate de scurtă, doamnă Ashley. Voi veni luni după-amiază, e bine?

„E atât de politicos. Şi e un om atât de important. De ce îl trimite preşedintele să stea de vorbă cu mine?"

— E bine, spuse Mary şi instinctiv, întrebă: Doriţi să luaţi cina cu noi?

El ezită.

— Vă mulţumesc.

„Va fi o seară lungă şi plictisitoare", îşi spuse Stanton.

Când Florence Schiffer auzise vestea, fusese deosebit de emoţionată.

— Consilierul în probleme de afaceri externe al preşedintelui

vine să ia cina aici? Asta înseamnă că vei accepta numirea!

— Florence, nu înseamnă deloc aşa ceva. I-am promis preşedintelui că voi sta de vorbă cu el. Atâta tot.

Florence o îmbrăţişa.

— Vreau să faci orice ţi-ar aduce fericirea.

— Ştiu.

* * *

Mary se gândi că Stanton Rogers era un om formidabil, îl văzuse la emisiunea *Meet the Press* şi în fotografii în revista *Time,* dar îşi spuse: „Arată mai bine în realitate." Era politicos, dar avea un aer distant.

— Vă rog să-mi permiteţi să vă transmit din nou sincerele regrete ale preşedintelui pentru îngrozitoarea dumneavoastră tragedie, doamnă Ashley.

— Vă mulţumesc.

Îl prezentă lui Beth şi lui Tim. Aceştia întreţinură o conversaţie uşoară cu el în timp ce Mary se duse la bucătărie să vadă cum se descurca Lucinda.

— Pot servi oricând doriţi, spuse Lucinda. Dar n-o să-i placă.

Când Mary îi spusese Lucindei că Stanton Rogers venea să ia cina şi că dorea să pregătească o friptură înăbuşită, Lucinda răspunsese:

— Cei ca domnul Rogers nu mănâncă friptură înăbuşită.

— Zău? Dar ce mănâncă?

— *Chateaubriand* şi *crêpes suzette.*

— O să mâncăm friptură înăbuşită.

— Bine, dar nu-i cina potrivită, spusese Lucinda cu încăpăţânare.

Alături de friptură mai erau cartofi piure, legume proaspete şi salată. Pentru desert făcuse plăcintă cu dovleac. Stanton Rogers mâncă tot din farfurie.

În timpul cinei, discutară despre problemele fermierilor.

— Fermierii din Vestul Mijlociu sunt îngrozitor de presaţi de preţurile scăzute şi supraproducţie, spuse Mary sinceră. Sunt prea săraci să zugrăvească şi prea mândri să văruiască.

Vorbiră despre istoria interesantă a oraşului şi, în cele din urmă, Stanton aduse vorba despre România.

— Ce părere aveţi despre guvernul preşedintelui Ionescu? o

întrebă el.

— În România nu există un guvern în adevăratul sens al cuvântului, răspunse Mary. Ionescu este guvernul. El deține controlul absolut.

— Credeți că va fi o revoluție?

— Nu în condițiile actuale. Singurul om care l-ar putea învinge este Marin Groza, care se află în exil în Franța.

Întrebările continuară. Era expertă în problemele țărilor de după Cortina de Fier, iar Stanton Rogers era vizibil impresionat. Mary avea sentimentul că o studiase la microscop toată seara. Era mai aproape de adevăr decât îşi închipuia.

„Paul avea dreptate", îşi spuse Stanton Rogers. „Este o adevărată cunoscătoare a României." Şi mai era ceva. „Avem nevoie de opusul americanului urât. Ea e frumoasă. Şi, împreună cu copiii, va fi un pachet american care se va vinde." Stanton se trezi din ce în ce mai atras de acea perspectivă. „Poate fi mult mai folositoare decât îşi imaginează."

* * *

În final, Stanton Rogers îi spuse:

— Doamnă Ashley, voi fi sincer cu dumneavoastră. Inițial m-am împotrivit intenției preşedintelui de a vă numi în acest post într-o țară atât de sensibilă ca România. I-am spus acest lucru. Vă spun şi dumneavoastră acum pentru că mi-am schimbat părerea. Cred că ați fi o ambasadoare excelentă.

Mary scutură din cap.

— Îmi pare rău, domnule Rogers. Nu sunt politician, ci doar o amatoare.

— Aşa cum mi-a subliniat şi preşedintele Ellison, unii dintre cei mai buni ambasadori ai noştri au fost amatori. Adică nu aveau experiență în domeniul politicii externe. Walter Annenberg, fostul nostru ambasador în Marea Britanie, era editor.

— Eu nu sunt…

— John Kenneth Galbraith, ambasadorul nostru în Italia, era profesor. Mike Mansfield a fost reporter înainte să devină senator şi a fost numit ambasador în Japonia. V-aş mai putea da nenumărate exemple. Toți aceşti oameni au fost ceea ce dumneavoastră ați numi amatori. Dar, doamnă Ashley, au avut inteligență, dragoste pentru țară şi bunăvoință față de oamenii din

țara unde au fost trimişi.

— Faceți să pară totul atât de simplu.

— După cum ştiți probabil, ați fost supusă unor verificări foarte amănunțite. Nu ați avut absolut nici o problemă. După părerea decanului Hunter, sunteți o profesoară excelentă şi, bineînțeles, o expertă în problema României. Iar, în ultimul rând, dar nu şi cel din urmă, reprezentați exact imaginea pe care preşedintele doreşte să o proiecteze în țările din spatele Cortinei de Fier, unde s-a făcut atâta propagandă împotriva noastră.

Mary ascultă gânditoare.

— Domnule Rogers, vreau ca şi dumneavoastră şi domnul preşedinte să ştiți că apreciez tot ce ați spus, dar n-aş putea să accept. Trebuie să mă gândesc la Beth şi la Tim. Nu-i pot lua de aici aşa ca pe nişte…

— Există o şcoală foarte bună pentru copiii diplomaților la Bucureşti, îi spuse Rogers. Ar fi minunat pentru Tim şi Beth să petreacă un timp într-o țară străină. Ar învăța lucruri pe care nu le-ar afla niciodată la şcoală aici.

Conversația nu se desfăşura aşa cum intenționase Mary.

— Nu… O să mă mai gândesc.

— Rămân în oraş peste noapte, spuse Stanton Rogers. Voi sta la motelul *All Seasons.* Vă rog să mă credeți, doamnă Ashley, ştiu că este o hotărâre foarte dificilă, dar acest program nu este important numai pentru preşedinte, ci şi pentru țara noastră. Vă rog să vă gândiți bine.

După ce plecă Stanton Rogers, Mary se duse sus. Copiii o aşteptau emoționați.

— O să primeşti postul? o întrebă Beth.

— Trebuie să stăm de vorbă. Dacă mă voi hotărî, va însemna ca voi să renunțați la şcoală şi la toți prietenii. Veți trăi într-o țară a cărei limbă nu o vorbim şi veți merge la o altă şcoală.

— Tim şi cu mine am discutat despre toate astea şi ştii ce credem?

— Ce?

— Că orice țară ar trebui să se considere norocoasă să te aibă ambasadoare, mamă.

* * *

Vorbi cu Edward în seara aceea: „Ar fi trebuit să-l auzi, dragul

meu. A dat impresia că preşedintele are mare nevoie de mine. Există probabil un milion de oameni care s-ar descurca mai bine decât mine, dar a fost foarte măgulitor. Îți aminteşti când am discutat amândoi despre cât de interesant ar fi? Ei bine, mi s-a oferit din nou şansa şi, pur şi simplu, nu ştiu ce să fac. Ca să fiu sinceră, sunt îngrozită. Aici e căminul nostru. Cum să suport să-l părăsesc? E atât de mult din tine aici." Îşi dădu seama că plângea. „Asta e tot ce mi-a rămas din tine. Ajută-mă să iau o hotărâre. Te implor, ajută-mă..."

Stătea lângă fereastră, în capot, uitându-se la copacii care fremătau în vântul neobosit.

În zori luă o hotărâre.

* * *

La ora nouă dimineața, Mary sună la motelul *All Seasons* şi ceru cu Stanton Rogers. Când acesta veni la aparat, ea îi spuse:

— Domnule Rogers, vă rog să îi transmiteți domnului preşedinte că voi fi onorată să accept numirea în postul de ambasador.

Capitolul 11

„Asta-i şi mai frumoasă decât celelalte", îşi spuse paznicul. Nu părea să fie prostituată, mai degrabă o actriță de cinema sau un manechin. Avea până în douăzeci şi cinci de ani, un păr lung şi blond şi un ten alb ca laptele. Purta o rochie care aparținea unui cunoscut creator de modă.

Lev Pasternak însuşi veni la poartă pentru a o conduce înăuntru. Fata, pe nume Bisera, era o iugoslavă, care venea pentru prima oară în Franța. Vederea tuturor acelor gardieni o făcu să fie nervoasă. „Oare în ce oi fi intrat?"

Nu ştia decât că peştele ei îi dăduse un bilet de avion dus-întors şi îi spusese că va primi două mii de dolari pentru o oră de lucru.

Lev Pasternak bătu la uşa unui dormitor şi dinăuntru se auzi vocea lui Groza.

— Intră.

Pasternak deschise uşa şi conduse fata înăuntru. Marin Groza stătea pe marginea patului. Purta un halat, dar ea îşi dădu seama că, pe dedesubt, era gol.

— Ea e Bisera, spuse Lev Pasternak fără să rostească numele lui Marin Groza.

— Bună seara, draga mea. Pofteşte.

Pasternak plecă închizând uşa cu grijă în urma lui, iar Marin Groza rămase singur cu fata.

Ea se îndreptă spre el zâmbindu-i seducător.

— Pari să te simți bine. Ce-ar fi să mă dezbrac şi eu şi să ne simțim amândoi bine? spuse ea şi dădu să îşi scoată rochia.

— Nu. Rămâi îmbrăcată, te rog.

Ea îl privi surprinsă.

— Nu vrei să...?

Groza se duse la dulap şi alese un bici.

— Vreau să foloseşti asta.

Deci asta era. O plăcere pentru sclavie. Ciudat. Nu părea să fie genul. „Niciodată nu poți să ştii", se gândi Bisera.

— Sigur, iubitule. Orice crezi că te excită.

Marin Groza îşi scoase halatul şi se întoarse. Bisera fu şocată când văzu cicatricele de pe trupul lui. Avea ceva în expresie care o nedumerea, dar când îşi dădu seama ce era, fu şi mai mirată. Era durere. Omul era copleşit de o extraordinară durere. De ce voia să fie biciuit? Îl privi cum se aşează pe un scaun.

— Cu putere, îi ordonă el. Biciuieşte-mă foarte tare.

— Bine, spuse Bisera luând biciul lung din piele.

Sadomasochismul nu era o noutate pentru ea, dar aici era ceva deosebit ce ea nu pricepea. „Eh, nu mă priveşte", îşi spuse ea. „Iau banii şi gata." Ridică biciul şi îi lovi spatele gol.

— Mai tare, îi ceru el. Mai tare.

Se înfiora de durere când pielea dură îi izbea pielea. O dată... de două ori... iar... şi iar, mai tare şi mai tare. Viziunea pe care o aştepta i se înfățişă atunci. Imagini în care soția şi fiica lui erau violate îi arseră creierul. Era un viol în grup şi soldații, râzând, treceau de la femeie la copil, cu pantalonii în vine, aşteptând să le vină rândul. Marin Groza strânse scaunul cu putere, ca şi cum ar fi fost legat de el. Când simțea biciul izbind iar şi iar, auzea strigătele de ajutor ale soției şi fiicei sale, înecându-se din cauza penisurilor vârâte în gură, fiind violate şi supuse sodomiei în acelaşi timp, până când sângele începu să curgă şi țipetele lor încetară.

Marin Groza gemu:

— Mai tare!

Şi, cu fiecare lovitură a biciului, simțea lama ascuțită a cuțitului castrându-l. Abia mai răsufla.

— Adu… adu…

Vocea îi era numai o şoaptă răguşită şi plămânii şi-i simțea paralizați.

Fata se opri cu biciul în aer.

— Hei! Nu te simți bine? Am…?

Îl văzu prăbuşindu-se la podea, cu ochii deschişi, dar fără să privească nimic.

— Ajutor! Ajutor! strigă ea atunci.

Lev Pasternak veni alergând cu arma în mână. Văzu trupul de pe podea.

— Ce s-a întâmplat?

Bisera era isterică.

— E mort. E mort! Eu n-a făcut nimic. Doar l-am biciuit aşa cum mi-a cerut. Jur!

Medicul, care locuia în vilă, intră în încăpere după câteva secunde. Privi trupul lui Marin Groza şi se aplecă să-l examineze. Pielea se învinețise şi muşchii deveniseră rigizi.

Luă biciul şi îl mirosi.

— Ce este?

— La naiba! Curara. Un extras de plantă sud-americană. Incaşii o foloseau pentru a otrăvi vârfurile săgeților. Într-un interval de trei minute întregul sistem nervos este paralizat.

Cei doi bărbați rămaseră încremeniți privind neputincioşi la liderul lor mort.

* * *

Vestea asasinării lui Marin Groza a făcut ocolul lumii prin satelit. Lev Pasternak a reuşit să țină departe de presă amănuntele neplăcute. La Washington, D.C., preşedintele avea o întrevedere cu Stanton Rogers.

— Cine crezi că a fost în spatele acestei lovituri, Stan?

— Ori ruşii, ori Ionescu. Rezultatul e acelaşi, nu? Nu voiau să se schimbe ceva.

— Atunci înseamnă că vom avea de-a face cu Ionescu. Foarte bine. Hai să aranjăm cu Mary Ashley cât mai repede posibil.

— Vine încoace, Paul. Nu-i nici o problemă.

— Foarte bine.

* * *

Când auzi vestea, Angel zâmbi. „S-a întâmplat mai repede decât m-am aşteptat."

Într-o seară la ora zece, telefonul privat sună şi Controlorul răspunse.

— Alo.

Auzi vocea guturală a Neusei Muñez.

— Angel a văzut ziarul de dimineață. A zis să depuneți banii în contul lui.

— Informați-l că totul se va rezolva imediat. Şi, domnişoară Muñez, spuneți-i că sunt foarte încântat. Şi mai spuneți-i că s-ar putea să mai am nevoie de el foarte curând. Aveți un număr de telefon unde vă pot găsi?

Urmă o pauză îndelungată.

— Cred că da, spuse ea apoi şi îi dădu numărul.

— Bine. Dacă Angel...

Legătura se întrerupse.

„Naiba s-o ia de cățea proastă."

* * *

Banii au fost depuşi în contul din Zürich în dimineața aceea şi, la o oră după ce au fost primiți, au fost transferați la o bancă saudită din Geneva. „Nu poți fi niciodată prea prudent în ziua de azi", îşi spuse Angel. „Afurisiții de bancheri aşteaptă orice prilej pentru a te trage pe sfoară."

Capitolul 12

Era mai mult decât împachetarea unor lucruri din casă. Era împachetarea unei vieți. Un adio luat de la treisprezece ani de visuri, amintiri şi dragoste. Un ultim rămas bun spus lui Edward. Acela fusese căminul lor şi acum va deveni din nou o simplă casă, locuită de nişte străini care nu vor şti nimic de bucuriile, supărările, lacrimile şi râsetele care fuseseră trăite, se vărsaseră şi răsunaseră între acele ziduri.

Douglas şi Florence Schiffer erau încântați că Mary se hotărâse

să accepte postul.

— Vei fi fantastică, o asigură Florence. Lui Doug şi mie ne va fi dor de tine şi de copii.

— Promiteți-mi că veți veni în România să ne vizitați.

— Promitem.

Mary era copleşită de multitudinea de lucruri de care trebuia să se ocupe, o grămadă de responsabilități cu care nu era obişnuită. Făcu o listă:

Sună compania pentru a lua lucrurile personale pe care le lăsăm.
Anulează lăptarul.
Anulează abonamentul la ziar.
Dă-i poştaşului noua adresă.
Semnează actul de închiriere al casei.
Aranjează pentru asigurare.
Achită toate facturile.

* * *

„Nu intra în panică!"

Aranja cu decanul Hunter pentru un concediu pe o perioadă nelimitată.

— Voi ruga pe cineva să vă preia orele. Nu-i o problemă. Dar studenții de la seminar vă vor duce dorul cu siguranță, spuse el zâmbind. Sunt sigur că ne veți face să ne mândrim, doamnă Ashley. Succes.

— Mulțumesc.

* * *

Mary retrase copiii de la şcoală. Trebuia să se ocupe de plecare şi să cumpere biletele de avion. Altădată, Mary nu ştiuse nimic despre toate acele tranzacții financiare, căci Edward se ocupase de ele. Acum Edward nu mai era decât în gândul şi în sufletul ei, unde avea să rămână totdeauna.

* * *

Era îngrijorată în legătură cu Beth şi Tim. La început fuseseră entuziasmați la gândul că vor trăi într-o țară străină, dar acum se confruntau cu o realitate şi erau plini de teamă. Veniră pe rând la

Mary.

— Mamă, nu-mi pot părăsi toți prietenii, spuse Beth. S-ar putea să nu-l mai văd pe Virgil niciodată. Poate că ar trebui să rămân aici până la sfârşitul semestrului.

— Tocmai am intrat în Mica Ligă, spuse Tim. Dacă plec, vor găsi un altul în locul meu. Poate putem după vara viitoare, când se va încheia sezonul. Te rog, mamă!

„Le e frică. Ca şi mamei lor." Stanton Rogers fusese atât de convingător. Dar când rămase singură cu temerile ei, în toiul nopții, Mary îşi spuse: „Nu ştiu nimic în legătură cu faptul de a fi ambasador. Sunt o femeie simplă din Kansas, care pretinde că e cine ştie ce mare om de stat. Toată lumea îşi va da seama că sunt o impostoare. Am fost nebună când am acceptat aşa ceva."

* * *

În cele din urmă, în mod miraculos, totul era pregătit. Casa fusese închiriată pe o perioadă îndelungată unei familii care tocmai venise în Junction City.

* * *

Venise vremea să plece.

— Doug şi cu mine te vom conduce la aeroport, insistă Florence.

Aeroportul de unde aveau să ia un avion de şase pasageri spre Kansas City, Missouri se afla în Manhattan, Kansas. Din Kansas City urmau să se îmbarce într-un avion mai mare care urma să îi ducă la Washington, D.C.

— Mai lăsați-mă puțin, spuse Mary şi urcă în dormitorul pe care ea şi Edward îl împărțiseră atâția ani minunați.

Stătu acolo mult timp.

„Plec, scumpul meu. Am vrut doar să-ți spun la revedere. Cred că fac ceea ce ai fi vrut să fac. Sper. Singurul lucru care mă supără este impresia că nu ne vom mai întoarce niciodată. Am senzația că te părăsesc. Dar vei fi cu mine oriunde m-aş afla. Am mai multă nevoie de tine ca oricând. Rămâi cu mine. Ajută-mă. Te iubesc atât de mult. Uneori cred că nu pot suporta să trăiesc fără tine. Mă auzi, dragul meu? Eşti acolo…?"

* * *

Douglas Schiffer avu grijă ca bagajele lor să fie urcate în micul avion. Când Mary văzu avionul pe pistă, încremeni.

— Dumnezeule!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Florence.

— Am... am fost atât de ocupată încât am uitat complet.

— Ce anume?

— De zbor! Florence, n-am zburat niciodată cu avionul! Nu pot să mă urc în aparatul ăsta micuț!

— Mary, şansele ca o catastrofă să se întâmple sunt un milion la unu.

— Nu-mi plac şansele, spuse Mary simplu. O să luăm trenul.

— Nu se poate. Eşti aşteptată la Washington după-amiază.

— Vie. Nu le voi fi de nici un folos moartă.

A fost nevoie de un sfert de oră pentru ca soții Schiffer să o convingă să se urce în avion. O jumătate de oră mai târziu, ea şi copiii se aflau la bordul zborului numărul 826 al companiei *Air Midwest.* Când motoarele se puseră în funcțiune şi avionul începu să gonească pe pistă, Mary închise ochii şi îşi încleşta mâinile pe brațele fotoliului. Peste alte câteva secunde erau în aer.

— Mamă...

— Ssst! Nu vorbiți!

Stătea rigidă şi refuza să se uite pe fereastră concentrându-se să țină avionul în aer. Copiii îi arătau priveliştea de dedesubt şi se simțeau minunat.

„Copii", îşi spuse ea cu amărăciune. „Ce ştiu ei!"

* * *

La aeroportul din Kansas City se îmbarcară într-un DC-10 şi porniră spre Washington, D.C. Beth şi Tim stăteau alături, iar Mary avea un loc de partea cealaltă a culoarului. Lângă ea stătea o femeie în vârstă.

— Ca să fiu sinceră, sunt puțin cam nervoasă, mărturisi femeia. N-am mai zburat niciodată cu avionul.

Mary îi atinse mâna uşor şi zâmbi.

— Nu aveți de ce să fiți nervoasă. Şansele ca ceva să se întâmple sunt de un milion la unu.

Cartea a doua

Capitolul 13

După ce avionul ateriza pe *Aeroportul Dulles* din Washington, Mary şi copiii au fost întâmpinați de un tânăr de la Departamentul de Stat.

— Bun venit la Washington, doamnă Ashley. Numele meu este John Burns. Domnul Rogers m-a rugat să vă aştept şi să vă duc în siguranță la hotel. V-am rezervat camera la *Riverdale Towers.* Cred că vă veți simți bine acolo.

— Mulțumesc.

Mary îi prezentă pe Beth şi pe Tim.

— Dacă-mi dați tichetele pentru bagaje, voi avea grijă de tot, doamnă Ashley.

Douăzeci de minute mai târziu se aflau cu toții într-o limuzină cu şofer, îndreptându-se spre centrul Washingtonului.

Tim privea pe fereastră uimit.

— Ia uite! exclamă el. Acolo e *Lincoln Memorial!*

Beth se uita pe celălalt geam.

— Şi acolo e *Washington Monument!*

Mary îi aruncă lui John Burns o privire stânjenită.

— Copiii nu sunt prea sofisticați, se scuză ea. N-au ieşit niciodată din…

Privind pe fereastră făcu deodată ochii mari.

— Dumnezeule! exclamă ea. Priviți! Casa Albă!

Limuzina înainta pe Pennsylvania Avenue, înconjurată de unul din cele mai splendide peisaje din lume. Mary îşi spuse atunci tulburată: „Acesta e oraşul care conduce lumea. Aici se află puterea. Şi, într-un fel foarte mărunt, voi contribui şi eu.”

Când limuzina se apropie de hotel, Mary întrebă:

— Când îl voi vedea pe domnul Rogers?

— Va lua legătura cu dumneavoastră mâine dimineață.

* * *

Pete Connors, şeful KUDESK, departamentul de contraspionaj al CIA, lucra până târziu şi ziua lui era departe de a se fi încheiat. În fiecare dimineață la ora trei, trebuia să vină o echipă să

pregătească lista informațiilor secrete a preşedintelui ce erau culese din transmisiile nocturne. Raportul, denumit codificat *Pickles*[10], trebuia citit până la şase dimineața pentru a se putea afla pe biroul preşedintelui la prima oră. Un curier înarmat ducea lista la Casa Albă, intrând pe poarta vestică. Pete Connors arăta un interes mult mai mare pentru informațiile care veneau din spatele Cortinei de Fier, căci multe din ele priveau numirea lui Mary Ashley ca ambasadoare în România.

Uniunea Sovietică era îngrijorată că planul preşedintelui Ellison era un mod de a pătrunde în țările satelit ale sale, pentru a le spiona sau a le seduce.

„Comuniştii nu sunt atât de îngrijorați ca mine", îşi spuse Pete Connors posomorât. „Dacă ideea preşedintelui dă rezultate, țara asta va fi ca o casă deschisă pentru afurisiții lor de spioni."

Pete Connors fusese informat de clipa când Mary Ashley aterizase la Washington. Văzuse fotografii ale ei cu copiii. „Va fi perfectă", se gândi Connors fericit.

* * *

Riverdale Towers, care se afla la un bloc distanță de complexul *Watergate,* este un hotel micuț cu apartamente frumoase şi confortabile.

Un băiat le aduse bagajele şi exact când Mary vru să înceapă despachetatul, sună telefonul.

— Alo, răspunse ea.

O voce masculină întrebă:

— Doamna Ashley?

— Da.

— Numele meu este Ben Cohn şi sunt reporter la *Washington Post.* Aş vrea să stăm de vorbă câteva minute.

Mary ezită.

— Tocmai am sosit şi…

— Nu va dura decât cinci minute. Vreau să vă salut doar.

— Păi… ce să zic…

— Vin chiar acum sus.

* * *

[10] Necazuri

Ben Cohn era scund şi îndesat, cu un trup musculos şi o faţă de boxer profesionist. „Arată a reporter sportiv", îşi spuse Mary.

El se aşează pe un fotoliu în faţa ei.

— Vă aflaţi pentru prima oară la Washington, doamnă Ashley? întrebă Ben Cohn.

— Da.

Observă că nu avea nici carneţel, nici reportofon.

— Nu o să vă pun întrebarea prostească.

Ea se încruntă.

— Care este „întrebarea prostească"?

— Cum vă place Washington-ul? De fiecare dată când vine o celebritate, i se pune întrebarea „Cum vă place acest oraş?"

Mary râse.

— Nu sunt o celebritate, dar cred că o să-mi placă foarte mult aici.

— Aţi fost profesoară la *Universitatea de Stat* din Kansas?

— Da. Am predat un curs intitulat *Europa de Est: Politica actuală.*

— Înţeleg că preşedintele a aflat despre dumneavoastră când a citit o carte pe aţi scris-o despre Europa de Est şi câteva articole din reviste?

— Da.

— Restul, aşa cum se spune, vine de la sine.

— Bănuiesc că este un mod neobişnuit de a…

— Nu chiar atât de neobişnuit. Jeane Kirkpatrick i-a atras atenţia preşedintelui Reagan în acelaşi fel şi a fost numită ambasadoare la Naţiunile Unite, spuse el zâmbindu-i. Aşa că, vedeţi, există un precedent. Acesta este unul din cuvintele de bază la Washington. „Precedent". Bunicii dumneavoastră au fost români?

— Bunicul. Aşa este.

Ben Cohn mai stătu un sfert de oră obţinând informaţii despre ea.

— Când va apare interviul? întrebă ea în final gândindu-se să le trimită câteva copii lui Florence şi lui Douglas şi celorlalţi prieteni de acasă.

Ben Cohn se ridică şi răspunse evaziv.

— Deocamdată îl păstrez.

Era ceva ce îl nedumerea, dar nu ştia ce anume.

— O să mai vorbim şi altădată.

După ce plecă el, Beth şi Tim veniră în living-room.

— A fost drăguț, mămico?

— Da, spuse ea ezitând. Cred că da.

* * *

A doua zi dimineață, telefonă Stanton Rogers.

—Bună dimineața, doamnă Ashley. Stanton Rogers la telefon.

Parcă auzea glasul unui vechi prieten. „Poate pentru că e singura persoană din Washington pe care o cunosc“, îşi spuse ea.

— Bună dimineața, domnule Rogers. Vă mulțumesc că l-ați trimis pe domnul Burns să ne aştepte la aeroport şi că ați aranjat totul la hotel.

— Este satisfăcător?

— E minunat.

— M-am gândit că ar fi bine să discutăm despre câteva din situațiile prin care veți trece.

— Cu mare plăcere.

— Atunci, la prânz la *Grand?* Nu e departe de hotel. La ora unu?

— E bine.

— Ne întâlnim în salonul de jos.

Începea totul.

* * *

Mary aranja să li se aducă mâncarea sus copiilor şi la ora unu un taxi o lăsă la *Grand Hotel.* Mary îl privi uluită. *Grand Hotel* este în sine un centru al puterii. Şefii de stat şi diplomații din toată lumea locuiesc aici şi nu era greu de văzut de ce. Este o clădire elegantă, cu un hol impozant cu podea de marmură italiană şi coloane grațioase sub un tavan circular. Există şi o grădină cu fântână arteziană şi piscină. O scară din marmură duce la restaurantul de jos, unde o aştepta Stanton Rogers.

— Bună ziua, doamnă Ashley.

— Bună ziua, domnule Rogers.

El începu să râdă.

— Sună atât de formal. Ce-ar fi să ne spunem Stan şi Mary?

Ei îi făcea plăcere.

— Ar fi bine.

Stanton Rogers părea oarecum diferit, dar lui Mary îi era greu să îşi dea seama în ce consta schimbarea. La Junction City avusese un aer distant, chiar un anume resentiment față de ea, care acum părea să fi dispărut complet. Era cald şi prietenos. „Diferența constă în faptul că m-a acceptat", îşi spuse ea încântată.

— Doreşti să bei ceva?

— Nu, mulțumesc.

Comandară prânzul. Aperitivele i se părură foarte scumpe. „Nu sunt prețurile din Junction City." Apartamentul ei de la hotel costa 250 de dolari pe zi. „În ritmul ăsta, banii nu-mi vor ajunge prea mult timp", se gândi ea.

— Stan, nu vreau să par prost crescută, dar îmi poți spune cu cât este plătit un ambasador?

El râse.

— E o întrebare cât se poate de firească. Salariul tău va fi de şaizeci şi cinci de mii de dolari pe an, plus o alocație pentru cazare.

— Începând de când?

— Din clipa când depui jurământul.

— Şi până atunci?

— Vei fi plătită cu şaptezeci şi cinci de dolari pe zi.

Inima i se strânse. Nu îi ajungea nici pentru plata hotelului, pentru a nu mai vorbi de alte cheltuieli.

— Voi sta mult la Washington? întrebă ea.

— Vreo lună. Vom face tot posibilul să grăbim treburile. Secretarul de stat a cerut deja aprobarea guvernului român. Fie vorba între noi, au avut loc deja discuții între cele două guverne. Nu vor fi nici un fel de probleme cu partea română, dar trebuie să treci şi de Senat.

„Deci guvernul român mă va accepta", îşi spuse ea gânditoare. „Poate că sunt mai bună decât mi-am închipuit."

— Am fixat o consultație neoficială a ta cu preşedintele Comisiei pentru Relații Externe a Senatului. Următorul pas va fi o audiere în fața întregii comisii. Îți vor pune întrebări despre origine, loialitatea ta față de țară, părerea ta în legătură cu acest post şi ce speri să realizezi.

— Şi după aceea ce se va mai întâmpla?

— Comisia va vota şi când îşi va prezenta raportul, va trebui să voteze întregul Senat.

— Au mai existat respingeri, nu? întrebă ea încet.

— Prestigiul preşedintelui e în joc acum. Vei avea tot sprijinul Casei Albe. Preşedintele e nerăbdător să facă această numire cât mai repede. Apropo, m-am gândit că ți-ar plăcea să te plimbi cu copiii în următoarele zile, aşa că ți-am pus la dispoziție o maşină cu şofer şi am aranjat un tur privat al Casei Albe.

— Îți mulțumesc foarte mult.

Stanton Rogers zâmbi.

— Plăcerea e de partea mea.

* * *

Turul privat al Casei Albe era fixat pentru a doua zi dimineață. Un ghid îi conduse peste tot. Au fost duşi în Grădina *Jacqueline Kennedy,* o grădină americană amenajată în stilul caracteristic secolului al optsprezecelea, cu piscină, copaci şi plante cu folosință în bucătăria Casei Albe.

— În față este Aripa Estică, spuse ghidul. Acolo se află birourile militare, ale oamenilor de legătură cu Congresul ai preşedintelui, un birou al vizitatorilor şi birourile personalului Primei Doamne.

Străbătură Aripa Vestică şi aruncară o privire în Biroul Oval al preşedintelui.

— Câte încăperi sunt în total? întrebă Tim.

— O sută treizeci şi două de camere, şaizeci şi nouă de magazii, douăzeci şi opt de şemineuri şi treizeci şi două de băi.

— Se duc des la baie.

— Preşedintele Washington a supravegheat în mare parte construirea Casei Albe. Este singurul preşedinte care nu a locuit aici.

— Nu-l condamn, murmură Tim. E al naibii de mare. Turul dură aproape două ore şi, în final, familia Ashley era epuizată şi impresionată.

„Aici a început totul", îşi spuse Mary. „Şi acum voi participa şi eu."

— Mamă?

— Da, Beth.

— Ai o expresie ciudată.

* * *

A doua zi dimineață o sunară de la biroul preşedintelui.

— Bună dimineața, doamnă Ashley. Domnul preşedinte Ellison ar dori să ştie dacă sunteți liberă după-amiază pentru a vă întâlni cu dânsul.

Mary înghiți cu greu.

— Da... bineînțeles.

— Vă convine ora trei?

— E foarte bine.

— O limuzină vă va aştepta la ieşirea din hotel la trei fără un sfert.

* * *

Paul Ellison se ridică în clipa când Mary fu condusă în Biroul Oval. Se duse să dea mâna cu ea, îi zâmbi şi îi spuse:

— V-am prins!

Mary râse.

— Mă bucur că ați reuşit, domnule preşedinte. Este o mare cinste pentru mine.

— Luați loc, doamnă Ashley. Vă pot spune Mary?

— Vă rog.

Se aşezară pe canapea.

— Vei fi *doppelgänger-ul* meu. Ştii ce înseamnă asta? întrebă preşedintele Ellison.

— Un fel de spirit identic al unei persoane aflate în viață.

— Exact. Asta suntem noi. Nici nu-ți pot spune cât de tulburat am fost când ți-am citit ultimul articol. Era ca şi cum aş fi citit ceva scris de mine însumi. Sunt mulți cei care nu cred în planul nostru de unire al popoarelor, dar tu şi cu mine le vom arăta că se înşeală.

Planul „nostru" de unire a popoarelor. „Noi" le vom arăta. „E fermecător", îşi spuse ea, după care rosti cu glas tare:

— Aş vrea să fac tot ce-mi va sta în putință pentru a fi de folos, domnule preşedinte.

— Contez pe tine. Foarte mult. România este teritoriul de încercare. Ca urmare a asasinării lui Groza, misiunea ta va fi şi mai dificilă. Dacă reuşim acolo, vom reuşi şi în celelalte țări comuniste.

Îşi petrecură următoarele nouăzeci de minute discutând despre problemele cu care urmau să se confrunte, iar în final, Paul

Ellison spuse:

— Stan Rogers va ține permanent legătura cu tine. A devenit un adevărat admirator al tău, mai adăugă el şi îi întinse mâna. Succes, *doppelgänger.*

* * *

A doua zi după-amiază, Stanton Rogers îi telefonă.

— Mâine dimineață la ora nouă trebuie să te întâlneşti cu preşedintele Comisiei pentru Relații Externe a Senatului.

* * *

Birourile *Comisiei pentru Relații Externe* se află în Clădirea Dirksen. Pe o placă din hol, în partea dreaptă a uşii, scrie: *Comisia pentru Relații Externe SD-419.*

Preşedintele era un bărbat plinuț, cu părul cărunt, cu nişte ochi verzi pătrunzători şi cu aerul lejer al politicianului profesionist.

O întâmpină pe Mary la uşă..

— Charlie Campbell. Este o adevărată plăcere să vă cunosc, doamnă Ashley. Am auzit foarte multe despre dumneavoastră.

„De bine sau de rău?" se întrebă ea. El o conduse spre un fotoliu.

— Doriți o cafea?

— Nu, vă mulțumesc, domnule senator.

Era prea nervoasă pentru a putea ține ceaşca în mână.

— Bine, atunci haideți să trecem direct la subiect. Domnul preşedinte este nerăbdător să vă trimită ca să ne reprezentați în România. Fireşte că dorim cu toții să vă sprijinim în toate privințele. Întrebarea este — credeți că sunteți calificată pentru această sarcină, doamnă Ashley?

— Nu, domnule.

Răspunsul ei îl luă cu totul prin surprindere.

— Poftim?

— Dacă această întrebare are menirea să descopere dacă am vreo experiență diplomatică în relațiile cu alte țări, atunci nu sunt calificată. Cu toate acestea mi s-a spus că o treime din ambasadorii noştri sunt persoane care nu au avut o asemenea experiență anterioară. Ceea ce dețin sunt cunoştințele mele în legătură cu România. Sunt familiarizată cu problemele sale

economice şi sociale şi cu situaţia sa politică. Cred că aş putea să ofer o imagine pozitivă a ţării noastre.

„Ei bine, eu mă aşteptam să văd o prostuţă", îşi spuse Charlie Campbell surprins. De fapt, o displăcuse pe Mary Ashley chiar dinainte să o cunoască. Primise ordin de sus să aibă grijă ca Mary Ashley să obţină aprobarea comisiei indiferent de părerea membrilor săi. Se vorbea foarte mult pe coridoarele puterii în legătură cu gafa pe care o făcuse preşedintele alegând o ţărăncuţă necunoscută dintr-o localitate numită Junction City, Kansas. „Dar, pe cuvântul meu, cred că băieţii vor avea parte de o mare surpriză", îşi mai spuse el.

— Audierea Comisiei va avea loc miercuri dimineaţă la ora nouă, zise el apoi cu glas tare.

* * *

În seara dinaintea audierii Mary a fost cuprinsă de panică. „Dragul meu, când mă vor întreba despre experienţa mea, ce le voi spune? Că în Junction City eram regină şi că am câştigat concursul de patinaj trei ani la rând? Am intrat în panică. Ah, cât de mult aş vrea să fii aici cu mine."

Dar ironia sorţii o izbi din nou. Dacă Edward ar fi trăit, ea nu s-ar fi aflat acolo. „Aş fi fost în siguranţă acasă lângă soţul şi copiii mei, unde mi-e locul."

Nu dormi toată noaptea.

* * *

Audierea avu loc în sala *Comisiei pentru Relaţii Externe* a Senatului unde erau prezenţi toţi cei cincisprezece membri, care stăteau la o masă în faţa unui perete pe care erau agăţate patru hărţi mari ale lumii. În partea stângă a încăperii se afla masa presei, plină de reporteri şi, în mijloc, scaune pentru două sute de spectatori. Colţurile erau puternic luminate pentru camerele de luat vederi ale televiziunii. Sala era înţesată de lume. Pete Connors se afla undeva în spate. Când Mary intră cu Beth şi cu Tim se făcu deodată linişte.

Mary purta un costum închis la culoare şi o bluză albă. Copiii fuseseră obligaţi să renunţe la blugi şi pulovere şi să-şi pună hainele cele mai bune.

Ben Cohn, care stătea la masa presei, îi privi intrând. „Isuse, parcă ar fi dintr-o copertă de Norman Rockwell", îşi spuse el.

Un funcţionar aşează copiii pe rândul din faţă şi o conduse pe Mary la scaunul martorului din faţa comisiei. Se aşeză în lumina puternică încercând să îşi ascundă nervozitatea.

Audierea începu. Charlie Campbell îi zâmbi şi spuse:

— Bună dimineaţa, doamnă Ashley. Vă mulţumim că aţi apărut în faţa acestei comisii. Vom trece la întrebări.

Începură destul de inocent:

— Numele...?

— Văduvă...?

— Copii...?

Întrebările erau blânde şi ajutătoare.

— Potrivit biografiei care ne-a fost furnizată, în ultimii câţiva ani aţi predat ştiinţele politice la *Universitatea de Stat* din Kansas. Aşa este?

— Da, domnule.

— Sunteţi născută în Kansas?

— Da, domnule senator.

— Bunicii dumneavoastră au fost români?

— Bunicul meu a fost, domnule.

— Aţi scris o carte şi câteva articole despre îmbunătăţirea relaţiilor între Statele Unite şi ţările din blocul sovietic?

— Da, domnule.

— Ultimul articol a apărut în revista *Afaceri externe* şi a atras atenţia domnului preşedinte?

— Aşa am înţeles.

— Doamnă Ashley, sunteţi bună să spuneţi comisiei ce susţineţi în acest articol?

Nervozitatea îi dispărea încetul cu încetul. Acum se afla pe teren stabil, discutând despre un subiect pe care îl cunoştea foarte bine. Avea impresia că ţine un seminar la universitate.

— La ora actuală există în lume câteva pacturi economice regionale şi, datorită faptului că sunt exclusive, ele împart lumea în blocuri antagoniste şi competitive, în loc să o unească. Europa are Piaţa Comună, blocul răsăritean are CAER-ul, apoi mai sunt OBCD-ul, alcătuit din ţările cu piaţă liberă şi mişcarea de non-aliniere a statelor din lumea a treia. Ideea mea e foarte simplă: aş vrea să văd toate aceste organizaţii unite prin legături economice. Indivizii care sunt angajaţi într-un parteneriat profitabil nu se

omoară reciproc. Cred că acelaşi principiu se poate aplica şi în cazul ţărilor. Aş vrea să văd ţara noastră ca iniţiatoarea unei mişcări de formare a unei pieţe comune care să cuprindă şi aliaţi şi adversari. În prezent, de exemplu, plătim miliarde de dolari pentru a înmagazina excedentul de cereale în timp ce în alte ţări se moare de foame. O piaţă comună a întregii lumi poate rezolva acest lucru. Ar putea înlătura problema distribuirii la nişte preţuri accesibile tuturor. Aş dori să ajut ca acest lucru să se întâmple.

— Aş vrea să pun câteva întrebări candidatei, spuse senatorul Harold Turkel, membru al Comisiei pentru Relaţii Externe şi al partidului de opoziţie.

Ben Cohn se aplecă înainte pe scaunul său. „Începe circul."

Senatorul Turkel avea în jur de şaptezeci de ani şi era un individ dur şi tăios, un bine cunoscut bădăran.

— Vă aflaţi pentru prima oară la Washington, doamnă Ashley?

— Da, domnule. Cred că este unul din cele mai…

— Bănuiesc că aţi călătorit mult, nu?

— Nu. Soţul meu şi cu mine plănuisem să călătorim, dar…

— Aţi fost vreodată la New York?

— Nu, domnule.

— În California?

— Nu, domnule.

— În Europa?

— Nu. Aşa cum am spus deja, aveam de gând să…

— Mai precis, aţi ieşit vreodată din statul Kansas, doamnă Ashley?

— Da. Am ţinut un curs la *Universitatea din Chicago* şi o serie de discursuri la Denver şi Atlanta.

— Trebuie să fi fost foarte palpitant pentru dumneavoastră, doamnă Ashley, spuse Turkel sec. Nu-mi amintesc când să se mai fi cerut vreodată acestei comisii să aprobe un candidat mai puţin calificat pentru postul de ambasador. Trebuie să reprezentaţi Statele Unite ale Americii într-o ţară sensibilă din spatele Cortinei de Fier şi ne spuneţi că întreaga cunoaştere a lumii o aveţi din faptul că aţi trăit în Junction City, Kansas şi că v-aţi petrecut câteva zile la Chicago, Denver şi Atlanta. Este adevărat?

Mary era copleşită de camerele de televiziune aţintite asupra ei şi se stăpâni.

— Nu, domnule. Cunosc lumea din studiul efectuat. Am doctoratul în ştiinţe politice şi predau la *Universitatea de Stat* din

Kansas de cinci ani, îndeosebi cursuri despre țările din spatele Cortinei de Fier. Sunt familiarizată cu actualele probleme ale poporului român şi cu părerea guvernului acestei țări în legătură cu Statele Unite şi cu motivul pentru care are această părere.

Vocea ei era mai puternică acum.

— Tot ce ştiu ei despre țara noastră este ceea ce le spune propaganda. Aş vrea să mă duc acolo să încerc să-i conving că Statele Unite nu sunt o țară lacomă şi dornică de război. Aş vrea să le arăt cum este o familie tipic americană. Eu…

Se opri de teamă că mersese prea departe cu furia. Atunci, spre surprinderea ei, membrii comisiei începură să aplaude. Toți în afară de Turkel.

Întrebările continuară. Peste o oră, Charlie Campbell spuse:

— Mai sunt întrebări?

— Cred că doamna candidată s-a exprimat foarte limpede, spuse unul din senatori.

— Sunt de aceeaşi părere. Vă mulțumim, doamnă Ashley. Declarăm această şedință încheiată.

Pete Connors o privi o clipă gânditor, după care plecă în timp ce ziariştii o înconjurară din toate părțile.

— Numirea domnului preşedinte v-a luat prin surprindere?

— Credeți că vor aproba această numire, doamnă Ashley?

— Chiar credeți că faptul că predați în legătură cu o țară vă conferă calificarea…?

— Priviți încoace, doamnă Ashley. Zâmbiți, vă rog. Încă o dată.

— Doamnă Ashley…

Ben Cohn stătea deoparte, privind şi ascultând. „E bună”, îşi spuse el. „Are toate răspunsurile exacte. Cât aş vrea să ştiu întrebările exacte.”

* * *

Când ajunse la hotel, epuizată emoțional, Mary primi telefonul lui Stanton Rogers.

— Bună ziua, doamnă ambasador. Ea se simți amețită de bucurie.

— Vrei să spui că am reuşit? Ah, Stan. Îți mulțumesc atât de mult. Nici nu pot să-ți spun cât de emoționată sunt.

— Şi eu la fel, Mary, spuse el cu un glas plin de mândrie. Şi eu la fel.

* * *

Când Mary le dădu vestea copiilor, aceştia îi săriră de gât.

—Ştiam eu să o să reuşeşti! strigă Tim.

Beth întrebă atunci încet:

— Crezi că tata ştie?

— Sunt sigură, scumpa mea, zise Mary zâmbind. Nu m-ar mira să-i fi înghiontit puțin pe cei din comisie…

* * *

Mary o sună pe Florence, care începu să plângă în clipa când îi dădu vestea.

— E fantastic! Stai să vezi când o să răspândesc vestea în tot oraşul!

Mary râse.

— O să pregătesc o cameră la ambasadă pentru tine şi Douglas.

— Când pleci în România?

— Păi, întâi trebuie să voteze Senatul, dar Stan spune că asta nu-i decât o formalitate.

— Şi, pe urmă?

— Mai trebuie să primesc instrucțiuni câteva săptămâni, după care copiii şi cu mine vom pleca spre România.

— Abia aştept să le spun celor de la *The Daily Union!* exclamă Florence. Probabil că o să ți se ridice o statuie în oraş. Acum trebuie să plec. Sunt prea emoționată ca să pot vorbi. Te sun mâine.

Ben Cohn auzi rezultatul confirmării când ajunse la redacție. Tot îl mai supăra ceva şi nu ştia de ce.

Capitolul 14

Aşa cum prevăzuse Stanton Rogers, votul întregului Senat a fost o formalitate. Numirea lui Mary a fost aprobată cu o majoritate de voturi. Când preşedintele Ellison a aflat vestea, i-a spus lui Stanton Rogers:

— Planul nostru e în desfăşurare, Stanton. Nimic nu ne mai poate opri acum.

Stanton Rogers încuviință.

— Nimic, spuse el.

* * *

Pete Connors se afla în biroul său când a primit vestea. Scrise imediat un mesaj pe care îl codifică. Unul din oamenii săi era de serviciu în camera de transmisiuni CIA.

— Aş vrea să folosesc Canalul Roger, spuse Connors. Aşteaptă afară.

Canalul Roger este sistemul de transmisiuni ultraprivat al CIA şi nu poate fi folosit decât de către conducere. Mesajele sunt transmise cu ajutorul unui transmițător laser pe o ultra-înaltă frecvență într-o fracțiune de secundă. Când a rămas singur, Connors a transmis mesajul. Acesta îi era adresat lui Sigmund.

* * *

În timpul săptămânii următoare, Mary s-a întâlnit cu ministrul adjunct pentru probleme politice, cu directorul CIA, cu ministrul comerțului, cu directorii de la *New York Chase Manhattan Bank* şi cu membrii câtorva organizații evreieşti importante. Fiecare din ei veni cu avertismente, sfaturi şi cerințe.

Ned Tillingast de la CIA era entuziasmat.

— Va fi ceva nemaipomenit să ne trimitem din nou oameni acolo, doamnă ambasador. România a fost o pată albă pentru noi de când am devenit *personae non grata.* Voi trimite un om la ambasada dumneavoastră ca ataşat, adăugă el aruncându-i o privire cu subînțeles. Sunt convins că îi veți acorda tot sprijinul.

Mary se gândi ce voia să spună mai exact. „Nu întreba”, îşi zise ea.

* * *

Ceremonia de depunere a jurământului de către noii ambasadori este, de obicei, prezidată de secretarul de stat şi, în mod obişnuit, sunt douăzeci şi cinci, treizeci de candidați care depun jurământul în acelaşi timp. În dimineața ceremoniei, Stanton Rogers o sună pe Mary.

— Mary, preşedintele Ellison a cerut să fii la Casa Albă la prânz.

El însuşi va fi de faţă la depunerea jurământului. Adu-i şi pe Beth şi pe Tim.

* * *

Biroul Oval era plin de ziarişti. Când preşedintele Ellison îşi făcu apariţia alături de Mary şi de copii, camerele de luat vederi se puseră în funcţiune şi aparatele de fotografiat începură să sclipească. Mary îşi petrecuse jumătatea de oră de dinainte cu preşedintele, care fusese cald şi liniştitor.

— Eşti perfectă pentru această misiune, îi spusese el. Altfel nu te-aş fi ales. Tu şi cu mine vom face ca acest vis să devină realitate.

„Şi pare, într-adevăr, un vis", îşi spuse ea când fu întâmpinată de mulţimea de camere de luat vederi.

— Ridicaţi mâna dreaptă, vă rog. Mary repetă după preşedinte:

— Eu, Mary Elizabeth Ashley, jur solemn că voi sprijini şi voi apăra Constituţia Statelor Unite împotriva inamicilor atât străini, cât şi din interior, că voi arăta credinţă şi supunere ei, că îmi asum această obligaţie de bunăvoie şi fără nici o rezervă sau motiv ascuns, că îmi voi respecta cu credinţă sarcinile impuse de misiunea pe care o voi primi. Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Asta a fost tot. Era ambasadoare în Republica Socialistă România.

* * *

Munca începu. I se ordonă să se ducă la secţiunea pentru Afaceri Europene şi Iugoslave din cadrul *Departamentului de Stat,* unde i se dădu un birou micuţ lângă cel român.

James Stickley, cel care se ocupa de partea României, era un diplomat de carieră, cu douăzeci şi cinci de ani de activitate. Avea peste cincizeci şi cinci de ani, o înălţime medie şi un chip şiret cu buze subţiri. Ochii îi erau de un căprui deschis şi rece. Îi privea cu dispreţ pe cei numiţi politic care îi invadau lumea. Era considerat expert în problema României, iar când preşedintele Ellison a anunţat intenţia de a trimite un ambasador în această ţară, Stickley a fost în culmea fericirii fiind convins că postul i se va da lui. Vestea despre Mary Ashley a fost o lovitură extraordinară. Era destul de rău că fusese ocolit, dar faptul că pierduse în faţa unei

persoane politice — o nulitate din Kansas — era îngrozitor.

— Poți să crezi aşa ceva? îl întrebă el pe Bruce, cel mai bun prieten al său. Jumătate din ambasadorii noştri sunt nişte afurisiți. Aşa ceva nu s-ar întâmpla în Anglia sau în Franța, băiete. Ei folosesc profesionişti. În armată se întâmpla ca unui amator să i se ceară să fie general? Ei bine, peste graniță, afurisiții noştri de ambasadori amatori sunt generali.

— Eşti beat, Jimbo.

— Şi o să fiu şi mai beat.

Acum o privea pe Mary Ashley, care stătea la biroul din fața lui.

Şi Mary îl studia pe el. Avea un aspect răutăcios. „N-aş vrea să-l am duşman", îşi spuse ea.

— Ştiți că sunteți trimisă într-un loc extrem de sensibil, doamnă Ashley?

— Bineînțeles, eu…

— Ultimul nostru ambasador în România a pus piciorul care nu trebuie înainte şi totul s-a dus naibii. Ne-au trebuit trei ani ca să putem ajunge din nou la uşă. Preşedintele ar fi teribil de supărat dacă am da greş din nou.

„Dacă eu dau greş, vrea să spună."

— Vom face un expert din dumneavoastră cât ai zice peşte. N-avem prea mult timp la dispoziție, spuse el şi îi dădu un teanc de dosare. Puteți începe prin a citi aceste rapoarte.

— O să-mi dedic toată dimineața lor.

— Nu. Peste o jumătate de oră va trebui să începeți un curs de limba română. Acest curs durează de obicei luni întregi, dar am primit ordin să termin totul repede.

* * *

Timpul deveni o ceață, un vârtej de activități care o secătuiră. În fiecare dimineață, ea şi Stickley citeau dosarele împreună.

— Eu voi citi mesajele pe care le veți transmite, o informă Stickley. Vor fi copii galbene pentru acțiune sau albe pentru informații. Copii de pe mesajele dumneavoastră vor merge la Apărare, la CIA, la USIA, la Departamentul Trezoreriei şi la o duzină de alte departamente. Una din primele probleme pe care va trebui să le rezolvați este cea a cetățenilor americani aflați în închisorile româneşti. Dorim să fie eliberați.

— De ce anume sunt acuzați?

— Spionaj, trafic de droguri, furt — orice au avut chef românii să le arunce în spinare.

Mary se întrebă cum naiba putea fi respinsă o acuzație de spionaj. „O să găsesc eu o modalitate."

— Bine, spuse ea repede.

— Nu uitați că România este una dintre țările cele mai independente din spatele Cortinei de Fier. Trebuie să încurajăm această atitudine.

— Exact.

— O să vă dau un material, îi spuse Stickley. Să nu cumva să-l lăsați din mână. E numai pentru ochii dumneavoastră. După ce îl citiți şi îl rumegați vreau să mi-l dați înapoi mâine dimineață. Aveți întrebări?

— Nu, domnule.

Îi dădu un plic gros lipit cu bandă adezivă roşie.

— Semnați pentru el, vă rog.

Ea semnă.

* * *

Pe drum spre hotel, Mary îl strânse în brațe simțindu-se ca într-un film cu James Bond.

Copiii erau îmbrăcați şi o aşteptau.

„Dumnezeule", îşi aminti ea. „Le-am promis să-i duc la un restaurant chinezesc şi la film."

— Prieteni, planurile s-au schimbat puțin, le spuse ea. Va trebui să facem excursia asta într-o altă seară. Acum vom sta în cameră şi vom comanda masa aici, pentru că trebuie să fac ceva urgent.

— Sigur, mamă.

— Bine.

Atunci Mary îşi spuse: „Înainte să moară Edward, ar fi strigat ca nişte sălbatici. Dar au fost nevoiți să se maturizeze. Toți am fost nevoiți să ne maturizăm."

Îi luă pe amândoi în brațe.

— O să mă revanşez față de voi, le promise ea.

* * *

Materialul pe care i-l dăduse James Stickley era incredibil. „Nu-i

de mirare că-l vrea înapoi", îşi spuse ea. Erau rapoarte detaliate în legătură cu fiecare oficialitate importantă română, pornind de la preşedinte şi sfârşind cu ministrul comerţului. Era un dosar cu obiceiurile lor sexuale, afacerile financiare, prieteniile, caracteristicile personale şi prejudecăţile lor. Unele lucruri erau oribile. De exemplu, ministrul comerţului se culca cu amanta şi cu şoferul, în timp ce soţia sa avea o legătură cu camerista ei.

Mary stătu trează jumătate din noapte memorând numele şi ciudăţeniile tuturor celor cu care avea, să lucreze. „Mă întreb dacă voi fi în stare să rămân serioasă când îi voi vedea."

* * *

A doua zi dimineaţă înapoie documentele.

— Bine, acum ştiţi tot ce trebuie despre liderii români, spuse Stickley.

— Şi încă ce mai ştiu, murmură Mary.

— Nu trebuie să uitaţi un lucru: românii ştiu deja tot ce trebuie despre dumneavoastră.

— Asta nu înseamnă prea mult, spuse ea.

— Nu? făcu Stickley lăsându-se pe spate. Sunteţi o femeie singură. Puteţi fi convinsă că vă consideră o ţintă uşoară. Vor profita de singurătatea dumneavoastră. Fiecare mişcare pe care o veţi face va fi urmărită şi înregistrată. La ambasadă şi acasă vor fi microfoane. În ţările comuniste suntem nevoiţi să folosim personalul local, aşa încât toţi servitorii vor fi membrii ai securităţii române.

„Încearcă să mă sperie", îşi spuse ea. „Ei bine, n-o să-i meargă."

* * *

În fiecare ceas al zilei şi majoritatea serilor părea să aibă de lucru. În afară de cursul de limbă română, în programul ei mai erau incluse un curs la *Institutul pentru Servicii Externe* din Rosslyn, şedinţe la *Agenţia de Spionaj Militar,* întâlniri cu secretarul *ISA — Afacerile Securităţii Internaţionale —* şi cu membrii comisiilor senatoriale.

Mary se simţea vinovată faţă de Beth şi de Tim. Cu ajutorul lui Stanton Rogers găsise un supraveghetor, în plus, Beth şi Tim cunoscuseră alţi copii care locuiau în hotel, aşa că, cel puţin,

aveau tovarăşi de joacă; totuşi, nu îi plăcea că îi lăsa atât de mult singuri.

Mary avea grijă să ia micul dejun cu ei în fiecare dimineață înainte să plece la cursul de limbă de la Institut, limba era imposibilă. „Mă mir că românii o pot vorbi." Repeta cuvintele cu glas tare:

Good morning	*Bună dimineața*
Thank you	*Mulțumesc*
You're welcome	*Cu plăcere*
I don 't understand	*Nu înțeleg*
Sir	*Domnule*
Miss	*Domnişoară*

Şi nici unul din ele nu se pronunța aşa cum se scria.

Beth şi Tim stăteau şi o priveau cum se chinuia cu temele.

— Asta-i răzbunarea noastră pentru faptul că ne-ai obligat să învățăm tabla înmulțirii, spuse Beth zâmbind.

* * *

— Aş vrea să vi-l prezint pe ataşatul dumneavoastră militar, doamnă ambasador, pe domnul colonel William McKinney, îi spuse James Stickley.

Bill McKinney era îmbrăcat în civil dar ținuta sa de militar făcea ca hainele să pară o uniformă. Era un bărbat înalt de vârstă mijlocie, cu un chip foarte ridat.

— Doamnă ambasador, spuse el cu un glas răguşit ca şi cum gâtul i-ar fi fost bolnav.

— Încântată de cunoştință, spuse Mary.

Colonelul McKinney era primul membru al personalului ei şi întâlnirea cu el îi provocă o oarecare emoție. Părea să îi contureze şi mai clar poziția.

— Abia aştept să lucrez cu dumneavoastră în România, spuse colonelul.

— Ați mai fost vreodată în România?

Colonelul şi James Stickley schimbară o privire.

— A mai fost, spuse Stickley.

* * *

În fiecare luni după-amiază aveau loc sesiuni diplomatice

pentru noii ambasadori într-o sală de conferințe la etajul opt al *Departamentului de Stat.*

— În *Serviciile Externe,* avem un lanț strict al autorității, se spuse clasei. Sus de tot se află ambasadorul. Sub el (sub ea, își spuse Mary automat) este DCM — adjunctul misiunii. Sub el (sub ea) sunt consilierul politic, cel economic, cel administrativ şi cel al afacerilor de stat. După aceea urmează ataşatul agricol, comercial şi militar. „Acesta e colonelul McKinney", își spuse Mary. Când veți ajunge la posturile dumneavoastră, veți avea imunitate diplomatică. Nu puteți fi arestați pentru depăşire de viteză, conducere în stare de ebrietate, arderea unei case şi nici chiar pentru crimă. Dacă muriți, nimeni nu vă poate atinge şi nu poate citi nici un bilet pe care l-ați lăsa în urmă. Nu trebuie să plătiți nici o factură — magazinele nu vă pot da în judecată.

Cineva din clasă strigă deodată:

— Să nu cumva să audă soția mea!

— Nu uitați nici o clipă că ambasadorul este reprezentantul personal al preşedintelui în fața guvernului țării în care a fost acreditat. Se aşteaptă din partea dumneavoastră să vă comportați în consecință.

Instructorul se uită atunci la ceas.

— Până la şedința următoare, v-aş ruga să studiați *Manualul Afacerilor Externe,* volumul doi, secțiunea trei sute, în care este vorba despre relațiile sociale. Vă mulțumesc.

* * *

Mary luă masa de prânz cu Stanton Rogers la hotelul *Watergate.*

— Preşedintele Ellison ar vrea să vă facă puțină publicitate, îi spuse Rogers.

— Ce fel de publicitate?

— O să aranjăm ceva de talie națională. Interviuri de presă, radio, televiziune…

— N-am mai… bine, dacă e important. O să încerc.

— Bine. Va trebui să-ți faci o garderobă nouă. Nu poți apărea de două ori cu aceeaşi rochie.

— Stan, dar ar costa o avere! Şi, în plus, n-am timp de cumpărături. Sunt ocupată de dimineață devreme până seara târziu. Dacă…

— Nici o problemă. Helen Moody.

— Poftim?

— E una din cele mai bune cumpărătoare profesioniste din Washington. Lasă totul în seama ei

* * *

Helen Moody era o negresă atrăgătoare care fusese un manechin de mare succes înainte de a începe acea afacere. Apăru în camera de hotel a lui Mary într-o dimineață devreme şi îşi petrecu o oră examinându-i garderoba.

— Foarte drăguț, pentru Junction City, dar trebuie să uluim Washingtonul, nu-i aşa? spuse ea cu sinceritate.

— Nu am prea mulți bani pentru…

Helen Moddy zâmbi.

— Ştiu unde se află magazinele potrivite. Şi o să facem totul foarte repede. Vei avea nevoie de o rochie lungă de seară, una pentru cocktail-uri şi recepții de seară, una pentru ceaiurile de după-amiază şi mesele de prânz, un costum pentru stradă sau birou, o rochie neagră şi ceva adecvat pe cap pentru înmormântările oficiale.

* * *

Cumpărăturile au durat trei zile. Când totul a fost gata, Helen Moody o studie pe Mary Ashley.

— Eşti o femeie drăguță, dar cred că putem face şi mai mult pentru tine. Aş vrea să te duci la Susan de la *Rainbow* pentru machiaj şi pe urmă te voi trimite la Billy de la *Sunshine* pentru coafură.

* * *

Peste câteva seri, Mary se întâlni întâmplător cu Stanton Rogers la un dineu oficial organizat la *Corcoran Gallery.* Acesta o privi zâmbind.

— Arăți absolut splendid.

* * *

Începu atacul presei, care era orchestrat de Ian Villiers, şeful relațiilor de presă din cadrul Departamentului de Stat. Acesta era un bărbat de aproape cincizeci de ani, un fost ziarist dinamic care părea să ştie pe toată lumea din acest domeniu.

Mary se trezi în fața camerelor de luat vederi la *Good Morning America, Meet the Press* şi *Firing Line.* Acordă interviuri ziarelor *Washington Post, New York Times* şi altor cotidiene importante. De asemenea, mai acordă interviuri pentru *London Times, Der Spiegel, Oggi* şi *Le Monde.* În revistele *Time* şi *People* apărură articole de fond despre ea şi copii. Fotografia lui Mary Ashley părea să fie peste tot şi ori de câte ori se vorbea despre un eveniment care avea loc în vreun colț îndepărtat de lume, i se cerea părerea. Mary Ashley şi copiii ei deveniseră celebrități peste noapte.

— Mamă, e groaznic să ne vedem fotografiile pe coperțile tuturor revistelor, spuse Tim.

— „Groaznic" este cuvântul potrivit, zise Mary.

Într-un fel o jena toată acea publicitate şi îi spuse lui Stanton Rogers despre asta.

— Ia-o ca făcând parte din slujbă. Preşedintele încearcă să-ți creeze o imagine. Când vei ajunge în Europa, toată lumea va şti cine eşti.

* * *

Ben Cohn şi Akiko se aflau în pat, goi. Akiko era o japoneză frumoasă, cu zece ani mai tânără decât reporterul. Se cunoscuseră cu câțiva ani în urmă, când el scrisese un articol despre manechine şi de atunci erau împreună.

Cohn avea o problemă.

— Ce s-a întâmplat, iubitule? întrebă Akiko încetişor. Vrei să fac mai mult?

Gândurile lui erau foarte departe.

— Nu. Am deja o erecție.

— Eu n-o văd, îl tachina ea.

— E în mintea mea, Akiko. Am o erecție pentru un articol. Se întâmplă ceva ciudat în oraşul ăsta.

— Nu-i nimic nou în asta.

— E cu totul altceva, dar nu-mi dau seama ce.

— Vrei să vorbim?

— E vorba de Mary Ashley. Am văzut-o pe coperțile a şase

reviste în ultimele două săptămâni şi încă nu şi-a ocupat postul! Akiko, cineva vrea să facă un star din doamna Ashley. Şi copiii ei apar în toate ziarele şi revistele. De ce?

— Eu ar trebui să fiu cea cu gândirea orientală întortocheată. Cred că nu faci altceva decât să complici nişte lucruri foarte simple.

Ben Cohn îşi aprinse o ţigară şi trase furios din ea.

— S-ar putea să ai dreptate, mormăi el. Ea începu să-l mângâie.

— Ce-ar fi să stingi ţigara aia şi să mă aprinzi pe mine…?

* * *

— Se dă o petrecere în cinstea vicepreşedintelui Bradford, îi spuse Stanton Rogers lui Mary. Am aranjat să fii şi tu invitată. Este vineri seară la *Uniunea Pan Americană.*

* * *

Uniunea Pan Americană era o clădire mare şi solemnă, cu o curte uriaşă, care era în mod frecvent folosită în scopuri diplomatice. Dineul pentru vicepreşedinte era ceva extrem de complex, cu mese pe care sclipeau argintării vechi şi pahare din cristal *Baccarat.* Era şi o mică orchestră. Pe lista invitaţilor se afla toată elita capitalei. Pe lângă vicepreşedinte şi soţia acestuia se mai vedeau senatori, ambasadori şi celebrităţi din toate domeniile.

„Trebuie să ţin minte tot ca să le povestesc mai târziu lui Beth şi lui Tim", îşi spuse Mary privind acea mulţime strălucitoare.

* * *

Când se anunţă cina, Mary se trezi la masă alături de un interesant amestec de senatori, oficialităţi ale *Departamentului de Stat* şi diplomaţi. Oamenii erau încântători şi cina excelentă.

La ora unsprezece, Mary se uită la ceas şi îi spuse senatorului din dreapta ei:

— Nu mi-am dat seama că e atât de târziu. Le-am promis copiilor că mă întorc devreme.

Se ridică de la masă şi îi salută pe cei din apropiere.

— Mi-a făcut o deosebită plăcere să vă cunosc. Noapte bună.

Se lăsă o tăcere uluită şi toată lumea din sala aceea uriaşă se

întoarse să se uite după Mary care traversă ringul de dans şi ieşi.

— Dumnezeule! şopti Stanton Rogers. Nu i-a spus nimeni!

* * *

A doua zi dimineaţă, Stanton Rogers lua micul dejun cu Mary.

— Mary, acesta e un oraş care îşi ia regulile în serios, îi spuse el. Multe din acestea sunt stupide, dar trebuie să le respectăm cu toţii.

— Vai de mine. Ce-am făcut?

El oftă.

— Ai încălcat cea dintâi regulă: Nimeni — absolut nimeni — nu pleacă de la o petrecere înaintea oaspetelui de onoare, care seara trecută s-a întâmplat să fie vicepreşedintele Statelor Unite.

— Dumnezeule!

— Jumătate din telefoanele din Washington au sunat în disperare.

— Îmi pare rău, Stan, n-am ştiut. Dar Ie promisesem copiilor…

— La Washington nu există copii, ci doar tineri alegători. În acest oraş este puterea. Să nu uiţi asta niciodată.

* * *

Banii se dovedeau a fi o problemă. Cheltuielile erau îngrozitoare. Toate preţurile de la Washington i se păreau lui Mary excesive. A dat ceva lucruri la spălat şi la călcat în hotel şi când a primit facturile a rămas şocată.

— Cinci dolari şi cincizeci de cenţi pentru spălarea unei bluze, spuse ea. Şi un dolar nouăzeci şi cinci pentru un sutien!

„Ajunge”, promise ea. „De acum încolo îmi voi spăla singură lucrurile.”

Înmuie dresul în apă rece şi apoi îl puse în congelator. Dura mai mult aşa. Spălă ciorapii, batistele şi chiloţii copiilor laolaltă cu sutienele ei în chiuveta din baie. Întinse batistele pe oglindă ca să se usuce, după care le strânse cu grijă pentru a nu mai fi nevoie să fie călcate. Întinse apoi rochiile ei şi pantalonii lui Tim pe bara perdelei ei de la duş, dând drumul la apă fierbinte la duş şi închizând uşa băii. Când Beth o deschise într-o dimineaţă, fu izbită de un zid de abur.

— Mamă, ce faci aici?

— Economisesc bani, o informă Mary. Factura de la curățătorie e imensă.

— Şi dacă ar intra preşedintele? Cum ar părea? Ar zice că suntem nişte primitivi.

— Preşedintele nu o să intre. Şi închide uşa, te rog. Risipeşti bani.

Auzi, primitivi! Dacă preşedintele ar fi intrat şi ar fi văzut ce făcea, ar fi fost mândru de ea. I-ar fi arătat bonul de la curățătorie şi i-ar fi explicat cât de mult economiseşte folosind puțină ingeniozitate americană. Ar fi fost impresionat. „Dacă mai multă lume din guvern ar avea imaginația dumneavoastră, doamnă Ashley, economia acestei țări ar fi într-o stare mult mai bună. Am pierdut acel spirit de pionierat care a clădit această țară. Oamenii noştri au devenit mai moi. Ne bazăm prea mult pe aparatele electrice care ne economisesc timpul şi nu îndeajuns pe noi înşine. Aş vrea să vă folosesc drept exemplu pentru unele persoane din Washington care cred că țara asta e făcută din bani. Le-ați putea da o lecție. De fapt, am o idee minunată. Doamnă Ashley, vă voi face ministru al trezoreriei."

Aburul ieşea de sub uşa băii. Mary o deschise visătoare şi un val de abur inundă living-room-ul. În clipa aceea se auzi soneria şi Beth spuse:

— Mamă, te caută James Stickley.

Capitolul 15

— Toată povestea asta devine din ce în ce mai ciudată, spuse Ben Cohn stând în capul oaselor în pat, gol, cu iubita sa, Akiko Hadaka, alături. O urmăreau amândoi pe Mary Ashley în emisiunea *Meet the Press.*

Noua ambasadoare în România spunea:

— Cred că China se îndreaptă spre o societate comunistă mult mai umană şi mai individualistă încorporând Hong Kong-ul şi Macao.

— Ce naiba ştie cucoana asta despre China? murmură Ben Cohn, după care se întoarse spre Akiko. Ceea ce vezi acum este o simplă femeie din Kansas care a devenit expertă în toate peste noapte.

— Pare foarte inteligentă, zise Akiko.

— Inteligentă e puțin spus. De fiecare dată când dă un interviu, reporterii înnebunesc. E ca o frenezie hrănitoare. Cum a ajuns la *Meet the Press?* Să-ți spun eu cum. Cineva a hotărât că Mary Ashley va fi o celebritate. Dar cine? De ce? Charles Lindbergh nu a avut o asemenea publicitate.

— Cine-i Charles Lindbergh?

Ben Cohn oftă.

— Asta-i problema cu diferența între generații. Nu există nici o comunicare.

Akiko spuse atunci încet:

— Mai sunt şi alte feluri de comunicare.

Îl împinse uşor în pat şi se urcă deasupra alunecând în jos pe trupul lui şi trecându-şi părul lung şi mătăsos peste pieptul, stomacul şi pântecele lui, urmărind cum începea să aibă o erecție. Îl mângâie şi spuse:

— Bună, Arthur.

— Arthur vrea să intre în tine.

— Nu încă. Mă întorc mai târziu la el.

Se ridică şi se duse la bucătărie. Ben Cohn o privi ieşind din cameră. După aceea se uită la televizor şi îşi spuse: „Femeia asta mă tulbură. E ceva ce nu vede ochiul şi o să fac tot posibilul să aflu.”

— Akiko! strigă el. Ce tot faci? Arthur adoarme.

— Spune-i să mă aştepte, strigă ea. Vin imediat. Peste câteva minute se întoarse cu un castronel plin cu înghețată, frişcă şi o vişină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse el. Nu mi-e foame. Sunt excitat.

— Întinde-te, îi spuse ea atunci, după care puse un prosop sub el, luă înghețată din castronel şi începu să i-o împrăştie în jurul testiculelor.

El urlă:

— Hei! E rece.

— Ssst! făcu Akiko punând frişca peste înghețată, după care îi ține penisul în gură până când se întări.

— Dumnezeule, gemu Ben. Nu te opri.

Akiko puse vişina în vârful penisului acum rigid.

— Îmi plac bananele la nebunie, şopti ea.

Când începu să o mănânce, Ben simți un incredibil amestec de senzații, toate minunate. Când nu mai putu să reziste, se rostogoli

deasupra lui Akiko şi o penetră.

La televizor, Mary Ashley spunea:

— Una din cele mai bune modalități de-a preveni războiul cu țările care se opun ideologiei americane este intensificarea relațiilor comerciale cu ele…

* * *

Mai târziu, în seara aceea, Ben Cohn îl sună pe Ian Villiers.

— Salut, Ian.

— Benjie, băiete, cu ce-ți pot fi de folos?

— Aş vrea să-mi faci un serviciu.

— Spune şi sunt gata.

— Înțeleg că te ocupi de publicitatea noului nostru ambasador în România.

Se auzi un prudent „Da…?”

— Cine e în spatele acestei chestii, Ian? Mă interesează…

— Îmi pare rău, Ben, dar asta-i treaba *Departamentului de Stat.* Eu sunt doar un angajat. Ai putea să ceri o audiență la secretarul de stat.

— De ce nu mi-o fi spus mai bine să mă duc dracului? zise Ben închizând şi imediat luă o hotărâre. Cred că o să plec din oraş pentru câteva zile.

— Unde pleci, dragul meu.

— La Junction City, Kansas.

* * *

Ben Cohn nu a stat în Junction City decât o zi. Şi-a petrecut o oră stând de vorbă cu şeriful Munster şi cu unul din adjuncții acestuia, după care s-a dus cu o maşină închiriată la Fort Riley, unde a vizitat CID. Apoi a luat un avion după-amiază târziu spre Manhattan, Kansas şi după aceea, un altul spre casă.

În timp ce avionul lui Ben Cohn decola, un telefon personal se dădea de la fort la un număr din Washington, D.C.

* * *

Mary Ashley mergea pe lungul coridor al *Institutului pentru Servicii Externe* îndreptându-se spre biroul lui James Stickley când

auzi deodată o voce groasă bărbătească în spatele ei:

— Eh, asta numesc eu o femeie de nota zece.

Mary se răsuci imediat. Un necunoscut înalt stătea rezemat de perete, privind-o deschis, cu un zâmbet insolent pe chip. Arăta grosolan şi era îmbrăcat într-o pereche de blugi, cu un tricou, adidaşi şi era nebărbierit. Avea riduri provocate de râs în jurul gurii, iar ochii îi erau de un albastru ironic. Avea un aer arogant care înfuria. Mary se întoarse şi îşi continuă drumul furioasă, conştientă de privirea lui care o urmărea.

* * *

Discuția cu James Stickley dură mai mult de o oră şi când se întoarse în birou, Mary îl văzu pe necunoscut stând pe fotoliul ei, cu picioarele pe biroul ei şi uitându-se prin hârtiile ei. Simți sângele năvălindu-i în obraji.

— Ce naiba crezi că faci aici?

Bărbatul îi aruncă o privire lungă şi leneşă şi se ridică încet.

— Sunt Mike Slade. Prietenii îmi spun Michael.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Slade? întrebă ea cu un ton de gheață.

— Absolut cu nimic, spuse el indiferent. Suntem vecini. Şi eu lucrez la departament, aşa că m-am gândit să trec să te salut.

— Ai făcut-o. Şi dacă lucrezi în departament, bănuiesc că ai un birou al dumitale, aşa că, pe viitor, nu va mai fi nevoie să stai la biroul meu să spionezi.

— Doamne, are temperament! Am auzit că voi, kansienii sau cum naiba vă spuneți, sunteți nişte indivizi prietenoşi..

Ea strânse din dinți.

— Domnule Slade, îți dau două secunde să părăseşti acest birou înainte să chem garda.

— Probabil că n-am auzit bine, murmură el încet.

— Şi, dacă într-adevăr, lucrezi în acest departament, ți-aş sugera să te duci acasă, să te bărbiereşti şi să te îmbraci cum trebuie.

— Am avut o nevastă care vorbea aşa, spuse Mike Slade oftând. Dar acum n-o mai am.

Mary simți că roşeşte şi mai tare.

— Afară.

El îi făcu cu mâna.

— Pa, iubito. Ne mai vedem noi.

„Ah, nu", îşi spuse Mary. „În nici un caz."

* * *

Toată dimineața s-au întâmplat o mulțime de lucruri neplăcute. James Stickley era supărat în mod limpede. Până la prânz, Mary era prea întoarsă pe dos pentru a mânca, aşa că se hotărî să se plimbe puțin prin Washington pentru a scăpa de nervozitate.

Limuzina ei aştepta lângă bordură în fața *Institutului.*

— Bună dimineața, doamnă ambasador, spuse şoferul. Unde doriți să mergeți?

— Oriunde, Marvin. Să hoinărim puțin.

— Bine, doamnă, spuse el şi maşina se depărta de bordură încet. Doriți să vedeți Şirul Ambasadelor?

— Bine.

Orice numai să nu mai aibă în gură gustul dimineții.

El o luă la stânga şi porni pe Massachusetts Avenue.

— Începe de aici, zise Marvin ajungând în capătul unei străzi largi.

Încetini şi începu să îi arate diversele ambasade. Mary o recunoscu pe cea a Japoniei datorită steagului cu soarele răsărind. Ambasada Indiei avea un elefant deasupra uşii.

Trecură pe lângă o frumoasă moschee islamică. În curtea din față se vedeau oameni îngenuncheați în rugăciune.

Ajunseră în colțul străzii Douăzeci şi trei şi trecură pe lângă o clădire albă cu câte un stâlp de o parte şi de alta a celor trei trepte de la intrare.

— Aceasta este ambasada română, spuse Marvin. Cealaltă este...

— Opreşte, te rog!

Limuzina trase lângă bordură. Mary se uită pe geam la placa de pe zidul clădirii, pe care scria: *Ambasada Republicii Socialiste România.*

Deodată, Mary spuse:

— Aşteaptă aici, te rog. Mă duc înăuntru.

Inima începu să-i bată mai repede. Avea să fie cel dintâi contact cu țara despre care predase — țara care avea să o găzduiască în următorii câțiva ani.

Trase adânc aer în piept şi sună. Tăcere. Încercă uşa. Era

descuiată, aşa că o deschise şi intră. Holul de la intrare era întunecat şi îngheţat. Într-o nişă se vedea o canapea roşie şi alături două fotolii aşezate în faţa unui televizor micuţ. Auzi paşi şi se întoarse. Un bărbat înalt şi subţire cobora scara în grabă.

— Da, da? strigă el. Ce este? Ce s-a întâmplat?

Mary radie.

— Bună dimineaţa. Sunt Mary Ashley, noua ambasadoare în Rom…

Omul se plesni peste faţă.

— Dumnezeule!

Ea era surprinsă.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat, că nu vă aşteptam, doamnă ambasador.

— Ah, ştiu, dar am trecut pe aici şi…

— Domnul ambasador Corbescu va fi teribil, teribil de furios!

— Furios? De ce? M-am gândit să trec să vă spun bună ziua şi…

— Sigur, sigur. Vă rog să mă iertaţi. Mă numesc Gabriel Stoica şi sunt adjunctul misiunii. Daţi-mi voie, vă rog, să aprind luminile şi să dau drumul la căldură. Nu aşteptam oaspeţi, după cum vă puteţi da seama. Nu ne aşteptam chiar deloc.

Era atât de evident cuprins de panică, încât Mary nu ar fi vrut decât să plece, dar era prea târziu. Îl privi pe Gabriel Stoica aprinzând repede luminile până când holul fu puternic luminat.

— Va dura puţin până se va încălzi, se scuză el. Încercăm să economisim energia cât putem, pentru că preţurile sunt foarte ridicate la Washington.

Ei îi venea să intre în pământ.

— Dacă mi-aş fi dat seama…

— Nu, nu! Nu face nimic, nimic. Domnul ambasador este sus. Mă duc să-i spun că sunteţi aici.

— Nu vă deranjaţi…

Stoica alerga deja pe scări.

* * *

Peste cinci minute, Stoica reapăru.

— Veniţi, vă rog. Domnul ambasador este încântat că vă aflaţi aici. Încântat.

— Sunteţi sigur că…?

— Vă aşteaptă.

O conduse pe Mary sus. În capătul scărilor se afla o sală de conferinţe cu paisprezece scaune în jurul unei mese lungi. Lângă perete era un dulap plin cu tot felul de sculpturi româneşti, iar pe perete se afla o hartă în relief a României. Mai era şi un şemineu cu steagul României deasupra. Îi ieşi în întâmpinare ambasadorul Radu Corbescu, în cămaşă, care îşi punea repede haina. Era un bărbat înalt şi solid cu un ten întunecat. Un funcţionar se grăbi să aprindă luminile şi să dea drumul la căldură.

— Doamnă ambasador! exclamă Corbescu. Ce onoare neaşteptată! Vă rugăm să ne iertaţi pentru că vă primim atât de neoficial. Nu ne-a anunţat nimeni că veţi veni.

— Este numai vina mea, spuse Mary. Am fost prin apropiere şi…

— Este o mare plăcere să vă cunoaştem! O mare plăcere! V-am văzut atât de mult ia televizor, în ziare şi în reviste. Eram foarte curioşi în legătură cu noua ambasadoare în ţara noastră. Doriţi puţin ceai?

— Bine… dacă sunteţi siguri că deranjul nu este prea mare.

— Deranj? Bineînţeles că nu-i nici un deranj! Îmi cer scuze că nu am pregătit un dineu pentru dumneavoastră. Vă rog să mă iertaţi! Sunt atât de stânjenit.

„Eu sunt cea stânjenită”, îşi spuse Mary. „Ce mi-o fi venit să fac o asemenea nebunie? Proasto, proasto, proasto. N-o să le spun nici măcar copiilor. Va fi secretul pe care-l voi lua cu mine în mormânt.”

Când se aduse ceaiul, ambasadorul era atât de nervos, încât vărsă puţin din ceaşcă.

— Ce neîndemânatic sunt! Vă rog să mă iertaţi!

Mary ar fi vrut ca el să nu mai fi spus acest lucru. Ambasadorul încercă să întreţină o conversaţie uşoară, dar nu făcea decât să înrăutăţească situaţia. Era limpede că se simţea îngrozitor. Imediat ce putu să o facă discret, Mary se ridică.

— Vă mulţumesc foarte mult, Excelenţă. Mi-a făcut plăcere să Vă cunosc. La revedere.

Şi dispăru repede.

* * *

Când Mary se întoarse la birou, James Stickley trimise imediat

după ea.

— Doamnă Ashley, vreți să fiți drăguță să-mi explicați ce ați crezut că faceți? zise el cu răceală.

„Bănuiesc că n-o să fie un secret pe care-l voi lua cu mine în mormânt”, își spuse ea.

— Ah, vă referiți la ambasada română? M-am… m-am gândit să trec să spun bună ziua și…

— Aceasta nu este o vizită în familie, se răsti Stickley. La Washington, nu intri pur și simplu într-o ambasadă. Când un ambasador cheamă un alt ambasador o face numai printr-o invitație. L-ați pus pe domnul ambasador Corbescu într-o poziție extrem de jenantă. A trebuit să insist foarte mult să nu înainteze un protest oficial *Departamentului de Stat.* Crede că v-ați dus să-l spionați și să-l luați prin surprindere.

— Poftim! Bine, dar eu…

— Încercați să nu uitați că nu mai sunteți o persoană particulară, ci un reprezentant al guvernului Statelor Unite. Data viitoare când veți mai avea o inițiativă mai puțin personală decât aceea de a vă spăla pe dinți, vă rog să discutați întâi cu mine. E clar? Adică, foarte clar?

Mary înghiți greu.

— E în regulă.

— Bine, spuse el și după aceea formă un număr. Doamna Ashley este aici. Vrei să vii? Bine.

Puse apoi receptorul în furcă. Mary rămase locului tăcută, simțindu-se ca un copil pedepsit. Ușa se deschise și apăru Mike Slade. O privi zâmbind.

— Bună. Te-am ascultat și m-am bărbierit.

Stickley se uită când la unul când la celălalt.

— V-ați cunoscut?

Mary îl privi pe Slade cu dușmănie.

— Nu chiar. L-am găsit spionând în biroul meu.

— Doamnă Ashley, Mike Slade. Domnul Slade va fi adjunctul dumneavoastră.

Mary îl privi fix.

— Ce va fi?

— Domnul Slade lucrează în biroul est-european. De obicei este plecat din Washington, dar s-a hotărât să fie numit ca adjunct al dumneavoastră.

Mary se trezi sărind de pe fotoliu.

— Nu! protestă ea. Imposibil.

— Promit să mă bărbieresc în fiecare zi, spuse Mike cu blândețe.

Mary se întoarse spre Stickley.

— Credeam că un ambasador îşi alege singur adjunctul.

— Aşa este, dar…

— Atunci eu nu-l aleg pe domnul Slade. Nu-l vreau.

— În mod normal, ați avea tot dreptul, dar în acest caz mă tem că nu puteți alege. Ordinul a venit de la Casa Albă.

* * *

Se părea că Mary nu îl putea evita pe Mike Slade. Individul se afla peste tot. Dădea peste el la Pentagon, în sufrageria Senatului, pe coridoarele *Departamentului de Stat.* Totdeauna era îmbrăcat fie în blugi şi tricou, fie în haine sport. Mary se întrebă cum de putea face aşa ceva într-un mediu atât de oficial.

Într-o zi îl văzu luând masa cu colonelul McKinney. Erau absorbiți într-o conversație foarte interesantă şi Mary se întrebă cât de apropiați erau oare cei doi. „Ar putea fi, oare, vechi prieteni? Or pune ceva la cale împotriva mea? Am început să devin paranoică", îşi spuse ea. „Şi încă nici n-am ajuns în România."

* * *

Charlie Campbell, şeful *Comisiei pentru Relații Externe* a Senatului, organiză o petrecere în cinstea lui Mary la *Corcoran Gallery.* Când intră şi văzu toate femeile acelea atât de elegante, Mary îşi spuse: „Locul meu nu-i aici. Arată toate de parcă s-ar fi născut şic."

Habar nu avea că arată minunat.

Erau mai mult de o duzină de fotografi prezenți şi Mary a fost cea mai fotografiată femeie din seara aceea. A dansat cu vreo şase bărbați, unii căsătoriți, alții nu şi aproape toți i-au cerut numărul de telefon. Nu s-a arătat nici jignită, nici interesată.

— Îmi pare rău, le spunea ea, dar munca mea şi familia mă țin prea ocupată pentru a mă mai gândi să ies.

Ideea de a fi cu altcineva decât cu Edward era de neconceput. Nu avea să mai existe nici un alt bărbat pentru ea.

* * *

Stătea la masă cu Charlie Campbell, soția acestuia şi alte câteva persoane de la *Departamentul de Stat.* Conversația se transformă în anecdote despre ambasadori.

— Acum câțiva ani la Madrid, povesti unul din invitați, sute de studenți demonstrau în fața ambasadei britanice pentru redarea Gibraltarului. Când erau pe punctul de a năvăli în clădire, sună unul din miniştrii generalului Franco. „Sunt profund îndurerat să aud ce se întâmpla la ambasada dumneavoastră", spuse el. „Să trimit mai mulți polițişti?" „Nu, trimiteți mai puțini studenți", spuse ambasadorul.

Cineva întrebă:

— Nu Hermes era considerat de către anticii greci ca fiind patronul ambasadorilor?

— Ba da, sosi răspunsul. Şi mai era, de asemeni, protectorul vagabonzilor, hoților şi mincinoşilor.

Lui Mary îi plăcea foarte mult. Oamenii erau inteligenți, spirituali şi interesanți. Ar fi stat toată noaptea.

— Nu trebuie să vă treziți devreme mâine dimineață? o întrebă cel de lângă ea.

— Nu, spuse Mary. E duminică, aşa că pot dormi mai mult.

Puțin mai târziu, o femeie căscă.

— Vă rog să mă scuzați. Am avut o zi lungă.

— Şi eu la fel, spuse Mary veselă.

I se păru că în încăpere se lăsase o linişte anormală. Se uită în jur şi toată lumea părea să o privească. „Ce naiba...?" Se uită la ceas. Era două şi jumătate dimineața şi atunci îşi aminti îngrozită ce îi spusese odată Stanton Rogers: „La o petrecere, oaspetele de onoare pleacă totdeauna primul."

Ea era oaspetele de onoare! „Dumnezeule", îşi spuse ea atunci. „Țin toată lumea trează."

Se ridică deodată şi spuse cu o voce înecată:

— Noapte bună tuturor. A fost o seară minunată.

După care ieşi repede auzindu-i în urmă pe ceilalți oaspeți pregătindu-se de plecare.

* * *

Luni dimineață se ciocni de Mike Slade în hol, care îi spuse

zâmbind:

— Am auzit că ai ținut trează jumătate de Washington sâmbătă seară.

Aerul lui superior o înfurie. Trecu pe lângă el şi se duse direct în biroul lui James Stickley.

— Domnule Stickley, nu cred că ar servi intereselor ambasadei noastre din România ca eu şi domnul Slade să încercăm să lucrăm împreună.

El îşi ridică privirea de la hârtiile pe care le studia.

— Într-adevăr? Care este problema?

— Atitudinea lui. Consider că domnul Slade este grosolan şi arogant. Sincer, nu-mi place domnul Slade.

— Ah, ştiu că Mike are micile lui ciudățenii, dar…

— Ciudățenii? Este un adevărat bădăran. Cer oficial să trimită pe altcineva în locul dumnealui.

— Ați terminat?

— Doamnă Ashley, Mike Slade este întâmplător unul din cei mai buni experți ai noştri în afaceri est-europene. Sarcina lui este să se împrietenească foarte bine cu localnicii. Sarcina mea este să am grijă să primiți tot ajutorul necesar. Şi numele acestuia este Mike Slade. Nu vreau să mai aud nimic despre această problemă. Am vorbit destul de clar?

„N-are nici un sens", îşi spuse Mary. „Absolut nici un sens."

Se întoarse în biroul ei neputincioasă şi furioasă. „Aş putea vorbi cu Stan", se gândi ea. „El ar înțelege. Dar ar fi un semn de slăbiciune. Mă voi descurca singură cu domnul Mike Slade."

— Visezi cu ochii deschişi?

Mary îşi ridică privirea surprinsă. Mike Slade se afla lângă biroul ei cu o mulțime de hârtii în mână.

— Asta ar trebui să te ferească de necazuri diseară, spuse el punând hârtiile pe birou.

— Data viitoare când mai vii în biroul meu, te rog să bați la uşă.

— Da.

Privirea lui era batjocoritoare.

— De ce-oi avea senzația că nu prea te dai în vânt după mine?

Ea simți cum se înfurie.

— O să-ți spun eu de ce, domnule Slade. Pentru că sunt de părere că eşti arogant, obraznic şi înfumurat…

El ridică un deget.

— Te repeți.

— Să nu îndrăzneşti să râzi de mine, se trezi ea strigând.

El îşi coborî glasul la un nivel primejdios.

— Vrei să spui că nu pot să mă alătur celorlalți? Ce crezi că vorbeşte toată lumea din Washington?

— Puțin îmi pasă.

— Ah, rău faci, spuse el aplecându-se peste biroul ei. Toată lumea se întreabă ce drept ai să fii la biroul unui ambasador. Am stat patru ani în România, doamnă. E o bombă gata să explodeze şi guvernul trimite o puştoaică nepricepută să se joace cu ea.

Mary asculta scrâşnind din dinți.

— Eşti o amatoare, doamnă Ashley. Dacă cineva ar fi vrut să te îndepărteze ar fi trebuit să te trimită ambasadoare în Islanda.

Mary nu se mai putu stăpâni. Sări în picioare şi îl plesni peste față. Mike Slade oftă.

— Nu te încurci deloc în răspunsuri, nu-i aşa?

Capitolul 16

Pe invitație scria: *„Ambasadorul Republicii Socialiste România vă roagă să luați parte la cocktail-ul şi dineul de la Ambasadă, strada 23 1607, N.W. La 7:30 p.m., ținută obligatorie, RSVP 555-6593."*

Mary îşi aminti ultima dată când vizitase ambasada şi cum se făcuse de râs. „Ei bine, nu se va mai întâmpla acest lucru. Am trecut de toate astea. Acum fac parte din Washington."

Îmbrăcă una din rochiile recent cumpărate, din catifea neagră cu mâneci lungi. Îşi puse o pereche de pantofi cu toc înalt îmbrăcați în mătase neagră şi un colier simplu din perle.

— Arătați mai bine decât Madonna, îi spuse Beth.

Mary o strânse în brațe.

— Sunt încântată. Voi doi luați masa jos şi după aceea veniți să vă uitați la televizor. Mă întorc devreme. Iar mâine vom vizita casa preşedintelui Washington de la Mount Vernon.

— Distracție plăcuta, mamă.

Sună telefonul. Era recepționerul.

— Doamnă ambasador, domnul Stickley vă aşteaptă în hol.

„Cât aş vrea să fi mers singură", îşi spuse ea. „N-am nevoie nici de el, nici de nimeni altcineva să mă ferească de neplăceri."

* * *

Ambasada României arăta cu totul altfel decât când o văzuse Mary ultima oară. Avea un aer de sărbătoare care nu existase absolut deloc atunci. Au fost întâmpinați la intrare de Gabriel Stoica, adjunctul misiunii.

— Bună seara, domnule Stickley. Ce plăcere să vă văd.

James Stickley făcu un gest din cap spre Mary.

— Permiteți-mi să v-o prezint pe noua noastră ambasadoare în țara dumneavoastră.

Pe chipul lui Stoica nu se văzu nici un semn că ar fi recunoscut-o.

— Ne face o mare plăcere să vă cunoaştem, doamnă ambasador. Vă rog să mă urmați.

Înaintând pe culoar, Mary observă că toate încăperile erau puternic luminate şi bine încălzite. De sus răzbăteau acordurile unei mici orchestre şi aranjamente florale se puteau vedea peste tot.

Ambasadorul Corbescu stătea de vorbă cu câteva persoane când îi văzu pe James Stickley şi pe Mary Ashley apropiindu-se.

— Ah, bună seara, domnule Stickley.

— Bună seara, domnule ambasador. Permiteți-mi să v-o prezint pe ambasadoarea Statelor Unite în România.

Corbescu o privi pe Mary şi spuse cu o voce lipsită de orice ton:

— Încântat să vă cunosc.

Mary aşteptă să vadă o licărire în ochii lui. Dar aceasta nu se văzu.

* * *

Erau o sută de persoane la dineu. Bărbații în smochinguri şi femeile elegant îmbrăcate în rochii de la *Givenchy, Oscar de la Renta* şi *Luis Estevez*. Masa cea mare pe care Mary o văzuse cu ocazia precedentei vizite era acum înconjurată de alte şase mai mici. Valeți în livrea se plimbau prin încăpere purtând tăvi cu şampanie.

— Vreți să beți ceva? întrebă Stickley.

— Nu, mulțumesc, zise Mary. Nu beau.

— Zău? Ce păcat!

Ea îl privi uimită.

— De ce?

— Pentru că face parte din slujbă. La fiecare dineu diplomatic la care veți lua parte, se vor ține toasturi. Dacă nu beți; jigniți gazda. Trebuie să gustați câte puțin din când în când.

— O să țin minte, spuse Mary.

În partea cealaltă a încăperii îl zări pe Mike Slade. O clipă nu îl recunoscu aşa cum era îmbrăcat în smoching şi trebui să admită că nu era deloc urât în haine de seară. Brațul şi-l ținea pe după umerii unei blonde voluptoase care era gata să rămână fără rochie. „Ieftină", îşi spuse Mary. „Exact gustul lui. Mă întreb câte prietene l-or fi aşteptând Ia Bucureşti?"

Îşi aminti vorbele lui Mike: „Eşti o amatoare, doamnă Ashley. Dacă cineva ar fi vrut să te înlăture, ar fi trebuit să te trimită ambasadoare în Islanda." Ticălosul!

În timp ce ea îl urmărea, colonelul McKinney, îmbrăcat în uniformă, se apropie de el. Mike îi ceru scuze blondei şi se retrase într-un colț cu colonelul. „Va trebui să-i țin sub observație", îşi spuse Mary.

Un valet tocmai trecea cu şampanie.

— Cred că voi bea totuşi un pahar, spuse ea.

James Stickley o privi cum îl bea, după care îi spuse:

— Bine. Acum ar fi timpul să ne punem pe treabă.

— Să ne punem pe treabă?

— La asemenea petreceri se fac o mulțime de afaceri. Cu acest scop le şi organizează ambasadele.

* * *

Mary îşi petrecu următoarea oră lăsându-se prezentată ambasadorilor, senatorilor, guvernatorilor şi câtorva din personalitățile politice cele mai importante ale Washingtonului. România devenise un punct fierbinte, aşa că toți cei care erau mai importanți izbutiseră să obțină o invitație la dineul oferit de ambasadă. Mike Slade se apropie de James Stickley şi Mary, urmat îndeaproape de blondă.

— Bună seara, spuse el voios. Aş dori să v-o prezint pe Debbie Dennison. James Stickley şi Mary Ashley.

A fost o palmă intenționată.

— Doamna ambasador Ashley, spuse Mary cu răceală.

Mike se plesni peste frunte.

— Îmi pare rău. Doamna ambasador Ashley. Şi tatăl

domnişoarei Dennison se întâmplă să fie ambasador. E un diplomat de carieră, bineînțeles. A servit în vreo şase țări în ultimii douăzeci şi cinci de ani.

— Este un mod minunat, pentru a te maturiza, spuse Debbie Dennison.

— Debbie a călătorit foarte mult, spuse Mike.

— Da, sunt convinsă, zise Mary indiferentă.

* * *

Se rugă să nu fie aşezată lângă Mike la masă şi rugile i-au fost ascultate. El se afla la o altă masă lângă blonda pe jumătate goală. Erau o duzină de persoane la masa lui Mary. Unele chipuri îi erau cunoscute de pe coperțile revistelor şi de la televizor. James Stickley stătea în fața ei. Cel din stânga lui Mary vorbea o limbă ciudată pe care ea nu o putu identifica. În dreapta stătea un bărbat blond înalt, subțire, de vârstă mijlocie, cu un chip atrăgător şi sensibil.

— Sunt încântat să fiu tovarăşul dumneavoastră de masă, îi spuse el lui Mary. Sunt un mare admirator al dumneavoastră.

Vorbea cu un uşor accent scandinav.

— Vă mulțumesc.

„Admirator a ce anume?" se întrebă ea. „Doar n-am făcut nimic."

— Sunt Olaf Peterson, ataşatul cultural al Suediei.

— Încântată să vă cunosc, domnule Peterson.

— Aţi fost vreodată în Suedia?

— Nu. Ca să fiu sinceră, n-am fost nicăieri.

Olaf Peterson zâmbi.

— Atunci atâtea locuri au să vă ofere priveliştile lor minunate.

— Poate că, într-o bună zi, eu şi copiii vom vizita țara dumneavoastră.

— Ah, aveți copii? Câți ani au?

— Tim are zece şi Beth doisprezece ani. Să vi-i arăt, spuse Mary şi deschizând poşeta scoase fotografiile copiilor.

Peste masă, James Stickley clătina din cap dezaprobator.

Olaf Peterson se uită la fotografii.

— Sunt nişte copii foarte frumoşi! exclamă el. Seamănă cu mama lor.

— La ochi seamănă tatălui lor.

Obişnuiau să se certe în glumă în privința acestui subiect.

„Beth va fi o frumusețe, ca tine", spunea Edward. „Nu ştiu cu cine seamănă Tim. Eşti sigură că-i al meu?"

Şi aceste ciondăneli în glumă se sfârşeau în dragoste.

Olaf Peterson îi spunea ceva.

— Poftim?

— Am zis că am citit despre faptul că soțul dumneavoastră a murit într-un accident de maşină. Îmi pare foarte rău. Trebuie să fie foarte greu pentru o femeie să fie singură, fără un bărbat.

Glasul lui era plin de compătimire.

Mary luă paharul de vin din fața ei şi sorbi puțin. Era rece şi răcoritor. Goli paharul, care fu imediat umplut de un chelner cu mănuşi albe care se tot plimba prin spatele invitaților.

— Când vă veți duce la post în România? întrebă Olaf Peterson.

— Mi s-a spus că vom pleca peste câteva săptămâni, spuse ea luând paharul de vin. Pentru Bucureşti, adăugă ea şi bău.

Vinul era delicios şi toată lumea ştia că nu conține prea mult alcool.

Când chelnerul veni să i-l umple din nou, ea încuviință bucuroasă. Privi în jur la toți acei oaspeți frumos îmbrăcați, care vorbeau într-o mulțime de limbi şi îşi spuse: „În bătrânul Junction City nu se dau astfel de petreceri. Nu dom'le. Kansas e uscat ca un os. Washingtonul e ud ca... Cât oare e Washingtonul de ud?" Se încruntă încercând să se gândească.

— Vă simțiți bine? întrebă Olaf Peterson.

Ea îl bătu uşor pe braț.

— Mă simt grozav. Aş mai vrea un pahar de vin, Olaf.

— Sigur.

Făcu semn chelnerului, care îi umplu iar paharul lui Mary.

— Acasă nu beam niciodată vin, spuse ea pe un ton confidențial, după care ridică paharul şi luă o înghițitură. De fapt, nu beam nimic.

Începea să vorbească împleticit.

— Asta nu 'clude apa, bineînțeles.

Olaf Peterson o privi zâmbind.

La masa din mijloc, ambasadorul român Corbescu se ridică.

— Doamnelor şi domnilor, distinşi oaspeți, aş dori să propun un toast.

Ritualul începu. Au fost toasturi pentru Alexandru Ionescu, preşedintele României, pentru doamna Alexandru Ionescu, pentru

preşedintele Statelor Unite, pentru vicepreşedinte, pentru drapelul românesc şi pentru cel american. Lui Mary i se păru că au fost mii de toasturi. Bău pentru fiecare din ele. „Sunt ambasadoare", îşi reaminti ea. „E datoria mea."

În toiul toasturilor, ambasadorul român spuse:

— Sunt sigur că dorim cu toţii să auzim câteva cuvinte din partea încântătoarei ambasadoare a Statelor Unite în România.

Mary ridică paharul gata să bea pentru toast când şi dădu seama deodată că ea fusese cea strigată. Stătu locului o clipă, după care izbuti să se ridice şi se ţinu de masă. Se uită la mulţimea aceea de oameni şi le făcu cu mâna.

— Salut la toată lumea. Vă simţiţi bine?

Nu mai fusese niciodată atât de fericită. Toţi cei prezenţi erau atât de prietenoşi. Îi zâmbeau. Ba unii chiar râdeau. Ea se uită la James Stickley şi îi zâmbi.

— Este o petrecere minunată, spuse Mary. Sunt încântată că aţi putut veni cu toţii.

Se prăbuşi pe scaun şi îi spuse lui Olaf Peterson.

— Au pus ceva în vin.

El îi strânse mâna.

— Cred că ai nevoie de puţin aer curat. E sufocant aici.

— Da. Sufocant. Ca să fiu sinceră, sunt puţin ameţită.

— Dă-mi voie să te conduc afară.

O ajută să se ridice şi, spre surprinderea ei, văzu că îi era greu să meargă. James Stickley era absorbit într-o discuţie cu cel de lângă el şi nu observă plecarea lui Mary, care împreună cu Olaf Peterson trecu pe lângă masa lui Mike Slade. Acesta o privea încruntat şi dezaprobator.

„E invidios", îşi spuse Mary. „Nu l-au invitat pe el să vorbească."

— Ştii care-i problema lui? îi spuse ea lui Peterson. Vrea să fie ambasador. E foarte supărat că am primit eu postul.

— Despre cine vorbeşti? întrebă Olaf Peterson.

— Nu-i important. Nu-i deloc important.

Se aflau afară în aerul rece al serii. Mary era recunoscătoare pentru braţul lui Peterson. Totul părea în ceaţă.

— Am o limuzină pe aici pe undeva, spuse ea.

— Hai să-i spunem să plece, sugeră Olaf Peterson. Mergem la mine să bem ceva.

— Nu mai vreau vin.

— Nu, nu. Puţin coniac o să-ţi facă bine la stomac.

„Coniac. În romane, toți oamenii sofisticați beau coniac. Coniac şi sifon. Era genul de băutură al lui Cary Grant."

— Cu sifon?

— Bineînțeles.

Olaf Peterson o ajută să urce într-un taxi şi-i spuse şoferului o adresă. Când se opriră în fața unei clădiri mari cu apartamente, Mary îl privi surprinsă.

— Unde suntem?

— Acasă, spuse Olaf Peterson ajutând-o să coboare din taxi şi susținând-o când fu gata să cadă.

— Sunt beată? întrebă ea.

— Sigur că nu, spuse el liniştitor.

— Mă simt ciudat.

Peterson o conduse în holul clădirii şi chemă liftul.

— Puțin coniac o să-ti facă bine. Intrară în lift şi el apăsă pe un buton.

— Ştiai că nu obişnuiesc să beau?

— Nu; nu ştiam.

— E adevărat.

Peterson îi mângâie brațul gol. Uşa liftului se deschise şi Peterson o conduse afară.

— Ți-a spus cineva vreodată că podeaua asta e inegală?

— O să spun să aibă grijă de ea, promise Olaf.

O ținu cu o mână în timp ce căută cheia de la apartament şi deschise uşa. Intrară. Apartamentul era slab luminat.

— E întuneric aici, spusa Mary.

Olaf Peterson o luă în brațe.

— Îmi place întunericul, ție nu?

Îi plăcea? Nu era sigură.

— Eşti o femeie frumoasă, ştii asta?

— Mulțumesc. Şi tu eşti un bărbat frumos.

O duse pe canapea şi o aşeză. Ea era ametită. Buzele lui se contopiră cu ale ei şi îi simți mâna alunecându-i pe pulpă.

— Ce faci?

— Stai liniştită, draga mea. Va fi minunat.

Era minunat, într-adevăr. Mâinile lui erau foarte blânde, ca ale lui Edward.

— Era un doctor minunat, spuse ea.

— Sunt convins, zise el lipindu-şi trupul de al ei.

— Ah, da. Cum avea nevoie cineva de o operație venea la

Edward.

Stătea întinsă pe spate pe canapea şi nişte mâini moi îi ridicară rochia masând-o cu blândeţe. Mâinile lui Edward. Mary închise ochii şi îi simţi buzele alunecându-i pe trup — nişte buze moi şi o limbă dulce. Edward avea limba aşa. Era nemaipomenit. Voia să nu se mai termine niciodată.

— E bine, dragul meu. Ia-mă. Ia-mă, te rog.

— Te voi lua. Acum.

Glasul lui era deodată răguşit şi aspru, deloc ca al lui Edward.

Deschise ochii şi se trezi văzând chipul unui străin. Când el voi să o penetreze, ea ţipă:

— Nu! Încetează!

Se dădu repede la o parte şi căzu pe podea. Se ridică în picioare clătinându-se. Olaf Peterson o privi uluit.

— Dar…

— Nu!

Se uită în jur zăpăcită.

— Îmi pare rău, spuse atunci. Am făcut o greşeală. Nu vreau să crezi că…

Se întoarse şi fugi la uşă.

— Stai! Lasă-mă măcar să te conduc acasă.

Dar plecase deja.

* * *

Merse pe străzile pustii, cuprinzându-se cu braţele datorită vântului rece ca gheaţa, plină de o groază teribilă. Nu exista nici o explicaţie pentru ceea ce făcuse. Şi nici o scuză. Îşi făcuse de râs poziţia. Şi în ce mod stupid! Se îmbătase în faţa a jumătate din corpul diplomatic de la Washington, se dusese în apartamentul unui străin şi aproape că îl lăsase să o seducă. Dimineaţă avea să fie ţinta tuturor ziarelor de scandal din Washington.

* * *

Ben Cohn auzi povestea de la trei persoane care luaseră parte la dineul oferit de ambasada României. Se uită prin ziarele din Washington şi New York, dar nu găsi nici un cuvânt despre incident. Cineva împiedicase apariţia acelei ştiri. Trebuia să fie cineva foarte important.

Cohn stătea în micul pătrat pe care redacția îl numea birou şi se gândea. Formă numărul lui Ian Villiers.

— Bună ziua, domnul Villiers este acolo?

— Da. Cine întreabă?

— Ben Cohn.

— O clipă, vă rog.

Femeia se întoarse iar la telefon peste un minut.

— Îmi pare nespus de rău, domnule Cohn, dar se pare că domnul Villiers tocmai a ieşit.

— Când îl pot găsi?

— Mă tem că este foarte ocupat toată ziua.

— Bine.

Închise şi formă apoi numărul unei reportere care lucra la un alt ziar. Nimic nu se întâmpla la Washington de care ea să nu ştie.

— Linda, cum mai merge bătălia zilnică? spuse el.

— *„Plus ça change, plus c'est la même chose."*[11]

— S-a mai întâmplat ceva interesant în groapa asta aiurită?

— Nu prea, Ben. E foarte linişte.

— Am auzit că a fost ceva la ambasada României, aseară, zise el nonşalant.

— Zău? făcu ea şi în glas i se simți o uşoară nuanță de prudență.

— Îhî. N-ai auzit nimic de noua noastră ambasadoare în România?

— Nu. Trebuie să închid, Ben. Am un telefon interurban de dat.

Şi legătura se întrerupse.

Formă atunci numărul unui prieten din *Departamentul de Stat*

— Salut, Alfred, spuse el când secretara îi dădu legătura.

— Benjie! Ce mai faci?

— A trecut mult timp şi m-am gândit că poate ne întâlnim să luăm masa.

— În regulă. La ce mai lucrezi?

— O să-ți spun când ne întâlnim, bine?

— Foarte bine. Agenda mea nu e foarte încărcată azi. Vrei să ne întâlnim la *Watergate?*

Ben Cohn ezită.

— N-ar fi mai bine la *Mama Regina* în Silver Spring?

— E ceva mai neobişnuit, nu?

---

[11] Nimic nu se schimbă, totul e la fel.

— Aşa e, spuse Ben. Urmă o pauză.
— Înțeleg.
— La ora unu?
— E în regulă.

* * *

Ben Cohn stătea la o masă într-un colț când ajunse invitatul său, Alfred Shuttleworth. Patronul localului, Tony Sergio, îl conduse.

— Doriți să beți ceva, domnilor? Shuttleworth comandă un Martini.

— Eu nu vreau nimic, spuse Ben Cohn.

Alfred Shuttleworth era un bărbat palid, între două vârste, care lucra în secțiunea europeană din cadrul *Departamentului de Stat.* Cu câțiva ani în urmă, fusese implicat într-un accident de maşină comis în timp ce conducea în stare de ebrietate, despre care Ben Cohn ar fi trebuit să vorbească în ziarul său, dar cariera lui Shuttleworth era în joc, aşa că Ben muşamalizase povestea şi Shuttleworth îşi arăta aprecierea furnizându-i câte o informație din când în când.

— Am nevoie de ajutorul tău, Al.

— Spune şi s-a făcut.

— Aş vrea o informație secretă despre noua noastră ambasadoare în România.

Alfred Shuttleworth se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Trei persoane mi-au spus că s-a îmbătat aseară la petrecerea oferită de ambasadorul României şi că s-a făcut de râs în fața multor persoane importante din Washington. Ai văzut ziarele de azi dimineață sau edițiile de după-amiază?

— Da. Au vorbit despre recepția de la ambasadă, dar nu s-a spus nimic de Mary Ashley.

— Exact. Curiosul incident cu câinele noaptea. Silver Blaze.

— Poftim?

— Sherlock Holmes. Câinele n-a lătrat, a tăcut. La fel şi ziarele. De ce să scape ziarele de scandal un subiect atât de interesant? Cineva a făcut ca povestea să fie muşamalizată. Cineva important. Dacă ar fi fost vorba despre o altă persoană foarte importantă care să se fi făcut de râs, presa ar fi zbârnâit.

— Nu neapărat, Ben.

— Al, această Cenuşăreasă care a apărut din necunoscut, a fost atinsă de bagheta magică a preşedintelui şi a devenit deodată Grace Kelly, prinţesa Di şi Jacqueline Kennedy la un loc. Bine, recunosc că tipa e frumoasă — dar nu chiar atât de frumoasă. E inteligentă — dar nu chiar atât de inteligentă. După umila mea părere, faptul de a preda ştiinţele politice la *Universitatea de Stat* din Kansas nu ar califica pe cineva să fie trimis ambasador într-unul din cele mai fierbinţi puncte ale lumii. Şi să-ţi mai spun ceva ciudat. Am fost la Junction City şi am stat de vorbă cu şeriful de acolo. Alfred Shuttleworth îşi goli paharul.

— Cred că aş mai bea unul. Mă faci să devin nervos.

— Te rog, spuse Ben Cohn şi mai comandă un Martini.

— Continuă, spuse Shuttleworth.

— Doamna Ashley a refuzat iniţial oferta preşedintelui datorită faptului că soţul ei nu putea renunţa la meseria de medic. După aceea, el a fost ucis convenabil într-un accident de maşină. *Voilâ!* Doamna se află la Washington, în drum spre Bucureşti. Exact aşa cum a pus cineva la cale de la bun început.

— Cineva? Cine?

— Asta-i problema.

— Ben, ce încerci să insinuezi?

— Nu insinuez nimic. Să-ţi spun ce a insinuat şeriful Munster. I s-a părut foarte ciudat că o jumătate de duzină de martori au apărut din senin în toiul unei nopţi reci de iarnă pentru a vedea accidentul. Şi vrei să mai auzi ceva ciudat? Au dispărut cu toţii. Până la unul.

— Continuă.

— M-am dus la Fort Riley să vorbesc cu şoferul camionului militar care l-a ucis pe doctorul Ashley.

— Şi ce-a spus?

— Nu prea multe. Era mort. Infarct. La douăzeci şi şapte de ani.

Shuttleworth se juca cu piciorul paharului.

— Bănuiesc că mai e, nu?

— Ah, da, mai e. M-am dus la CID la Fort Riley să stau de vorbă cu colonelul Jenkins, ofiţerul însărcinat cu investigaţiile militare, care fusese şi unul din martorii accidentului. Colonelul nu era acolo. Fusese promovat şi transferat undeva peste graniţă. Nimeni nu părea să ştie unde.

Alfred Shuttleworth clătină din cap.

— Ben, ştiu că eşti un reporter nemaipomenit, dar cred că ai cam întrecut măsura. Faci dintr-o mulțime de coincidențe, un scenariu gen Hitchcock. Se întâmplă ca oamenii să moară, în accidente de maşină, să facă infarcturi şi ofițerii să fie promovați. Cauți o conspirație acolo unde aşa ceva nu există.

— Al, ai auzit vreodată de o organizație numită *Patrioții pentru Libertate?*

— Nu. E ceva stil DAR?

Ben Cohn spuse încet:

— Nu-i deloc stil DAR. Aud tot felul de zvonuri, dar n-am nimic cert.

— Ce fel de zvonuri?

— Se pare că e o clică formată din fanatici de dreapta şi de stânga de un nivel foarte înalt dintr-o duzină de țări estice şi occidentale. Ideologiile lor sunt diametral opuse, dar ceea ce îi uneşte este teama. Membrii comunişti consideră planul preşedintelui Ellison un truc pentru a distruge blocul răsăritean, iar cei de dreapta cred că planul său este o uşă deschisă care le va permite comuniştilor să ne distrugă. Astfel că au format această stranie alianță.

— Isuse! Nu-mi vine să cred.

— Şi mai e ceva. În afară de personalitățile foarte importante, se mai spune că ar face parte şi membri ai diverselor agenții de spionaj internaționale. Crezi că ai putea verifica acest lucru pentru mine?

— Nu ştiu. O să încerc.

— Ți-aş sugera să o faci cu cea mai mare discreție. Dacă această organizație există cu adevărat, nu le va conveni să-şi bage nasul cineva.

— Ținem legătura, Ben.

— Mulțumesc. Hai să mâncăm acum.

Spaghetele *carbonara* au fost excelente

* * *

Alfred Shuttleworth era sceptic față de teoria lui Ben Cohn. „Reporterii ăştia caută totdeauna aspectele senzaționale" îşi spuse el. Îi plăcea Ben Cohn, dar habar nu avea cum să facă să descopere o organizație care, probabil, nici nu exista. Iar dacă exista, într-adevăr, trebuia să figureze în vreun computer

guvernamental. El personal nu avea acces la computere. „Dar ştiu pe cineva care are" îşi aminti Alfred Shuttleworth „O să-i dau un telefon."

* * *

Alfred Shuttleworth tocmai îşi bea cel de al doilea pahar de Martini când Pete Connors intră în bar.

— Iartă-mă că am întârziat, spuse acesta. Am avut ceva probleme minore.

Pete Connors comandă un whisky simplu şi Shuttleworth încă un Martini.

Cei doi se cunoscuseră datorită faptului că prietena lui Connors şi soţia lui Shuttleworth lucrau amândouă la aceeaşi companie şi se împrieteniseră. Connors şi Shuttleworth erau complet diferiţi; unul era implicat în jocuri de spionaj periculoase, în timp ce celălalt era un birocrat. Tocmai această deosebire îi făcea să se agreeze reciproc şi, din când în când, schimbau informaţii utile. Când Shuttleworth îl cunoscuse prima oară pe Pete Connors, acesta era un individ amuzant şi interesant. Dar, de la un timp, ceva părea să-l fi întristat şi devenise un reacţionar înrăit.

Shuttleworth sorbi din paharul cu Martini.

— Pete, te-aş ruga să-mi faci o favoare. Vrei să cauţi ceva pentru mine în computerul CIA? S-ar putea să nu găseşti nimic, dar i-am promis unui prieten că o să încerc.

Connors zâmbi în sinea lui. „Bietul de el vrea să afle probabil dacă îl înşeală nevasta."

— Sigur. Îţi sunt puţin dator. Despre cine ai vrea să afli?

— Nu despre cine, ci despre ce. Şi, probabil că nici nu există. Este o organizaţie numită *Patrioţii pentru libertate.* Ai auzit cumva de ea?

Pete Connors puse cu grijă paharul pe masă.

— Nu pot spune că am auzit, Al. Cum se numeşte prietenul tău?

— Ben Cohn. E reporter la *Post.*

* * *

A doua zi dimineaţă, Ben Cohn luă o hotărâre.

— Ori am povestea secolului, ori n-am nimic. A venit timpul să

aflu, îi spuse el lui Akiko.

— Slavă Domnului! exclamă ea. Arthur o să fie foarte fericit.

Ben Cohn o sună pe Mary Ashley la birou.

— Bună dimineața, doamnă ambasador. Sunt Ben Cohn. Mă mai țineți minte?

— Sigur, domnule Cohn. Ați scris articolul acela?

— Tocmai de aceea v-am sunat, doamnă ambasador. Am fost la Junction City şi am cules unele informații care cred că v-ar interesa.

— Ce fel de informații?

— N-aş vrea să discut prin telefon. Nu ne-am putea întâlni undeva?

— Am un program ridicol de încărcat. Staţi să mă gândesc... Am o jumătate de oră liberă vineri dimineață. E bine?

„Peste trei zile."

— Cred că problema poate aştepta până atunci.

— Vreți să veniți la mine la birou?

— La parterul clădirii dumneavoastră există o cafenea. Ce-ar fi să ne întâlnim acolo?

— Foarte bine. Atunci pe vineri.

Îşi spuseră la revedere şi închiseră. O clipă mai târziu se auzi un al treilea clic pe fir.

* * *

Nu se putea lua legătura direct cu Controlorul. El organizase şi finanțase *Patrioții pentru libertate,* dar nu participa niciodată la şedințele Comitetului şi era complet anonim. Era un număr de telefon — de neurmărit (Connors încercase) şi un robot care spunea: „Aveți şaizeci de secunde pentru a lăsa mesajul". Numărul trebuia folosit numai în cazuri urgente. Connors se opri la un telefon public pentru a suna. Vorbi cu robotul.

Mesajul fu primit la ora şase seara.

În Buenos Aires era opt seara.

Controlorul ascultă mesajul de două ori, după care formă un număr. Aşteptă trei minute până se auzi vocea Neusei Muñez.

— *Si?*

— La telefon e omul care a mai vorbit cu dumneavoastră pentru Angel. Mai am ceva pentru el. Puteți lua legătura cu el imediat?

— Nu ştiu.

Părea beată.

El încercă să nu pară nerăbdător.

— Când vă aşteptaţi să luaţi legătura cu el?

— Nu ştiu.

„Naiba s-o ia."

— Ascultaţi-mă.

Vorbi încet şi rar, ca şi cum i s-ar fi adresat unui copil.

— Spuneţi-i lui Angel că trebuie să facă acest lucru imediat. Vreau să…

— Staţi puţin. Trebuie să mă duc la toaletă.

O auzi lăsând telefonul. Controlorul rămase locului furios din cauza neputinţei.

Peste trei minute ea reveni.

— Multă bere te face să faci pipi, spuse ea.

El strânse din dinţi.

— Este foarte important.

Se temea că nu îşi va mai aminti nimic.

— Vă rog să luaţi un creion şi să notaţi. Voi vorbi rar.

* * *

În seara aceea, Mary mergea la o recepţie oferită de ambasada Canadei. Când plecase de la birou pentru a se duce acasă să se schimbe, James Stickley îi spusese:

— V-aş sugera ca, de data asta, să sorbiţi din pahar când se ţin toasturile.

„El şi Mike Slade alcătuiesc o pereche minunată."

Acum se afla la recepţie şi ar fi vrut să fie acasă cu Beth şi cu Tim. Chipurile de la masa ei erau necunoscute. În dreapta ei era un armator grec şi în stânga un diplomat englez.

O femeie din Philadelphia încărcată de diamante o întrebă:

— Vă place Washingtonul, doamnă ambasador?

— Foarte mult, mulţumesc.

— Trebuie să fiţi extrem de bucuroasă că aţi scăpat din Kansas.

Mary o privi fără să priceapă.

— Că am scăpat din Kansas?

Femeia continuă:

— N-am fost niciodată în centrul Americii, dar îmi închipui că trebuie să fie îngrozitor. Toţi acei fermieri şi nimic altceva decât lanuri oribile de grâu şi porumb. E de mirare că aţi suportat atâta

timp.

Mary simți un val de furie, dar își stăpâni glasul.

— Acele lanuri de grâu şi porumb de care ați amintit, hrănesc lumea, îi spuse ea politicos.

Tonul femeii era superior.

— Şi maşinile noastre merg cu benzină dar n-aş vrea să trăiesc pe câmpurile petrolifere. Din punct de vedere cultural vorbind, cred că cineva trebuie să trăiască în Est, nu? Sincer, acum — în Kansas, dacă nu ați sta pe câmp toată ziua, n-ar fi altceva de făcut, nu-i aşa?

Ceilalți de la masă ascultau cu atenție.

„N-ar fi altceva de făcut, nu-i aşa?" Mary îşi aminti de târgurile din august şi interesantele drame clasice jucate la teatrul Universității. Picnicurile de duminică în parcul Milford, turneele de softball şi pescuitul în apa limpede a lacului. Orchestra cântând în aer liber, întâlnirile de la primărie, petrecerile din hambare şi bucuria din perioada strângerii recoltei... cursele de sănii iarna şi focurile de artificii care luminează cerul Kansasului de 4 iulie.

Mary îi spuse femeii:

— Dacă n-ați fost niciodată în centrul Americii, atunci nu ştiți ce vorbiți, nu-i aşa? Pentru că asta-i America, nu Washington, Los Angeles sau New York, ci mii de orăşele pe care nu le-ați văzut şi de existența cărora n-ați auzit. Minerii, fermierii şi muncitorii din fabrici. Da, în Kansas există şi balet, şi simfonii şi teatru. Şi, pentru informarea dumneavoastră, creştem mai mult decât grâu şi porumb — creştem oameni extraordinari.

* * *

— Ştiți că ați insultat-o pe sora unui foarte important senator, îi spuse James Stickley a doua zi dimineață.

— Nu de ajuns, zise Mary sfidătoare. Nu de ajuns.

* * *

Joi dimineață, Angel era prost dispus. Zborul de la Buenos Aires la Washington fusese întârziat din cauza unei amenințări făcute prin telefon de a arunca avionul în aer. „Lumea nu mai e sigură", se gândi Angel furios.

Camera de hotel care fusese rezervată în Washington era prea

modernă, prea — care era cuvântul potrivit? — de plastic. „Asta era." La Buenos Aires, totul era *auténtico.*

„Termin treaba aici şi mă întorc acasă. Afacerea e simplă, aproape o insultă adresată talentului meu, dar banii sunt minunaţi. Voi face dragoste diseară. Mă întreb de ce, oare, când ucid mă excit atât de mult?"

* * *

Primul popas îl făcu la un magazin de articole electrice, după aceea la unul de vopsele şi, în final, la un supermagazin de unde nu cumpără decât şase becuri. Restul echipamentului aştepta în camera sa de hotel în două cutii sigilate pe care scria *FRAGIL - MANEVRAŢI CU GRIJĂ.* În prima cutie se aflau patru grenade bine împachetate şi în cea de a doua, echipament de lipit.

Lucrând foarte încet şi cu foarte mare atenţie, Angel tăie partea de sus a primei grenade şi îi vopsi fundul în aceeaşi culoare ca şi becurile. După aceea scoase praful exploziv dinăuntru înlocuindu-l cu unul seismic. Apoi adăugă plumb şi şrapnel. Sparse un bec lovindu-l de masă, păstrând filamentul şi baza. A durat mai puţin de un minut să conecteze filamentul la un detonator activat electric. La sfârşit, introduse filamentul într-o soluţie pentru a-l menţine stabil şi îl vârî în grenada vopsită. Când totul fu gata, arăta exact ca un bec obişnuit.

Angel făcu acelaşi lucru cu toate celelalte becuri. După aceea nu îi mai rămase nimic de făcut decât să aştepte telefonul.

* * *

Telefonul sună la ora opt în seara aceea. Angel ridică receptorul şi ascultă fără să spună nimic. După o clipă, o voce spuse:

— A plecat.

Angel aşeză receptorul la loc. Puse becurile cu foarte mare grijă într-o cutie căptuşită pe care o băgă într-o valiză laolaltă cu toate materialele de care se folosise.

Drumul cu taxiul până la clădirea cu apartamente dură şaptesprezece minute.

* * *

Nu era nici un portar în hol, dar chiar dacă ar fi fost, Angel era pregătit să se ocupe de el. Apartamentul căutat se afla la etajul cinci, în capătul culoarului, încuietoarea era un model *Schlage* vechi, extrem de simplu de manipulat. Angel intră în apartament în câteva secunde, după care rămase nemişcat, ascultând. Nu era nimeni.

A durat doar câteva minute să înlocuiască şase becuri în living-room, după care Angel se îndreptă spre *Aeroportul Dulles* pentru a prinde un avion la miezul nopții spre Buenos Aires.

* * *

Fusese o zi lungă pentru Ben Cohn. Dimineață participase la o conferință de presă a secretarului de stat, urmase un dineu la dejun cu ocazia ieşirii la pensie a ministrului de interne şi stătuse se vorbă cu un prieten de la *Departamentul Apărării.* Se dusese acasă să facă un duş şi să se schimbe, după care, plecase din nou să ia cina cu un redactor-şef de la *Post.* Se întoarse aproape la miezul nopții. „Trebuie să-mi pun în ordine însemnările pentru întâlnirea de mâine cu ambasadoarea Ashley" îşi spuse el.

Akiko era plecată din oraş şi nu se întorcea decât a doua zi. Tocmai bine. Îmi va prinde bine puțină odihnă. Dar, Dumnezeule, tipa ştie cum să mănânce „banane", adăugă el în gând zâmbind.

Introduse cheia în broască şi deschise. În apartament era întuneric beznă. Apăsă pe întrerupător. În clipa următoare se văzu o lumină puternică şi camera explodă ca o bombă atomică, împrăştiind bucăți din trupul lui pe cei patru pereți.

* * *

A doua zi, Alfred Shuttleworth fu dat dispărut de către soția sa. Cadavrul nu i s-a găsit niciodată.

Capitolul 17

— Tocmai am fost anunțați oficial, spuse Stanton Rogers. Guvernul României te-a acceptat în postul de ambasador al Statelor Unite.

A fost unul din cele mai emoționante momente din viața lui

Mary Ashley. „Bunicul ar fi fost atât de mândru."

— Am vrut să-ți dau această veste personal, Mary. Preşedintele doreşte să te vadă. Te voi conduce eu la Casa Albă.

— Nu... nu ştiu cum să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut, Stan.

— N-am făcut absolut nimic, protestă Rogers. Preşedintele te-a ales, adăugă el zâmbind. Şi, trebuie să recunosc, că a făcut alegerea perfectă.

Mary se gândi la Mike Slade.

— Unii nu sunt de aceeaşi părere.

— Se înşeală. Poți face pentru tara asta de acolo mai mult decât îşi închipuie cineva.

— Îți mulțumesc, zise ea sobră. Voi încerca să fiu la înălțime.

Era tentată să discute despre Mike Slade. Stanton Rogers avea multă putere. Poate ar fi putut aranja ca Slade să rămână la Washington. „Nu", îşi spuse Mary. „Nu trebuie să-i mai cer nimic lui Stan. A făcut deja destul."

— Am o propunere. În loc să zburați direct la Bucureşti, ce-ar fi să te opreşti cu copiii câteva zile întâi pe la Paris şi Roma? Compania *Tarom* are curse directe Roma-Bucureşti.

— Ah, Stan, ar fi minunat! Dar voi avea timp?

El îi făcu cu ochiul.

— Am prieteni sus-puşi. Las' pe mine.

Instinctiv îl îmbrățişă. Devenise un prieten atât de drag. Visurile despre care vorbise atât de mult cu Edward erau pe cale de a se împlini acum. Dar fără Edward. Era un gând dulce-amărui.

* * *

Mary şi Stanton Rogers au fost conduşi în Camera Verde, unde îi aştepta preşedintele Ellison.

— Aş vrea să-mi cer scuze pentru întârzierea cu care s-au înfăptuit lucrurile, Mary. Stanton ți-a spus că ai fost acceptată de către guvernul României. Iată scrisoarea de acreditare.

Îi înmână scrisoarea, pe care ea o citi rar:

„Doamna Mary Ashley este numită Reprezentant Principal al preşedintelui Statelor Unite în România şi fiecare angajat al guvernului american este obligat să se supună autorității sale."

— Şi acesta, spuse preşedintele dându-i lui Mary un paşaport.

Avea coperți negre în locul celor albastre obişnuite. Pe față scria

cu litere aurii PAŞAPORT DIPLOMATIC.

Mary aşteptase acest moment se săptămâni întregi, iar acum abia dacă îi venea să creadă că totul se întâmpla cu adevărat.

Paris!

Roma!

Bucureşti!

Părea aproape prea frumos ca să fie adevărat. Şi, fără nici un motiv, îi veni în minte deodată ceva ce obişnuia să îi spună mama ei: „Dacă ceva pare prea frumos ca să fie adevărat, probabil că este."

* * *

În ediția de după-amiază a ziarului *Washington Post* apăru un articol micuț în legătură cu faptul că reporterul Ben Cohn a murit datorită unei explozii provocate de gaze în apartamentul său. Explozia s-a atribuit unei scurgeri de gaze.

Mary nu a văzut însă ştirea respectivă. Când Ben Cohn nu a apărut la întâlnire, s-a gândit că ori uitase, ori nu mai era interesat, aşa că s-a întors la birou şi şi-a continuat lucrul.

* * *

Relația cu Mike Slade deveni încetul cu încetul şi mai enervantă în ceea ce o privea pe Mary. „Este cel mai arogant om pe care l-am văzut vreodată", îşi spuse ea. „Îi voi spune lui Stan despre el."

Stanton Rogers îi însoți pe ea şi pe copii la *Aeroportul Dulles* într-o limuzină aparținând *Departamentului de Stat.* Pe drum, Stanton spuse:

— Ambasadele de la Paris şi Roma au fost anunțate în legătură cu sosirea ta, aşa că vor avea grijă ca toți trei să vă simțiți minunat.

— Îți mulțumesc, Stan. Ai fost grozav.

El zâmbi.

— Nici nu-ți pot spune câtă plăcere mi-a făcut.

— Pot să văd catacombele din Roma? întrebă Tim.

Staton îl preveni.

— E înspăimântător acolo, Tim.

— Tocmai de aceea vreau să le văd.

* * *

La aeroport, Ian Villiers aştepta cu o duzină de fotografi şi reporteri, care îi înconjurară pe Mary, Beth şi Tim, punând obişnuitele întrebări.

În cele din urmă, Stanton Rogers spuse:

— Ajunge.

Doi angajaţi ai *Departamentului de Stat* şi un reprezentant al companiei aeriene îi conduse pe cei patru într-o încăpere separată.

— Stan, îmi pare rău că trebuie să te împovărez cu asta, dar James Stickley mi-a spus că Mike Slade va fi adjunctul meu. Există vreo posibilitate ca acest lucru să se schimbe? îl întrebă Mary.

El o privi surprins.

— Ai vreo problemă cu Slade?

— Sinceră să fiu, nu-mi place. Şi n-am încredere în el — nu-mi dau seama de ce. Nu-l puteţi înlocui cu altcineva?

— Nu-l cunosc bine pe Mike Slade, dar ştiu că are un dosar extraordinar, spuse Stanton Rogers gânditor. A lucrat foarte bine în Orientul Mijlociu şi în Europa. Îţi poate oferi exact genul de expertize de care vei avea nevoie.

Ea oftă.

— Acelaşi lucru mi l-a spus şi domnul Stickley.

— Mă tem că trebuie să fiu de acord cu el, Mary. Slade rezolvă necazurile.

„Greşit. Slade face necazuri. Punct."

— Dacă ai vreo problemă cu el, te rog să mă anunţi. De fapt, dacă ai vreo problemă cu oricine, te rog să mă anunţi. Am de gând să-ţi ofer ajutor cât pot de mult.

— Apreciez foarte mult acest lucru.

— Şi încă ceva. Ştii că toate transmisiile tale vor fi copiate şi trimise diverselor departamente din Washington, nu?

— Da.

— Bine, dacă vrei să-mi trimiţi vreun mesaj fără să îl citească altcineva, codul din partea de sus a mesajului este trei de x. Numai eu îl voi primi.

— Voi ţine minte.

* * *

Aeroportul *Charles de Gaulle* era ceva de domeniul ştiinţifico-fantasticului, un caleidoscop de coloane din piatră şi ceea ce lui Mary i se păru a fi sute de scări rulante înnebunitoare. Aeroportul era înţesat de lume.

— Staţi lângă mine, copii, le spuse Mary.

Când coborâră de pe una din scări, ea îşi roti privirile în jur zăpăcită. Opri un francez şi, adunând toate cunoştinţele ei de limbă franceză, îl întrebă:

— *Pardon, monsieur, où sont les bagages?*

Cu un puternic accent franţuzesc, omul îi răspunse tăios:

— Îmi pare rău, doamnă. Nu vorbesc engleza.

Şi se depărta lăsând-o pe Mary privind uluită în urma lui.

În clipa aceea, un tânăr american bine îmbrăcat veni repede spre Mary şi copii.

— Doamnă ambasador, vă rog să mă iertaţi! Mi s-a spus să vin să vă iau de la aeroport, dar am întârziat pe drum din cauza unui accident. Numele meu este Peter Callas. Lucrez la ambasada americană.

— Mă bucur foarte mult să vă văd, spuse Mary. Cred că m-am rătăcit, adăugă ea după care îi prezentă copiii. Unde ne putem găsi bagajele?

— Nu-i nici o problemă, o asigură Peter Callas. Totul se va rezolva.

Se ţinu de cuvânt, astfel încât, un sfert de oră mai târziu, în timp ce alţi pasageri îşi făceau drum prin vamă şi la controlul paşapoartelor, Mary, Beth şi Tim se îndreptau spre ieşirea din aeroport.

* * *

Inspectorul Henri Durand, de la *Directoratul General al Securităţii Externe,* agenţia franceză de spionaj, îi urmări cum se urcară în limuzina care îi aştepta. Când maşina se depărtă de bordură, inspectorul se duse la o cabină de telefon, închise uşa, introduse un jeton şi formă un număr.

Când o voce îi răspunse, zise:

— *S'il vous plâit, dire à Thor que son paquet est arrivè à Paris.*

O mulţime de ziarişti francezi aşteptau în faţa ambasadei americane.

Peter Callas se uită pe fereastră.

— Dumnezeule! Parcă ar fi o manifestație.

Înăuntru îi aştepta Hugh Simon, ambasadorul american în Franța. Acesta era un texan de vârstă mijlocie, cu nişte ochi cercetători pe un chip rotund şi cu o claie de păr roşcat.

— Toată lumea e nerăbdătoare să vă cunoască, doamnă ambasador. Ziariştii mi-au stat pe cap toată dimineața.

* * *

Conferința de presă a lui Mary dură mai mult de o oră şi, la sfârşit ea era epuizată. Fu condusă apoi împreună cu copiii în biroul ambasadorului Simon.

— Eh, mă bucur că s-a terminat, spuse el. Când am venit aici pentru a-mi prelua postul, cred că s-a scris doar un paragraf pe ultima pagină din *Le Monde,* adăugă el şi zâmbi. Bineînțeles, eu nu sunt atât de drăguț ca dumneavoastră.

Îşi aminti ceva.

— Am primit un telefon de Ia Stanton Rogers. Am instrucțiuni de viață şi moarte de la Casa Albă ca atât dumneavoastră, cât şi Beth şi Tim să vă simțiți excelent tot timpul cât veți sta aici.

— Chiar de viață şi de moarte? întrebă Tim.

Ambasadorul Simon încuviință.

— Sunt cuvintele lui. Ține foarte mult la voi toți.

— Şi noi ținem la el, îl asigură Mary.

— V-am rezervat un apartament la *Ritz.* Este un hotel minunat lângă Place de la Concorde. Sunt convins că vă veți simți foarte bine acolo.

— Mulțumim, spuse ea după care adăugă nervoasă: Este foarte scump?

— Da... dar nu pentru dumneavoastră. Stanton Rogers a aranjat ca Depa*rtamentul de Stat să* suporte toate cheltuielile.

— Este incredibil, spuse Mary.

— După părerea lui, aşa sunteți dumneavoastră.

* * *

În ziarele de după-amiază şi de seară se scrise pe larg despre sosirea primului ambasador din cadrul programului de unire a popoarelor al preşedintelui american. Acestui eveniment i s-a acordat atenție şi în cadrul emisiunilor informative ale televiziunii

şi în ziarele de a doua zi dimineaţă.

Inspectorul Durand se uită la teancul de ziare şi zâmbi. Totul decurgea după cum era plănuit. Publicitatea a fost chiar mai bună decât s-a aşteptat. Ar fi putut ghici itinerarul familiei Ashley pentru următoarele trei zile. „Se vor duce în toate locurile în care le place americanilor să meargă", îşi spuse el.

* * *

Mary şi copiii luară masa la restaurantul *Jules Verne* din Turnul Eiffel şi, mai târziu, urcară pe Arcul de Triumf.

A doua zi dimineaţă şi-o petrecură admirând comorile *Luvrului,* după care luară masa de prânz lângă Versailles şi cina la *Tour d'Argent.*

Tim se uită pe fereastra restaurantului la Notre Dame şi întrebă:

— Unde-l ţin pe cocoşat?

* * *

În fiecare clipă, Parisul era o încântare. Mary se tot gândea cât de mult s-ar fi bucurat să fi fost şi Edward cu ei.

A doua zi după prânz, au fost conduşi la aeroport. Inspectorul Durand se uita cum se urcară la bordul avionului care urma să îi ducă la Roma.

„Femeia e atrăgătoare — ba chiar foarte frumoasă. Un chip inteligent. Corp frumos, picioare şi fund superbe. Mă întreb cum o fi în pat." Copiii erau surprinzători. Bine crescuţi pentru nişte americani.

După ce decolă avionul, inspectorul Durand se duse la o cabină telefonică.

— *S'il vous plâit, dire à Thor que son paquet est en route pour Rome.*

* * *

La Roma, *paparazzi o* aşteptau la *Aeroportul Leonardo da Vinci.* Când Mary şi copiii coborâră din avion, Tim spuse:

— Uite, mamă, ne-au urmărit!

Într-adevăr, lui Mary i se păru că singura diferenţă era accentul italienesc.

Prima întrebare pe care i-au pus-o reporterii a fost:

— Cum vă place Italia...?

Ambasadorul Oscar Viner a fost la fel de surprins ca şi ambasadorul Simon.

— Nici Frank Sinatra nu s-ar bucura de o asemenea primire. Este ceva în legătură cu dumneavoastră ce eu să nu ştiu, doamnă ambasador Ashley?

— Cred că vă pot explica, spuse Mary. Pe ziarişti nu îi interesează persoana mea, ci programul preşedintelui de unire a popoarelor. În curând vom avea reprezentanți în toate țările din spatele Cortinei de Fier. Va fi un pas extrem de important către pace. Cred că din acest motiv sunt atât de interesați ziariştii.

După o clipă, ambasadorul Viner spuse:

— Stau multe pe umerii dumneavoastră, nu?

* * *

Şi căpitanul Caesar Barzini, şeful poliției secrete italiene, putea prevedea cu exactitate locurile pe care Mary şi copiii aveau să le viziteze în timpul scurtei lor şederi.

Inspectorul însărcină doi oameni pentru a urmări familia Ashley şi tot ce îi raportau aceştia era aproape identic cu ceea ce anticipase el.

— Au mâncat înghețată la *Doney's,* s-au plimbat pe Via Veneto şi au vizitat Colisseumul.

— Au fost să vadă Fântâna Trevi. Au aruncat monede.

— Au vizitat Termele lui Caracalla şi catacombele. Băiatului i s-a făcut rău şi a fost dus înapoi la hotel.

— S-au plimbat cu trăsura prin parcul Borghese şi apoi pe jos prin Piazza Navona.

„Distrați-vă", spuse căpitanul Barzini în sinea sa sardonic.

* * *

Ambasadorul Viner îi însoți pe Mary şi pe copii la aeroport.

— Am o mapă diplomatică ce trebuie să ajungă la ambasada italiană din România. Vă deranjează dacă o strecurați printre bagajele dumneavoastră?

— Sigur că nu, spuse Mary.

* * *

Căpitanul Barzini se afla la aeroport urmărindu-i pe cei trei Ashley urcându-se într-un avion al companiei *Tarom* cu destinația Bucureşti.

— *Ho un messggio per Balder. Il suo pacco è in via a Bucharest.*

* * *

Abia după ce se aflară în aer, Mary Ashley fu izbită de enormitatea lucrurilor care i se întâmplau. Era atât de incredibil, încât trebui să spună cu glas tare:

— Ne îndreptăm spre România, unde îmi voi lua în primire postul de ambasador al Statelor Unite.

Beth o privi ciudat.

— Aşa e, mamă. Ştim asta. Doar de asta ne aflăm aici.

Cum le putea explica emoția care o stăpânea?

Cu cât se apropiau de Bucureşti, cu atât emoția era şi mai mare.

„Voi fi cel mai bun ambasador pe care l-au văzut vreodată", îşi spuse ea. „Când îmi voi încheia misiunea, Statele Unite şi România vor fi în strânsă alianță."

Se aprinse indicatorul pe care scria *FUMATUL INTERZIS* şi visurile ei euforice în legătură cu extraordinara ei misiune se evaporară.

„Nu se poate să aterizăm deja", îşi spuse ea cuprinsă de panică.

„Abia am decolat. De ce o fi zborul ăsta atât de scurt?"

Simți presiunea în urechi când avionul începu să coboare şi câteva clipe mai târziu roțile sale atinseră pământul. „Se întâmpla cu adevărat", îşi spuse Mary nevenindu-i să creadă. „Nu sunt ambasadoare, ci o impostoare. O să fac să izbucnească un război între cele două țări. Domnul să ne ajute. Dorothy şi cu mine n-ar fi trebuit să plecăm niciodată din Kansas."

Cartea a treia

Capitolul 18

Aeroportul Otopeni, aflat la o distanță de douăzeci şi cinci de mile de centrul Bucureştiului, este un aeroport modern, construit în aşa fel încât să faciliteze lucrurile pentru pasagerii din țările din spatele Cortinei de Fier din vecinătate şi să satisfacă pretențiile numărului mai mic de turişti din Occident care vizitează România în fiecare an.

În interiorul terminalului se aflau soldați în uniforme înarmați cu puşti şi pistoale şi plutea în aer o răceală care nu avea nici o legătură cu temperatura scăzută. Tim şi Beth se strânseră fără să vrea lângă Mary. „Deci o simt şi ei", îşi spuse ea.

Doi bărbați se apropiară. Unul dintre ei era subțire şi cu alură de atlet cu aspect american, iar celălalt era mai în vârstă, îmbrăcat într-un costum străin care nu îi venea bine.

Americanul se prezentă.

— Bun venit în România, doamnă ambasador. Sunt Jerry Davis, consilierul dumneavoastră în problemele de stat. Dânsul este Tudor Costache, şeful protocolului părții române.

— Suntem încântați să vă primim pe dumneavoastră şi copiii, spuse Costache. Bun venit în țara noastră.

„Într-un fel va fi şi țara mea", îşi spuse Mary.

— Mulțumesc, domnule, spuse ea.

— Vorbiți româneşte! strigă Costache. Ce plăcere!

— Câteva cuvinte, spuse ea repede.

— Bună dimineața, spuse Tim.

Şi Mary fu atât de mândră încât nu-şi mai încăpea în piele.

Îi prezentă pe Tim şi pe Beth.

— Limuzina vă aşteaptă, doamnă ambasador, spuse Jerry Davis. Domnul colonel McKinney este afară.

„Colonelul McKinney. Colonelul McKinney şi Mike Slade." Se întrebă dacă era oare şi Slade, dar nu vru să întrebe.

Era lume multă care aştepta să treacă prin vamă, dar Mary şi copiii ieşiră din clădire în câteva minute. Afară aşteptau reporteri şi fotografi, dar în loc să fie îmbulziți ca toți cei pe care Mary îi văzuse înainte, erau ordonați şi stăpâniți. Când terminară, îi mulțumiră lui Mary şi plecară în grup.

Colonelul McKinney, în uniformă militară, o aştepta lângă bordură. Îi întinse mâna.

— Bună dimineața, doamnă ambasador. Ați avut o călătorie plăcută?

— Da, mulțumesc.

— Mike Slade ar fi vrut şi el să fie aici, dar a avut o problemă urgentă.

Mary se întrebă dacă era roşcată sau blondă.

O limuzină lungă şi neagră, cu steagul american fluturând în colțul din dreapta din față, trase lângă ea. Un şofer în uniformă, cu chip vesel, deschise portiera.

— El este Florian.

Şoferul zâmbi, dezvelind două şiruri de dinți albi, superbi.

— Bine ați venit, doamnă ambasador. Domnişorule Tim. Domnişoară Beth. Va fi o plăcere să stau la dispoziția dumneavoastră.

— Mulțumesc, spuse Mary.

— Florian va fi la dispoziția dumneavoastră douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. M-am gândit să mergem direct la reşedința dumneavoastră să despachetați şi să vă odihniți. Mai târziu poate veți vrea să vă plimbați puțin prin oraş. Dimineață, Florian vă va duce la ambasadă.

— Sună minunat, spuse Mary.

Se întrebă din nou pe unde o fi fost Mike Slade.

* * *

Drumul de la aeroport până în oraş fu fascinant. Merseră pe o şosea cu două benzi pe care circulau intens camioane şi automobile, iar din când în când traficul era îngreunat de căruțe cu țigani care se deplasau încet pe şosea. De ambele părți ale acesteia se vedeau fabrici moderne alături de cocioabe vechi.

Maşina depăşea fermă după fermă, femei lucrând pe câmp, cu basmale colorate legate în jurul capului.

Trecură pe lângă *Băneasa,* aeroportul pentru curse interne al Bucureştiului. Dincolo de el, mai departe de şosea, se vedea o clădire joasă, albastru deschis şi cenuşiu, de două etaje, care avea un aspect înspăimântător.

— Ce-i acolo? întrebă Mary.

Florian făcu o grimasă.

— Închisoarea *Ivan Stelian.* Acolo îi duc pe cei care nu sunt de acord cu guvernul român.

Pe drum, colonelul McKinney îi arătă un buton roşu aflat lângă uşă.

— Aceasta e butonul de urgență, explică el. Dacă aveți probleme

— atacată de teroriști sau mai știu eu de cine — apăsați pe acest buton. El face să se aprindă un bec roșu pe capotă. Așa putem să ne dăm seama imediat de locul unde vă aflați.

— Sper să nu-l folosesc niciodată, spuse Mary.

— Și eu sper, doamnă ambasador.

* * *

Centrul Bucureștiului era frumos. Oriunde te uitai vedeai parcuri, monumente și fântâni arteziene. Mary își aminti că bunicul ei îi spusese odată: „Bucureștiul este un Paris în miniatură, Mary. Au chiar și o replică a Arcului de Triumf."

Și așa era. Se afla pe pământul strămoșilor ei.

Străzile erau pline de lume, autobuze și tramvaie. Limuzina își făcu loc printre ele și pietonii alergară prin fața ei, când o luă pe o stradă micuță străjuită de copaci.

— Reședința este mai înainte, spuse colonelul. Strada poartă numele unui general rus. O ironie, nu?

Reședința ambasadoarei era spațioasă și frumoasă aflându-se într-o casă de modă veche cu trei etaje, înconjurată de o grădină minunată.

Personalul era aliniat afară, așteptând sosirea noului ambasador. După ce Mary coborî din mașină, Jerry Davis făcu prezentările.

— Doamnă ambasador, personalul dumneavoastră. Mihai, valetul; Sabina, secretara socială; Rosica, menajera; Cosma, bucătarul; Delia și Carmen, cameristele dumneavoastră.

Mary înainta primind plecăciunile și vorbele lor politicoase, spunându-și în sinea ei: „Oh, Doamne. Ce o să fac, oare, cu toți? Acasă o aveam pe Lucinda care venea de trei ori pe săptămâna să gătească și să facă ordine."

— Suntem foarte onorați să vă servim, doamnă ambasador, spuse Sabina.

Păreau cu toții să o privească fix, așteptând să spună ceva. Atunci ea trase adânc aer în piept.

— Bună ziua. Mulțumesc. Nu vorbesc…

Tot ce învățase la cursul de limba română îi dispăru din minte. Îi privi neputincioasă.

Mihai, valetul, păși înainte și făcu o plecăciune.

— Vorbim cu toții engleza, doamnă. Vă urăm bun venit și vom fi

bucuroşi să vă satisfacem orice dorință.

Mary răsuflă uşurată.

— Vă mulțumesc.

În casă aştepta şampanie la rece alături de o masă încărcată cu mâncăruri care arătau foarte ispititor.

— Arată delicios! exclamă Mary.

Priveau cu toții cu poftă spre masă. Se întrebă dacă era permis să le ofere şi lor ceva. Oare aşa se proceda cu servitorii? Nu voia să înceapă cu o gafă. „Ați auzit ce-a făcut noua ambasadoare americană? I-a invitat pe servitori să ia masa cu ea şi ei au fost şocați încât şi-au dat demisia."

— Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu prea mi-e foame, zise ea. O să… o să gust ceva mai târziu.

— Să vă conduc, spuse Jerry Davis.

Îl urmară nerăbdători.

Reşedința era o casă splendidă. Era plăcută şi fermecătoare într-un mod demodat. La parter erau un hol la intrare, o bibliotecă plină de cărți, o cameră de muzică, un living-room, o sufragerie spațioasă şi o bucătărie cu cămara alături. Toate încăperile erau frumos mobilate. O terasă ținea cât toată lungimea casei şi avea ieşire din sufragerie, dând spre un parc foarte mare.

În spatele casei se afla o piscină acoperită cu o saună alăturată şi vestiare.

— Avem propria noastră piscină! exclamă Tim. Pot să mă duc să înot?

— Mai târziu, dragul meu. Întâi trebuie să ne aranjăm. Cea mai minunată încăpere de jos era sala de recepții, construită lângă grădină. Era imensă. Aplice din cristal *Baccarat* sclipeau pe pereți.

— Aici se organizează recepțiile oferite de ambasadă, spuse Jerry Davis. Priviți.

Apăsă pe un buton de pe perete. Imediat se auzi un zgomot şi tavanul începu să se desfacă de la mijloc până când se văzu cerul.

— Poate fi manevrat şi manual.

— Hei, e excelent! exclamă Tim.

— Mă tem că se numeşte „nebunia ambasadorului", spuse Jerry Davis pe un ton de scuză. Vara e prea cald pentru a-l ține deschis şi iarna e prea frig. Îl folosim numai în aprilie şi septembrie.

— Totuşi, e excelent, insistă Tim.

Când aerul începu să se răcească, Jerry Davis apăsă din nou pe buton şi tavanul se închise.

— Haideți să vă arăt camerele.

Îl urmară la etaj urcând scara care ducea la un hol central foarte mare cu două dormitoare separate de o baie. Mai departe pe hol se afla dormitorul mare cu o cameră de zi, un budoar şi o baie completă, un dormitor mai mic cu baie plus o cameră pentru cusut şi alte întrebuințări. Deasupra era o terasă cu scară separată.

— Cel de al treilea etaj conține camerele servitorilor, o spălătorie şi un spațiu pentru provizii. La subsol se află o pivniță de vinuri şi locul unde iau masa şi se odihnesc servitorii.

— Este… este imens, spuse Mary. Copiii alergau dintr-o cameră în alta.

— Care e dormitorul meu? întrebă Beth.

— Asta hotărâți tu şi Tim.

— Îl poți lua pe acesta, spuse Tim. E înzorzonat. Fetelor le plac zorzoanele.

Dormitorul principal era superb, cu un pat mare de mijloc, două canapele în jurul unui şemineu, un fotoliu, o măsuță de toaletă cu o oglindă antică, un dulap, o baie spațioasă şi o vedere minunată spre grădini.

Delia şi Carmen despachetaseră deja bagajele lui Mary. Pe pat se afla mapa diplomatică pe care ambasadorul Viner o rugase să o aducă în România. „Trebuie s-o duc mâine la ambasadă”, îşi spuse Mary. Se duse să o ia să o cerceteze cu mai multă atenție şi văzu că sigiliile roşii fuseseră rupte şi lipite la loc cu stângăcie. „Când s-o fi întâmplat?” se întrebă ea. „La aeroport? Aici? Şi cine o fi făcut-o?”

Sabina veni în dormitor.

— Sunteți mulțumită, doamnă?

— Da. N-am avut niciodată o secretară socială, mărturisi ea. Nu prea ştiu ce ar trebui să faci.

— Trebuie să am grijă ca viața dumneavoastră să decurgă în linişte, doamnă ambasador. Mă ocup de angajamentele dumneavoastră sociale, dineuri, dejunuri şi aşa mai departe. De asemenea, sarcina mea este să am grijă ca treburile din casă să meargă bine. Cu atâția servitori adesea se ivesc probleme.

— Da, bineînțeles, spuse Mary cu nonşalanță.

— Vă pot fi de folos cu ceva astăzi după-amiază?

„Îmi poți spune ceva în legătură cu sigilul rupt”, îşi zise Mary în sinea ei şi apoi rosti tare:

— Nu, mulțumesc. Cred că o să mă odihnesc puțin.

Se simțea deodată epuizată.

* * *

Stătu trează aproape toată noaptea, copleşită de o singurătate profundă şi rece combinată cu o emoție din ce în ce mai puternică în legătură cu începerea noii slujbe.

„Acum totul depinde numai de mine, dragul meu. Nu am pe nimeni să mă sprijine. Aş vrea să fi fost aici cu mine, să-mi spui să nu mă tem, să-mi spui că n-o să dau greş. Nu trebuie să dau greş."

Când, în cele din urmă, adormi, îl visă pe Mike Slade spunând: „Urăsc amatorii. De ce nu te întorci acasă?"

* * *

Ambasada americană din Bucureşti, situată pe Şoseaua Kiseleff, 21, se află într-o clădire albă, în stil semi-gotic, cu două etaje, avea o poartă de fier în față şi era păzită de un ofițer în uniformă cu un palton gri şi o şapcă roşie. Un al doilea paznic era postat într-o gheretă lângă poartă. Mai era şi o alee pentru maşini şi câteva trepte din marmură roz care duceau în holul de la intrare.

Înăuntru, holul este frumos ornamentat. Podeaua era din marmură, două televizoare cu circuit închis se află pe un birou păzit de un soldat şi mai era, de asemenea, şi un şemineu cu un ecran pe care era pictat un balaur care scotea fum pe nări. Pe coridoare sunt înşiruite portretele preşedinților. O scară în spirală ducea la etaj, unde se aflau o sală de conferințe şi birourile.

Un soldat american o aştepta.

— Bună dimineața, doamnă ambasador, spuse acesta. Sunt sergent Hughes. Mi se spune Gunny.

— Bună dimineața, Gunny.

— Sunteți aşteptată în birou. Vă conduc eu.

— Mulțumesc.

Îl urmă sus într-o cameră de primire unde se afla o femeie între două vârste. Se ridică.

— Bună dimineața, doamnă ambasador. Sunt Dorothy Stone, secretara dumneavoastră.

— Încântată.

— Mă tem că sunt cam mulți înăuntru, spuse Dorothy.

Deschise uşa biroului şi Mary păşi înăuntru. Nouă persoane se aflau în jurul unei mese mari de conferințe. Se ridicară cu toții când intră ea. O priveau țintă şi simți o animozitate aproape palpabilă. Primul pe care îl văzu fu Mike Slade şi se gândi la visul pe care îl avusese.

— Văd că ați ajuns teafără, spuse el. Dați-mi voie să vă prezint şefii de departamente. Lucas Janklow, consilier administrativ; Eddie Maltz, consilier politic; Patricia Hatfield, consilier economic; David Wallace, şeful administrației; Ted Thompson, agricultură. L-ați cunoscut deja pe Jerry Davis, consilierul pentru probleme de stat, David Victor, consilier comercial, iar pe colonelul Bill McKinney îl ştiți.

— Luați loc, vă rog, spuse Mary, după care îşi ocupă locul în capătul mesei şi se uită la fiecare din cei prezenți.

„Ostilitatea se arată a fi de diferite vârste, mărimi şi forme", îşi spuse ea.

Patricia Hatfield avea un trup gras şi un chip atrăgător. Lucas Janklow, cel mai tânăr membru al echipei, arăta şi se îmbrăca stil Ivy League. Ceilalți erau mai în vârstă, cărunți, cheli, slabi, graşi. „Va dura ceva până îmi voi da seama de fiecare în parte."

Mike Slade spunea:

— Ne aflăm cu toții la dispoziția dumneavoastră. Ne puteți înlocui pe oricare din noi oricând doriți.

„Ce minciună", se gândi Mary furioasă. „Am încercat să te înlocuiesc pe tine."

Şedința dură un sfert de oră. În general fu o conversație lipsită de importanță.

Mike Slade spuse în cele din urmă:

— Dorothy va fixa întâlniri individuale cu doamna ambasador pentru mai târziu. Vă mulțumesc.

Lui Mary îi displăcea faptul că el preluase conducerea. Când rămase singură cu el îl întrebă:

— Care din ei este agentul CIA ataşat la ambasadă?

Mike o privi o clipă, după care îi spuse:

— Veniți cu mine.

Ieşi din birou. Mary ezită puțin, dar după aceea îl urmă. Parcurseră un coridor lung, trecură de o încăpere plină cu birouri şi, în final, el se opri în dreptul unei uşi mari în fața căreia se afla

un soldat. Acesta se dădu într-o parte când Mike deschise uşa. Apoi acesta se întoarse şi îi făcu semn lui Mary să intre.

Ea păşi înăuntru şi privi în jur. Încăperea era o incredibilă combinaţie de metal şi sticlă.

Mike Slade închise uşa masivă în urma lor.

— Asta e Camera Baloanelor. Fiecare ambasadă din ţările Cortinei de Fier are aşa ceva. Este singura încăpere din ambasadă în care nu se pot monta microfoane.

Văzu neîncrederea citindu-i-se pe chip.

— Doamnă ambasador, nu numai ambasada conţine microfoane, dar puteţi, fi sigură că şi la reşedinţa dumneavoastră sunt, iar, dacă vă duceţi să cinaţi la un restaurant, masa va avea de asemenea un microfon. Vă aflaţi pe teritoriul inamic. Mary se lăsă pe un scaun.

— Şi cum vă descurcaţi? întrebă ea. Adică, neputând să discutaţi liber?

— Facem un control electronic în fiecare dimineaţă. Descoperim microfoanele şi le scoatem. După aceea ei pun altele şi le scoatem şi pe acelea.

— De ce le permitem cetăţenilor români să lucreze la ambasadă?

— Este terenul lor. Sunt echipa gazdă, aşa că jucăm după regulile lor sau pierdem meciul. Nu pot monta microfoane în această încăpere pentru că este păzită de soldaţi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Acum — care sunt întrebările?

— Mă întrebam care este omul CIA-ului.

— Eddie Maltz, consilierul politic.

Încercă să îşi aducă aminte cum arăta Eddie Maltz. Cărunt şi solid. Nu, acela era consilierul în probleme de agricultură. „Eddie Maltz... ah, cel de vârstă mijlocie, foarte slab şi cu un chip sinistru.” Sau aşa credea acum pentru că i se spusese că era de la CIA?

— Este singurul agent CIA din personal?

— Da.

Era, oare, o ezitare în glasul lui? Mike Slade se uită la ceas.

— Peste o jumătate de oră trebuie să vă prezentaţi scrisoarea de acreditare. Florian vă aşteaptă afară. Să luaţi scrisoarea. Îi veţi da originalul preşedintelui Ionescu şi puneţi o copie în seiful nostru.

Mary strânse din dinţi.

— Ştiu asta, domnule Slade.

— A cerut să aduceți şi copiii. Am trimis o maşină după ei.

„Fără să o consulte."

— Mulțumesc.

* * *

Sediul guvernului român se afla într-o clădire cu aspect neplăcut din centrul Bucureştiului. Era apărată de un zid de oțel şi de gărzi postate în față. La intrare erau şi mai multe gărzi. Un consilier îi conduse pe Mary şi pe copii sus.

Preşedintele Alexandru Ionescu îi primi într-o încăpere lungă şi dreptunghiulară aflată la cel de-al doilea etaj. Preşedintele României era o prezență impresionantă. Un bărbat brunet, cu trăsături de om lacom şi cu un păr negru, ondulat. Avea unul din nasurile cele mai imperioase pe care Mary le văzuse vreodată, iar ochii îi erau strălucitori şi captivanți.

— Excelență, permiteți-mi să v-o prezint pe doamna ambasador a Statelor Unite, spuse consilierul.

Preşedintele îi luă mâna lui Mary şi i-o sărută îndelung.

— Sunteți mult mai frumoasă decât în fotografii.

— Vă mulțumesc, Excelență. Aceasta este fiica mea, Beth, şi acesta este fiul meu, Tim.

— Frumoşi copii, zise Ionescu şi o privi expectativ. Aveți ceva pentru mine, nu?

Mary aproape că uitase. Deschise repede poşeta şi scoase scrisoarea de acreditare din partea preşedintelui Ellison.

Alexandru Ionescu îi aruncă o privire în fugă.

— Mulțumesc. O, accept în numele guvernului român. Acum sunteți oficial ambasadoarea Americii în țara mea, spuse el zâmbindu-i. Am organizat o recepție în această seară în onoarea dumneavoastră. Îi veți întâlni pe câțiva din oamenii mei cu care veți lucra.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, spuse Mary.

Îi luă din nou mâna într-a lui şi-i spuse:

— Avem o zicală aici: „Dacă un ambasador soseşte înlăcrimat este pentru că ştie că va petrece câțiva ani într-o țară străină, departe de prieteni, dar când pleacă, pleacă înlăcrimat pentru că trebuie să-şi părăsească noii prieteni dintr-o țară la care a ajuns să țină foarte mult." Sper că veți ține foarte mult la țara noastră, doamnă ambasador, adăugă el masându-i mâna.

— Sunt convinsă că o voi face.

„Crede că sunt doar un chip drăguț," îşi spuse ea posomorâtă. „Va trebui să întreprind ceva în această privință."

* * *

Mary trimise copiii acasă şi îşi petrecu restul zilei la ambasadă, în sala cea mare de conferințe, întâlnindu-se cu şefii de departamente — politic, economic, agricol, administrativ şi comercial. Colonelul McKinney era prezent ca fiind ataşatul militar.

Stăteau cu toții în jurul mesei lungi, dreptunghiulare. Lângă pereții negri se mai aflau o duzină de adjuncți ai diverselor departamente.

Vorbi consilierul comercial, un individ scund şi pompos, care începu să înşire o mulțime de cifre. Mary privea în jur spunându-şi: „Va trebui să țin minte toate numele lor."

Apoi veni rândul lui Ted Thompson, consilierul agricol.

— Ministerul român al agriculturii are mai multe necazuri decât vrea să recunoască. Vor avea nişte recolte dezastruoase anul acesta şi nu ne putem permite să-i lăsăm să coboare şi mai mult.

Consilierul economic, Patricia Hatfield, protestă:

— Le-am dat destul ajutor, Ted. România este tratată deja ca o națiune favorizată. Este o țară care face parte din SGP, mai spuse ea şi o privi pe Mary țintă.

„Intenționat încearcă să mă pună într-o situație jenantă," îşi spuse Mary.

Patricia Hatfield continuă cu un ton de superioritate:

— SGP înseamnă…

— …sistem generalizat de preferințe, interveni Mary. Tratăm România ca pe o țară slab dezvoltată aşa încât să poată profita de avantaje la export şi la import.

Expresia de pe chipul lui Hatfield se schimbă.

— Exact, spuse ea. Dăm deja alimente pe gratis…

— Nu dăm pe gratis, interveni David Victor, consilierul comercial. Încercăm doar să-i păstrăm de partea noastră. Au nevoie de mai mult credit pentru a cumpăra cereale de la noi. Dacă noi nu le vindem, vor cumpăra de la argentinieni, spuse el după care se întoarse spre Mary. Se pare că vom pierde la soia. Brazilienii încearcă să vândă mai ieftin decât noi. V-aş fi foarte

recunoscător dacă ați vorbi cu primul ministru cât mai curând posibil ca să-l faceți să încheie un acord înainte să fim excluşi.

Mary se uită la Mike Slade, care stătea în capătul celălalt al mesei, ghemuit pe scaunul lui şi mâzgălind un carnețel, părând să nu fie atent.

— O să văd ce pot face, promise Mary.

Îşi notă să-i trimită o telegramă ministrului comerțului de la Washington cerându-i permisiunea să acorde mai mult credit guvernului român. Banii veneau din băncile americane, dar acestea acordau împrumuturile doar cu acordul guvernului.

Eddie Maltz, consilierul politic şi agentul CIA, vorbi după aceea:

— Am o problemă urgentă, doamnă ambasador. O studentă americană în vârstă de nouăsprezece ani a fost arestată aseară pentru posedare de droguri. Aici este un delict extrem de grav.

— Ce fel de droguri avea?

— Marijuana. Câteva grame doar.

— Cum arată fata?

— Inteligentă, şi chiar drăguță.

— Ce credeți că-i vor face?

— Pedeapsa obişnuită este de cinci ani închisoare.

„Dumnezeule," se gândi Mary. „Cum va arăta, oare, când va ieşi?"

— Ce putem face noi?

Mike Slade spuse atunci leneş:

— Vă puteți pune farmecul la încercare asupra şefului Securității. Numele lui e Istrate. Are foarte multă putere.

Eddie Maltz continuă:

— Fata spune că ar fi fost acuzată pe nedrept şi s-ar putea să aibă dreptate. A fost destul de proastă să aibă o legătură cu un polițist român. După ce a fu… s-a culcat cu ea, acesta a turnat-o.

Mary era îngrozită.

— Cum a putut?

Mike Slade spuse atunci sec:

— Doamnă ambasador, aici noi suntem duşmanul, nu ei. România face pe amabila cu noi, suntem cu toții foarte buni prieteni, numai zâmbete şi strângeri de mâini. Îi lăsăm să cumpere de la noi şi să ne vândă tot soiul de lucruri la prețuri de nimic numai pentru că încercăm să-i atragem mai departe de ruşi. Dar când e vorba la o adică, tot comunişti sunt.

Mary îşi notă din nou.

— Bine. O să văd ce voi putea face.

După aceea se întoarse spre consilierul pentru afaceri de stat, Jerry Davis.

— Ce probleme aveți?

— Departamentul meu are necazuri în legătură cu obținerea aprobărilor pentru repararea apartamentelor în care locuiesc lucrătorii ambasadei. Aceste locuințe sunt într-o stare jalnică.

— Nu şi le pot repara singuri?

— Din păcate nu. Guvernul român trebuie să aprobe toate reparațiile. Unii din oamenii noştri nu au căldură şi în unele apartamente, toaletele nu funcționează şi nu curge apa.

— V-ați plâns în legătură cu aceste lucruri?

— Da, doamnă. În fiecare zi în ultimele trei luni.

— Atunci, de ce...?

— Asta se cheamă hărțuială, explică Mike Slade. Este un război al nervilor pe care le plece să-l joace cu noi.

Mary îşi notă iar.

— Doamnă ambasador, am o problemă extrem de urgentă, spuse Jack Chancelor, şeful bibliotecii americane. Ieri s-au furat nişte cărți extrem de importante...

Pe ambasadoarea Ashley începea să o doară capul.

* * *

Şi-a petrecut după-amiaza ascultând o serie de plângeri. Toată lumea părea nefericită. Apoi a urmat lectura. Biroul îi era plin de hârtii. Traduceri în engleză ale unor articole din ziarele şi revistele româneşti care apăruseră cu o zi înainte. Majoritatea articolelor din cunoscutul ziar *Scânteia Tineretului* erau despre activitățile zilnice ale preşedintelui Alexandru Ionescu, cu trei, patru fotografii ale lui pe fiecare pagină. „Incredibilul ego al individului," îşi spuse Mary.

Mai erau şi alte ziare: *România liberă,* săptămânalele *Flacăra* şi *Magazinul.* Şi acesta nu era decât începutul. Mai era sumarul ştirilor care trebuiau transmise în Statere Unite. Apoi era un dosar plin cu textele întregi ale discursurilor oficialităților americane importante, un raport gros asupra negocierilor privind dezarmarea. Şi un rezumat al situației economice a Statelor Unite.

„E destul material de citit pentru ani întregi şi o să am aşa ceva în fiecare zi," îşi spuse Mary.

Problema care o deranja cel mai mult era sentimentul de antagonism pe care îl simțea din partea oamenilor săi. De acest lucru trebuia să se ocupe imediat.

O chemă pe Harriet Kruger, şefa protocolului.

— De cât timp lucrezi aici? o întrebă Mary.

— Patru ani înainte de ruptura cu România şi acum de trei luni extraordinare, spuse ea cu o uşoară ironie în glas.

— Nu îți place aici?

— Eu sunt genul *McDonald's* şi *Coney Island.* Aşa cum spune şi cântecul *Arată-mi drumul spre casă.*

— Nu putem purta o conversație neoficială?

— Nu, doamnă.

Mary uitase.

— Ce-ar fi să ne retragem în Camera Baloanelor? propuse ea atunci.

* * *

Când Mary şi Harriet Kruger se aşezară la masă în Camera Baloanelor, după ce uşa masivă se închise în urma lor, Mary spuse:

— Tocmai m-am gândit la ceva. Şedința de azi s-a ținut în sala de conferințe. Acolo nu sunt microfoane?

— Probabil, spuse Kruger veselă. Dar n-are importanță. Mike Slade n-ar permite să se discute ceva despre care românii să nu ştie deja.

Din nou Mike Slade.

— Ce părere ai despre Mike Slade?

— E cel mai bun.

Mary se hotărî să nu îşi exprime părerea.

— Am vrut să stau de vorbă cu tine pentru că astăzi am avut senzația că moralul celor de aici nu e prea ridicat. Toată lumea se plânge. Nimeni nu pare fericit. Aş vrea să ştiu dacă sunt eu de vină sau aşa e mereu.

Harriet Kruger o studie o clipă.

— Vreți un răspuns sincer?

— Te rog.

— Câte ceva din amândouă. Americanii care lucrează aici sunt ca într-o oală sub presiune. Dacă încălcăm regulile, dăm de necazuri. Ne e teamă să ne facem prieteni printre români ca nu

cumva să facă parte din Securitate, aşa că ne limităm la americani. Suntem foarte puțini, aşa încât, curând devine plictisitor şi incestuos, spuse ea şi ridică din umeri. Salariul este mic, mâncarea proastă şi vremea urâtă, adăugă ea uitându-se la Mary. Nimic din toate acestea nu e vina dumneavoastră, doamnă ambasador. Aveți două probleme: prima, sunteți numită politic şi răspundeți de o ambasadă plină de diplomați de carieră, zise ea şi se opri. Sunt cumva prea dură?

— Nu, continuă, te rog.

— Multă lume a fost împotriva dumneavoastră chiar înainte să ajungeți aici. Lucrătorilor de carieră le place să nu zdruncine barca. Cei politici vor să schimbe lucrurile. Pentru toată lumea sunteți o amatoare care le spune profesioniştilor cum să-şi facă treburile. A doua problemă este faptul că sunteți femeie. România ar fi trebuit să aibă un simbol pe drapel: un porc misogin. Bărbaților americani din cadrul ambasadei nu le place să primească ordine de la o femeie şi românii sunt şi mai rău.

— Înțeleg.

Harriet Kruger zâmbi.

— Dar aveți un agent publicitar extraordinar. N-am văzut în viața mea atâtea articole în reviste. Cum reuşiți?

Mary nu avea nici un răspuns. Harriet Kruger se uită la ceas.

— Vai! O să întârziați. Florian aşteaptă să vă ducă acasă să vă schimbați.

— Să mă schimb pentru ce? întrebă Mary.

— Nu v-ați uitat pe programul pe care vi l-am pus pe birou?

— Mă tem că n-am avut timp. Să nu-mi spui că trebuie să merg la vreo recepție!

— Recepții. Trei în seara asta. Aveți douăzeci şi una de recepții săptămâna aceasta.

Mary se uită la ea fără a-i veni a crede. Imposibil. Am prea mult de…

— Sunt şaptezeci şi cinci de ambasade în Bucureşti şi în fiecare seară una din ele trebuie să sărbătorească ceva.

— Nu pot să spun nu?

— Ar însemna că Statele Unite spun nu. S-ar simți jigniți.

Mary oftă.

— Bănuiesc că ar trebui să mă duc să mă schimb.

* * *

Cocktail-ul din după-amiaza aceea avea loc la Palatul Republicii în cinstea unui demnitar din Germania de Est.

De cum sosi Mary, preşedintele Ionescu se duse spre ea. Îi sărută mâna şi îi spuse:

— Abia aşteptam să vă revăd.

— Mulţumesc, Excelenţă. Şi eu la fel.

Avea senzaţia că băuse zdravăn. Îşi aminti dosarul lui: *„Căsătorit. Un fiu de paisprezece ani, succesorul legal, şi trei fiice. Este un afemeiat. Bea foarte mult. Are o mentalitate de ţăran viclean. Fermecător când îi convine. Generos cu prietenii. Periculos şi nemilos cu duşmanii."*

Mary îşi spuse atunci: „Un om de care trebuie să te fereşti."

Ionescu o luă de braţ şi o conduse într-un colţ mai retras.

— Veţi vedea că noi, românii, suntem foarte interesanţi, spuse el strângându-i braţul. Şi foarte pasionaţi.

Se uită la ea aşteptând o reacţie, dar când nu văzu nici una, continuă:

— Ne tragem din străbunii noştri daci şi cuceritorii lor, romanii, încă din anul 106. Timp de secole la rând, am fost preşul de picioare al Europei. Ţara cu frontiere de cauciuc. Hunii, goţii, slavii şi mongolii ne-au cotropit dar România a supravieţuit. Şi ştiţi cum? spuse el şi se aplecă mai aproape de ea, astfel încât Mary îi simţi răsuflarea mirosind a alcool. Conducând poporul cu fermitate. Au încredere în mine şi eu îi conduc bine.

Mary îşi aminti câteva din lucrurile pe care le auzise. Arestările în toiul nopţii, parodii de procese, atrocităţi, dispariţii.

În timp ce Ionescu vorbea, Mary se uită peste umărul lui la cei prezenţi în încăpere. Erau cel puţin două sute de persoane şi Mary era sigură că reprezentau fiecare ambasadă din România. Avea să îi cunoască pe toţi în curând. Îşi aruncase privirea pe lista alcătuită de Harriet Kruger şi observase cu interes că una din primele obligaţii era să facă o vizită fiecăreia din cele şaptezeci şi cinci de ambasade. În plus, erau cocktail-uri şi dineuri programate în şase seri din cursul acelei săptămâni.

„Când voi mai avea timp să fiu ambasadoare?" se întrebă ea. Şi, chiar în acel moment, îşi dădu seama că toate aceste lucruri făceau parte din misiunea de ambasador.

Un bărbat se apropie de preşedintele Ionescu şi îi şopti ceva la ureche. Chipul acestuia se răci deodată. Şopti ceva în româneşte,

bărbatul încuviință şi se îndepărtă. Dictatorul se întoarse apoi din nou spre Mary, plin de farmec.

— Trebuie să vă părăsesc acum, dar ard de nerăbdare să vă reîntâlnesc.

Şi plecă repede.

Capitolul 19

Pentru a face față zilelor aglomerate pe care le avea de înfruntat, Mary îi spuse lui Florian să o ia de acasă la şase şi jumătate. Pe drum citi rapoartele şi comunicatele celorlalte ambasade care fuseseră primite la reşedință în timpul nopții.

Trecând pe lângă biroul lui Mike Slade, Mary se opri surprinsă. Acesta lucra la biroul său. Era nebărbierit. Se întrebă dacă stătuse acolo toată noaptea.

— Ai venit devreme, spuse Mary.

El îşi ridică privirea.

— Bună dimineața. Aş vrea să stăm puțin de vorbă.

— Bine, spuse ea şi dădu să intre.

— Nu aici. La dumneavoastră în birou.

O urmă în biroul alăturat şi ea îl văzu ducându-se la un instrument din colțul încăperii.

— Aceasta este un aparat pentru tăiat hârtia, o informă Mike.

— Ştiu asta.

— Zău? Când ați plecat aseară, ați lăsat nişte hârtii pe birou. Acum sunt fotografiate şi expediate la Moscova.

— Dumnezeule! Am uitat. Ce hârtii erau?

— O listă de cosmetice, hârtie igienică şi alte lucruri personale feminine pe care doreați să le comandați. Dar nu asta-i important. Femeile de serviciu lucrează pentru Securitate. Românii sunt recunoscători pentru orice fărâmă de informație pe care o pot obține şi se pricep extrem de bine să pună lucrurile cap la cap. Lecția numărul unu: seara totul trebuie încuiat în seif sau tăiat fâşii.

— Şi lecția numărul doi care este? întreabă Mary cu răceală.

Mike zâmbi.

— Ambasadorul trebuie să-şi bea cafeaua în fiecare dimineață cu adjunctul său. Cum o beți?

Nu avea nici un chef să îşi bea cafeaua cu acel ticălos arogant.

— Eu… simplă.

— Foarte bine. Trebuie să aveți mare grijă aici în privința siluetei. Mâncarea îngrașă, spuse el după care se ridică și porni spre ușa care dădea în biroul său. Am propria mea rețetă. O să vă placă.

Ea rămase locului, furioasă pe el. „Trebuie să fiu atentă cum îl manevrez," își spuse Mary. „Vreau să scap de el cât mai curând posibil."

El se întoarse cu două căni de cafea aburinde și le puse pe biroul ei.

— Cum pot să fac ca Beth și Tim să înceapă cursurile la școala americană de aici? întrebă Mary.

— Am și aranjat acest lucru. Florian îi va duce dimineața și îi va lua după-amiaza.

Ea fu luată prin surprindere.

— Ăăă… mulțumesc.

— Ar trebui să vizitați școala când veți avea ocazia. E mică, nu sunt decât vreo sută de elevi. Fiecare clasă are opt, nouă elevi. Sunt din toată lumea — canadieni, israelieni, nigerieni — de oriunde. Profesorii sunt excelenți.

— Voi trece pe acolo.

Mike sorbi din cafea.

— Am înțeles că ați avut o discuție foarte plăcută cu bravul nostru conducător aseară.

— Președintele Ionescu? Da. Pare foarte simpatic.

— Ah, da. E un tip minunat. Până când se supără pe cineva. Atunci îți taie capul.

— N-ar trebui să discutăm despre asta în Camera Baloanelor? întrebă Mary nervoasă.

— Nu-i nevoie. V-am controlat biroul de microfoane azi dimineață. E curat. Dar aveți grijă după ce trec pe aici oamenii de serviciu. Apropo, nu vă lăsați amăgită de farmecul lui Ionescu. E un ticălos desăvârșit. Poporul îl disprețuiește, dar nimeni nu poate să facă nimic. Securitatea e peste tot. KGB-ul și poliția reunite. De obicei se spune că una din trei persoane lucrează pentru Securitate sau KGB. Românii au ordine să nu întrețină relații cu străinii. Dacă un străin dorește să ia masa în locuința unui român, acest lucru trebuie mai întâi aprobat de stat.

Mary se simți străbătută de un fior rece.

— Un român poate fi arestat pentru că a semnat o hârtie, a

criticat guvernul a scris pe ziduri…

Mary citise unele articole în ziare şi reviste despre represiunea din țările comuniste, dar viața în mijlocul acelor lucruri îi dădea un sentiment de irealitate.

— Dar există procese, spuse ea.

— Ah, din când în când se țin procese spectacol, unde reporterilor din Occident li se permite să asiste. Dar majoritatea oamenilor arestați izbutesc să sufere accidente mortale în timp ce se află în custodia poliției. Există gulaguri în România pe care noi nu avem voie să le vedem. Acestea sunt în regiunea Deltei şi pe malul Dunării aproape de Marea Neagră. Am vorbit cu cei care le-au văzut. Condițiile de acolo sunt înspăimântătoare.

— Şi nici n-au unde să fugă, se gândi Mary cu glas tare. La est au Marea Neagră, la sud, Bulgaria şi la celelalte granițe, Iugoslavia şi Ungaria. Sunt exact în mijlocul Cortinei de Fier.

— Ați auzit de Decretul maşinii de scris?

— Nu.

— Este ultima născocire a lui Ionescu. A dat ordin ca fiecare maşină de scris şi de copiat din țară să fie înregistrată. Imediat după ce s-a făcut acest lucru, a pus să fie confiscate. Acum Ionescu controlează toate informațiile care se difuzează. Mai doriți cafea?

— Nu, mulțumesc.

— Ionescu îi atinge pe oameni unde-i doare mai tare. Le e frică să facă greve pentru că ştiu că vor fi împuşcați. Nivelul de trai de aici este unul din cele mai scăzute din Europa. Nu se găseşte nimic. Dacă oamenii văd o coadă în fața unui magazin, se aşează imediat şi cumpără orice se vinde atâta timp cât au ocazia.

— Mi se pare că toate acestea ne oferă o minunată ocazie de a-i ajuta, spuse Mary încet.

Mike Slade o privi cu atenție.

— Sigur, zise el sec. Minunată.

* * *

În timp ce citea câteva din telegramele primite în după-amiaza aceea de la Washington, Mary se gândi la Mike Slade. Era un individ ciudat. Arogant şi grosolan şi totuşi: „Am aranjat pentru şcoala copiilor. Florian îi va duce dimineața şi îi va lua după-amiaza.” Şi părea să îi pese cu adevărat de români şi de

problemele acestora. „Poate că e mai profund decât am crezut," îşi spuse ea.

„Dar tot n-am încredere în el."

* * *

Mary află pur întâmplător de întâlnirile care aveau loc fără ştirea ei. Plecase de la birou să ia masa de prânz cu ministrul român al agriculturii. Când ajunse la minister, i se spuse că acesta fusese chemat urgent de către preşedinte, aşa că se hotărî să se întoarcă la ambasadă şi să ia masa în timp ce lucra. Îi spuse secretarei:

— Anunță-i pe Lucas Janklow, David Wallace şi Eddie Maltz că aş vrea să stau de vorbă cu ei.

Dorothy Stone ezită.

— Se află într-o conferință, doamnă.

Avea un ton evaziv.

— Într-o conferință cu cine?

Dorothy Stone trase adânc aer în piept.

— Cu toți ceilalți consilieri.

Îi trebui o clipă ca să realizeze.

— Vrei să spui că este o şedință care are loc fără mine?

— Da, doamnă ambasador.

Era revoltător!

— Bănuiesc că nu se întâmpla pentru prima dată, nu?

— Nu, doamnă.

— Ce altceva se mai întâmpla aici de care ar trebui să ştiu şi nu ştiu?

Dorothy Stone trase adânc aer în piept.

— Trimit cu toții informații fără permisiunea dumneavoastră.

„Lasă revoluția care stă să izbucnească în România," îşi spuse Mary. „O revoluție se pregăteşte chiar aici în ambasadă."

— Dorothy, convoacă toți şefii de departamente pentru o şedință astăzi după-amiază la ora trei. Asta înseamnă toți.

— Am înțeles, doamnă.

* * *

Mary stătea în capul mesei privindu-i cum intrau în încăpere. Membrii principali se aşezară în jurul mesei de conferințe, iar

adjuncții pe scaunele de lângă pereți.

— Bună ziua, spuse Mary tăios. Nu vă voi ține prea mult. Ştiu cât de ocupați sunteți cu toții. Am aflat că au loc şedințe la nivelul şefilor de departamente fără ştirea sau aprobarea mea. Din această clipă, cine va mai participa la astfel de şedințe va fi imediat concediat.

Cu coada ochiului o văzu pe Dorothy luând notițe.

— De asemenea, am mai aflat că trimiteți telegrame fără să mă informați. Potrivit protocolului *Departamentului de Stat,* ambasadorul are dreptul să angajeze şi să concedieze orice membru al ambasadei care se află la dispoziția sa.

Se întoarse spre Ted Thompson, consilierul în probleme agricole.

— Ați trimis ieri o telegramă *Departamentului de Stat* fără a cere permisiunea. V-am rezervat un loc la cursa care pleacă mâine la prânz spre Washington. Nu mai sunteți membru al acestei ambasade, spuse ea şi îşi roti privirile prin încăpere. Dacă se va mai întâmpla ca o persoană din această cameră să trimită o telegramă fără ştirea mea sau refuză să-mi acorde tot sprijinul, acea persoană se va afla imediat la bordul unui avion spre Statele Unite. Asta e tot, doamnelor şi domnilor.

Se lăsă o tăcere uluită. După care se ridicară încet cu toții şi ieşiră. Pe chipul lui Mike Slade se vedea o expresie intrigată.

Mary şi Dorothy Stone rămaseră singure.

— Ce părere ai? o întrebă Mary.

— Frumos şi de bună calitate. A fost cea mai scurtă şi eficientă şedință pe care am văzut-o vreodată.

— Bine. Acum trebuie să facem ordine şi în sala transmisiunilor.

Toate mesajele trimise de la ambasadele aflate în Europa de Est sunt mai întâi codificate. Sunt scrise la o maşină specială, citite de un scanner electronic în camera codurilor şi codificate automat. Aceste coduri se schimbă în fiecare zi şi au cinci destinații: *Strict Secret, Secret, Confidențial, Uz Oficial Limitat şi Neclasificat.* Sala transmisiunilor, o încăpere fără ferestre şi plină de cele mai moderne aparate, era foarte bine păzită.

Sandy Palance, ofițerul însărcinat cu transmisiunile, se afla înăuntru. Se ridică la apariția lui Mary.

— Bună ziua, doamnă ambasador. Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu. Eu te voi ajuta pe dumneata.

Palance o privi nedumerit.

— Doamnă?

— Ai trimis telegrame fără semnătura mea, adică telegrame neautorizate.

El deveni, deodată, defensiv.

— Păi, consilierii mi-au spus că…

— De acum înainte, dacă ți se va mai cere trimiți vreo telegramă pe care nu există semnătura mea, aceasta mi se va aduce direct. Ai înțeles?

Avea un glas de oțel, ceea ce îl făcu pe Palance să își spună: „Isuse! Cu siguranță că n-au ales-o bine."

— Da, doamnă. Am înțeles.

— Bine.

După aceea Mary părăsi încăperea. Ştia că încăperea aceea era folosită de către CIA pentru a transmite mesaje printr-un „canal negru". Nu putea împiedica acest lucru. Se întrebă câți membri ai ambasadei erau agenți CIA şi dacă Mike Slade îi spusese adevărul în legătură cu acest lucru. Avea impresia că nu.

* * *

În seara aceea, Mary îşi notase evenimentele zilei ce trecuse şi subliniase problemele pe care trebuia să le rezolve imediat. Le pusese pe noptieră. Dimineața se duse în baie să facă un duş. După ce se îmbrăcă luă însemnările, numai că acestea erau în altă ordine. „Puteți fi sigură că şi la ambasadă şi acasă sunt microfoane." Mary rămase locului o clipă gândindu-se.

La micul dejun, când era singură cu Beth şi Tim în sufragerie, Mary spuse cu un glas ridicat:

— Românii sunt nişte oameni minunați. Dar am senzația că, în unele privințe, sunt în urma Statelor Unite. Ştiați că o mulțime din apartamentele în care locuiesc angajații ambasadei nu au căldură şi apă şi toaletele nu funcționează?

Beth şi Tim o priviră uluiți.

— Bănuiesc că va trebui să-i învățăm pe români cum să rezolvă astfel de lucruri.

A doua zi de dimineață, Jerry Davis îi spuse:

— Nu ştiu cum ați făcut, dar peste tot sunt muncitori care se ocupă de apartamentele noastre.

— Trebuie doar să le vorbeşti frumos, spuse Mary zâmbind.

* * *

La sfârşitul unei şedinţe, Mike Slade spuse:

— Sunt o mulţime de ambasade pe care trebuie să le vizitaţi. Ar fi bine să începeţi de astăzi.

Ei îi displăcu tonul. Şi, pe urmă, nu era treaba lui; Harriet Kruger se ocupa de problemele legate de protocol şi ea lipsea în ziua aceea din ambasadă.

Mike continuă:

— Este foarte important să vă duceţi la ambasade în ordinea priorităţii. Cea mai importantă este…

— … cea a Rusiei. Ştiu asta.

— V-aş sfătui…

— Domnule Slade, dacă voi avea nevoie de sfaturi din partea dumitale, te voi anunţa.

Mike oftă profund.

— Bine, spuse el ridicându-se. Cum vreţi, doamnă ambasador.

* * *

După vizita la ambasada Rusiei, Mary îşi petrecu ziua cu interviuri, cu un senator din New York care dorea unele informaţii în legătură cu dizidenţii şi cu o întâlnire cu noul consilier în probleme de agricultură.

Când Mary se pregătea să părăsească biroul, Dorothy Stone o sună şi îi spuse:

— Un telefon urgent pentru dumneavoastră, doamnă ambasador. James Stickley de la Washington.

Mary ridică receptorul.

— Bună ziua, domnule Stickley.

Vocea lui Stickley se auzi furioasă pe fir.

— Vreţi să-mi spuneţi ce naiba faceţi?

— Nu… nu ştiu la ce vă referiţi.

— Evident. Secretarul de stat tocmai a primit un protest oficial de la ambasadorul Gabonului în legătură cu purtarea dumneavoastră.

— Staţi puţin! spuse Mary. Trebuie să fie vreo greşeală. Nici măcar n-am vorbit cu ambasadorul Gabonului.

— Exact, izbucni Stickley. În schimb aţi vorbit cu ambasadorul

Uniunii Sovietice.

— Păi... da. Mi-am făcut vizita de rigoare azi-dimineaţă.

— Nu ştiţi că ambasadele străine trebuie vizitate potrivit datei când şi-au prezentat scrisorile de acreditare?

— Da, dar...

— Pentru informarea dumneavoastră, în România, ambasada Gabonului este prima care trebuie vizitată, întrebări?

— Nu, domnule. Îmi pare rău dacă...

— Vă rog să aveţi grijă să nu se mai întâmple.

* * *

Când auzi vestea, Mike Slade veni în biroul ei.

— Am încercat să vă spun.

— Domnule Slade...

— În diplomaţie, ei iau astfel de lucruri cât se poate de în serios. Ca un exemplu, în 1661, oamenii ambasadorului spaniol la Londra au atacat trăsura ambasadorului francez, au ucis călăreţul înaintaş, l-au bătut pe vizitiu şi au schilodit doi cai numai pentru a fi siguri că trăsura ambasadorului spaniol va ajunge prima. V-aş sugera să vă scuzaţi.

Mary ştia ce va mânca la cină. Scuze.

* * *

O deranjau comentariile pe care le tot auzea în legătură cu publicitatea care i se făcea ei şi copiilor. „E un articol chiar şi în *Pravda* însoţit de o fotografie a dumneavoastră."

La miezul nopţii, Mary îl sună pe Stanton Rogers, care tocmai intra în birou şi veni imediat la telefon.

— Ce mai face ambasadorul meu preferat?

— Bine. Tu ce mai faci, Stan?

— În afară de un program de patruzeci şi opt de ore pe zi, nu mă pot plânge. Ba chiar îmi place fiecare clipă. Tu cum te descurci? Ai vreo problemă în care să te pot ajuta?

— Nu e chiar o problemă, ci doar ceva ce mă face curioasă, spuse ea, după care ezită încercând să formuleze fraza cât mai bine pentru a nu fi înţeleasă greşit. Bănuiesc că ai văzut fotografia mea şi a copiilor în *Pravda* săptămâna trecută, nu?

— Da, e minunată! exclamă Stanton Rogers. Ajungem, în

sfârşit, la ei.

— Şi alți ambasadori beneficiază de atâta publicitate ca mine, Stan?

— Sincer să fiu, nu. Dar şeful a hotărât să meargă foarte departe cu tine, Mary. Eşti vitrina noastră. Preşedintele Ellison a vorbit serios când a spus că vrea opusul americanului urât. Te avem şi intenționăm să te arătăm lumii. Vrem ca toți să vadă tot ce e mai bun în țara noastră.

— Sunt... sunt măgulită.

— Continuă să lucrezi bine.

Mai făcură schimb de amabilități alte câteva minute, după care îşi spuseră la revedere.

„Deci preşedintele este în spatele acestei publicități," îşi spuse ea. „Nu-i de mirare că a reuşit să aranjeze aşa ceva."

* * *

Interiorul închisorii *Ivan Stelian* era şi mai înspăimântător decât exteriorul. Coridoarele erau înguste, vopsite într-un cenuşiu sumbru. Jos era o junglă de celule îngrădite cu gratii negre, iar la etaj se vedeau patrulând gardieni înarmați cu mitraliere. Mirosul din zona celulelor era de-a dreptul insuportabil.

Un gardian o conduse pe Mary într-o mică încăpere a vizitatorilor aflată în partea din spate a închisorii.

— E acolo. Aveți zece minute.

— Vă mulțumesc, spuse Mary şi intră închizând uşa în urma ei.

Hannah Murphy stătea la o măsuță zgâriată. Avea cătuşe şi haine de închisoare. Eddie Maltz spusese că era o studentă drăguță de nouăsprezece ani, dar arăta cu zece ani mai în vârstă. Chipul îi era palid şi slab, iar ochii roşii şi umflați. Părul îi era nepieptănat.

— Bună, spuse Mary. Sunt ambasadoarea americană.

Hannah Murphy se uită la ea şi începu să suspine incontrolabil.

Mary o cuprinse pe după umeri şi îi spuse liniştitor:

— Şşş! O să fie totul bine.

— N-nu, n-o să fie, gemu fata. Voi fi condamnată săptămâna viitoare. O să mor dacă o să stau în locul ăsta cinci ani. O să mor!

Mary o ținu o clipă.

— Bine, spune-mi ce s-a întâmplat.

Hannah Murphy trase adânc aer în piept şi după câteva clipe

spuse:

— L-am cunoscut pe bărbatul ăsta — un român — eram singură. El era drăguț cu mine şi am... am făcut dragoste. O prietenă îmi dăduse două țigări cu marijuana. Am împărțit una cu el. Am făcut dragoste din nou şi eu am adormit. Când m-am trezit dimineață, el nu mai era, dar eram înconjurată de polițişti. Eram complet goală. Au... au stat acolo până m-am îmbrăcat şi pe urmă m-au adus în iadul ăsta.

Clătină din cap deznădăjduită.

— Mi-au spus că-mi vor da cinci ani.

— Nu şi dacă nu voi vrea eu.

Mary se gândi la ce îi spusese Lucas Janklow înainte să plece spre închisoare. „Nu puteți face nimic pentru ea, doamnă ambasador. Am încercat şi noi. Condamnarea de cinci ani pentru un cetățean străin e standard. Dacă ar fi românca, probabil ar fi condamnat-o pe viață."

Acum Mary se uită la Hannah Murphy şi spuse:

— Voi face tot ce-mi stă în putere să te ajut.

Mary examinase raportul oficial al poliției privind arestarea lui Hannah Murphy. Era semnat de colonelul Aurel Istrate, şeful Securității. Era succint şi nu o ajuta deloc, dar nu exista nici o îndoială în legătură cu vina fetei. „Va trebui să găsesc altă modalitate," îşi spuse Mary. „Aurel Istrate." Numele îi era cunoscut. Se gândi la dosarul confidențial pe care i-l arătase James Stickley la Washington. Fusese ceva acolo legat de colonelul Istrate. Ceva despre... îşi aminti.

Aranja o întâlnire cu colonelul pentru a doua zi dimineață.

— Vă pierdeți timpul, îi spuse Mike Slade cu duritate. Istrate e ca un munte. Nu poate fi urnit.

* * *

Aurel Istrate era un individ scund şi rotofei cu un chip plin de cicatrici, cu o chelie strălucitoare şi nişte dinți pătați. La începutul carierei sale cineva îi spărsese nasul şi acesta nu se vindecase cum trebuia. Istrate venise la ambasadă pentru întâlnire. Era curios în legătură cu noul ambasador american.

— Ați dorit să-mi vorbiți, doamnă ambasador?

— Da. Vă mulțumesc că ați venit. Aş vrea să discutăm despre cazul lui Hannah Murphy.

— Ah, da. Traficanta de droguri. În România avem nişte legi foarte aspre în privinţa celor care vând droguri. Îi băgăm la închisoare.

— Foarte bine, spuse Mary. Îmi face plăcere să aud aşa ceva. Aş vrea să avem nişte legi mai aspre împotriva drogurilor şi în Statele Unite.

Istrase o privi uluit.

— Deci sunteţi de aceeaşi părere cu mine?

— Absolut. Orice persoană care vinde droguri merită să intre la închisoare. Totuşi, Hannah Murphy nu a vândut droguri, ci i-a oferit nişte marijuana iubitului ei.

— E acelaşi lucru. Dacă…

— Nu chiar, domnule colonel. Iubitul ei era un locotenent de poliţie. A fumat şi el marijuana. A fost pedepsit?

— De ce să fi fost? Pur şi simplu aduna dovezi pentru un act criminal.

— Este adevărat că locotenentul dumneavoastră are soţie şi trei copii?

Colonelul Istrate se încruntă.

— Da, bineînţeles. Americanca l-a păcălit şi l-a atras în patul ei.

— Domnule colonel, Hannah Murphy are nouăsprezece ani, iar locotenentul, patruzeci şi cinci. Cine pe cine a păcălit?

— Vârsta n-are nici o importanţă aici, spuse colonelul cu încăpăţânare.

— Soţia locotenentului ştie de aventura soţului ei?

Colonelul se uită la ea.

— De ce ar trebui să ştie?

— Pentru că mie mi se pare că este un caz limpede de atragere în capcană. Cred că ar trebui să facem publică toată această poveste. Presa internaţională va fi fascinată.

— N-ar avea nici un rost, spuse el.

Ea aduse atunci argumentul hotărâtor:

— Pentru că se întâmpla ca locotenentul să vă fie ginere?

— Bineînţeles că nu! spuse colonelul furios. Vreau doar să se facă dreptate.

— Şi eu la fel, îl asigură Mary.

Potrivit dosarului pe care îl avusese în mână, ginerele era specializat în a face cunoştinţă cu tineri turişti — femei sau bărbaţi — se culca cu ei, le sugera locurile unde putea face comerţ la negru sau cumpăra droguri, după care îi denunţa.

Mary spuse pe un ton conciliator:

— Nu văd nici un motiv ca fiica dumneavoastră să afle cum se poartă soțul ei, așa că sunt de părere că ar fi mult mai bine dacă i-ați da drumul lui Hannah Murphy din închisoare, eu urmând să o trimit în Statele Unite. Ce spuneți, domnule colonel?

El se gândi furios câteva clipe.

— Sunteți o persoană foarte interesantă, spuse el în final.

— Vă mulțumesc. Şi dumneavoastră sunteți foarte interesant. O aştept pe domnişoara Murphy astăzi după-amiază la mine la birou. Voi avea grijă să se urce în primul avion care va pleca din Bucureşti.

EI ridică din umeri.

— Voi folosi puțina mea influență.

— Sunt convinsă că o veți face, domnule colonel Istrate. Vă mulțumesc.

A doua zi de dimineață, Hannah Murphy, recunoscătoare, se afla în drum spre casă.

* * *

— Cum ați reuşit? întrebă Mike Slade nevenindu-i să creadă.

— V-am urmat sfatul şi mi-am pus în practică farmecul.

Capitolul 20

În ziua când Beth şi Tim trebuiau să înceapă şcoala, Mary primi un telefon de la ambasadă la cinci dimineața prin care era anunțată că o NIACT — o telegramă de noapte — sosise şi necesita un răspuns imediat. Era începutul unei zile lungi şi obositoare, iar când se întoarse acasă, seara după ora şapte, Mary îi găsi pe copii aşteptând-o.

— Ei, cum a mers la şcoală? întrebă ea.

— Îmi place, spuse Beth. Ştiai că sunt copii din douăzeci şi două de țări? Un băiat italian m-a privit toată ziua. E o şcoală excelentă.

— E şi un laborator ştiințific interesant, adăugă Tim. Mâine o să disecăm nişte broaşte româneşti.

— E atât de ciudat, zise Beth apoi. Vorbesc toți englezeşte cu accente atât de caraghioase.

— Nu uitați că, dacă cineva vorbeşte cu accent, înseamnă că ştie o limbă în plus față de voi, le spuse Mary. Bine, mă bucur că n-ați avut probleme.

— Nu. Mike a avut grijă de noi, spuse Beth.

— Cine?

— Domnul Slade. Ne-a zis să-i spunem Mike.

— Ce legătură are Mike Slade cu şcoala voastră?

— Nu ți-a spus? Ne-a luat, ne-a dus acolo şi ne-a prezentat profesorilor. Îi cunoaşte pe toți.

— Cunoaşte şi o mulțime de copii, spuse Tim. Ne-a prezentat şi lor. Toți îl plac. E un tip foarte drăguț.

„Poate chiar prea drăguț," îşi spuse Mary.

* * *

A doua zi dimineață când Mike intră în biroul ei, Mary îi spuse:

— Înțeleg că i-ai dus pe Beth şi Tim la şcoală.

El încuviință.

— Puştilor le e greu să se adapteze într-o țară străină. Sunt nişte copii foarte cuminți.

Oare el avea copii? Mary îşi dădu seama deodată că nu ştia prea multe în legătură cu viața lui personală. „Poate că-i mai bine aşa," hotărî ea. „Vrea să mă vadă dând greş."

Dar ea intenționa să reuşească.

* * *

Sâmbătă după-amiază, Mary duse copiii la Clubul Diplomatic, unde membrii comunității diplomatice se întâlneau pentru a mai schimba o vorbă.

Aruncând o privire prin curtea interioară, Mary îl văzu pe Mike Slade bând cu cineva, iar când femeia se întoarse, Mary văzu că nu era alta decât Dorothy Stone. Fu şocată pe moment. Era ca şi cum secretara ei ar fi colaborat cu duşmanul. Se întrebă cât de apropiați erau Dorothy şi Mike Slade. „Trebuie să am grijă să nu mă încred prea mult în ea," îşi zise Mary. „În nimeni."

Harriet Kruger stătea singură la o masă. Mary se duse spre ea.

— Te superi dacă iau loc?

— Aş fi chiar încântată, spuse Harriet scoțând un pachet de țigări americane. O țigară?

— Mulțumesc, dar nu fumez.

— În țara asta nu se poate trăi fără țigări, spuse Harriet.

— Nu înțeleg.

— Pachetele de *Kent* fac să funcționeze economia. Serios vorbesc. Dacă vrei să te duci la doctor, îi dai asistentei un pachet de țigări. Dacă vrei carne de la măcelărie, un mecanic să-ți repare maşina sau un electrician să-ți repare veioza — îi mituieşti cu țigări. O prietenă de-a mea italiancă a avut nevoie de o operație. A trebuit să mituiască asistenta ca să folosească o lamă nouă când a pregătit-o şi apoi pe infirmiere ca să-i pună pansamente curate după ce îi curățau rana, în locul celor care fuseseră înainte.

— Dar de ce...?

— Țara asta duce lipsă de pansamente ca şi de orice medicament. Peste tot în blocul răsăritean este aceeaşi poveste, zise Harriet Kruger. Luna trecută a fost o epidemie de botulism în Germania de Est. Au fost nevoiți să ia toate medicamentele necesare din Occident.

— Şi oamenii nici nu au cum să se plângă, spuse Mary.

— Ah, au modalitățile lor. Ați auzit de Bulă?

— Nu.

— Este un personaj imaginar pe care românii îl folosesc pentru a se descărca. E un banc despre nişte oameni care stăteau la coadă la carne într-o zi şi abia înaintau. După cinci ore, Bulă se înfurie şi zice „Mă duc să-l omor pe Ionescu!". Peste două ore se întoarce la coadă şi prietenii îl întreabă: „Ei, ce s-a întâmplat — l-ai omorât?" „Nu. Şi acolo era coadă," zice Bulă.

Mary începu să râdă.

— Ştiți care sunt lucrurile cele mai căutate pe piața neagră? Casetele video cu spectacolele noastre de televiziune.

— Le plac filmele noastre?

— Nu, reclamele îi pasionează. Toate lucrurile pe care noi considerăm că ni se cuvin — maşini de spălat, aspiratoare, automobile — tot ce nu pot avea, îi fascinează. Când începe filmul din nou, se duc la toaletă.

Mary îşi ridică privirea la timp pentru a-i vedea pe Mike Slade şi pe Dorothy Stone părăsind clubul. Se întrebă unde se duceau, oare.

* * *

Când venea acasă seara, după o zi lungă şi obositoare la ambasadă, Mary nu voia altceva decât să facă o baie, să se schimbe şi să se odihnească. Fiecare minut părea plin acolo şi nu avea deloc timp pentru sine. Dar, în curând, îşi dădu seama că nici acasă nu era mai bine. Oriunde se ducea dădea de servitori şi avea sentimentul neplăcut că era spionată permanent.

Într-o noapte la ora două s-a dus jos în bucătărie. Când a deschis frigiderul, a auzit un zgomot. Se întoarse şi îi văzu pe Mihai, valetul, în halat, împreună cu Rosica, Delia şi Carmen.

— Cu ce să vă servesc, doamnă? întrebă Mihai.

— Cu nimic, spuse Mary. Voiam numai să mănânc ceva.

Cosma, bucătarul, apăru şi el şi zise pe un ton jignit:

— Doamna nu ar fi trebuit decât să-mi spună că îi era foame şi pregăteam imediat ceva.

O priveau toți cu reproş.

— Nu cred că-mi mai e foame. Mulțumesc, spuse ea atunci şi ieşi repede.

A doua zi le povesti copiilor ce se întâmplase.

— Ştiți, mă simt de parcă aş fi a doua soție din *Rebecca!* le spuse ea.

— Ce-i aia *Rebecca?* întrebă Beth.

— O carte superbă pe care o vei, citi într-o bună zi.

* * *

Când intră în birou, Mary îl găsi pe Mike Slade aşteptând-o.

— Avem un bolnav pe care trebuie să-l vedeți, spuse el şi o conduse într-un birou.

Un tânăr soldat era întins pe canapea, palid şi gemând de durere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mary.

— Bănuiesc că e vorba de apendicită.

— Atunci ar trebui să-l ducem imediat la spital.

Mike se întoarse şi o privi.

— Nu aici.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie transportat neapărat la Roma sau la Zürich.

— Dar e ridicol, spuse Mary coborându-şi glasul aşa fel încât tânărul să nu o audă. Nu vezi cât de rău îi este?

— Ridicol sau nu, nici un angajat al ambasadei americane nu

poate fi internat într-un spital, într-o țară din spatele Cortinei de Fier.

— De ce?

— Pentru că suntem vulnerabili. Am fi la discreția guvernului român şi Securității. Ne-ar putea da scopalomină şi ar putea scoate orice informație de la noi. Asta-i regula *Departamentului de Stat* — să-i ducem în altă parte.

—D e ce nu avem propriul nostru medic?

— Pentru că suntem o ambasadă de categoria „C". Nu avem buget pentru medic propriu. Un doctor american vine pe aici o dată la trei luni. Între timp avem o farmacistă pentru afecțiuni minore.

Mike se duse apoi la un birou şi luă o hârtie.

— Semnați asta şi îl trimitem imediat. Voi aranja în aşa fel încât un avion special să-l ducă la destinație.

— Foarte bine, zise Mary semnând hârtia, după care se duse lângă soldat şi îi luă mâna într-a ei. Totul o să fie bine, îi spuse ea încet. Cât se poate de bine.

Peste două ore, tânărul se afla în zbor spre Zürich. A doua zi de dimineață când Mary îl întrebă pe Mike despre băiat, el răspunse ridicând din umeri:

— L-au operat. O să se facă bine.

„Ce om rece," îşi spuse Mary. „Mă întreb dacă îl emoționează ceva vreodată."

Capitolul 21

Indiferent la ce oră ajungea Mary la ambasadă dimineața îl găsea pe Mike Slade acolo. L-a văzut la foarte puține recepții oferite de alte ambasade şi avea impresia că se distra în particular în fiecare seară.

Era o permanentă surpriză. Într-o după-amiază, Mary a acceptat să-l lase pe Florian să îi ducă pe Beth şi pe Tim la Patinoarul Florească. A plecat şi ea mai devreme de la ambasadă pentru a fi cu ei, dar când ajunse acolo văzu că Mike Slade le ținea companie. Patinau toți trei, distrându-se, evident, de minune. Le arăta cu răbdare cum se fac opturile. „Trebuie să-i previn pe copii în legătură cu el", îşi spuse Mary. Dar nu prea ştia cum.

* * *

A doua zi de dimineață când Mary sosi, Mike intră în biroul ei.

— Un codel va veni peste două ore. M-am gândit...

— Codel?

— Acesta este termenul diplomatic pentru o delegație a Congresului. Patru senatori împreună cu soțiile şi cu consilierii lor. Va trebui să vă întâlniți cu ei. Voi fixa o întrevedere cu preşedintele Ionescu şi o voi ruga pe Harriet să se ocupe de cumpărăturile şi de plimbările lor.

— Mulțumesc.

— Puțină cafea de-a mea?

— Bine.

Îl privi cum intră pe uşa despărțitoare în biroul lui. Ciudat om. Dur, grosolan. Şi, totuşi, atât de răbdător cu Beth şi cu Tim.

Când se întoarse cu două ceşti de cafea, Mary îl întrebă:

— Ai copii?

Mike Slade fu luat cu totul prin surprindere.

— Doi băieți.

— Unde...?

— La fosta mea soție, spuse el, după care schimbă brusc subiectul. Să vedem dacă pot aranja întâlnirea cu Ionescu.

Cafeaua era delicioasă. Mai târziu, Mary îşi aminti că aceea a fost ziua când şi-a dat seama că băutul cafelei cu Mike Slade devenise un ritual al dimineții.

* * *

Angel o agăță seara la La Boca, lângă faleză, unde ea stătea împreună cu celelalte *putas,* îmbrăcată într-o bluză strâmtă şi nişte blugi tăiați în dreptul pulpelor lăsând să i se vadă pielea. Nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Nu era drăguță, dar acest lucru nu îl deranja pe Angel.

— *Vámanos, querida.* O să ne distrăm foarte bine amândoi.

Fata locuia într-o cameră ieftină din apropiere, în care nu se aflau decât un pat, două scaune, o veioză şi o chiuvetă.

— Dezbracă-te, *estrellita.* Vreau să te văd goală.

Fata ezită. Era ceva în Angel ce o înfricoşa. Dar fusese o zi slabă şi dacă nu-i ducea bani lui Pepe ştia că va fi bătută. Aşa că începu să se dezbrace încet.

Angel o privea. Întâi dispăru bluza, apoi blugii. Fata nu purta nimic de dedesubt. Trupul îi era palid şi slab.

— Pantofii lasă-i. Vino aici şi stai în genunchi.

Fata îl ascultă.

— Acum uite ce vreau să faci.

Ea ascultă şi îşi ridică privirea înspăimântată.

— N-am făcut niciodată…

Angel o lovi în cap şi ea se prăbuşi la podea gemând. El o trase atunci de păr şi o azvârli pe pat. Când începu să țipe, Angel o lovi cu putere peste față. Ea gemu.

— Aşa, spuse el. Vreau să te aud gemând.

Un pumn uriaş îl lovi nasul spărgându-i-l. Când Angel termină cu ea peste jumătate de oră, fata zăcea în pat, fără cunoştință.

El zâmbi uitându-se la trupul zdrobit în bătaie al fetei şi aruncă în pat câțiva pesos.

— *Gracias,* spuse el zâmbind.

* * *

Mary îşi petrecea cât mai mult timp posibil cu copiii. Se plimbau şi vizitau mult. Erau nenumărate muzee şi biserici vechi de văzut, dar pentru copii, importantă era excursia la castelul lui Dracula din Braşov, în inima Transilvaniei, la o sută de mile de Bucureşti.

— Contele a fost de fapt un prinț, le explică Florian pe drum. Prințul Vlad Țepeş. A fost un mare erou care a oprit invazia turcilor.

— Credeam că-i plăcea doar să sugă sânge şi să omoare oameni, spuse Tim.

Florian încuviință.

— Da. Din păcate, cu timpul puterea i s-a urcat la cap. A devenit un dictator care îi trăgea pe duşmani în țeapă. Legenda spune că ar fi fost vampir. Un irlandez pe nume Bram Stoker a scris o carte după această legendă. O aiureală, dar a făcut minuni pentru turism.

Castelul Bran era un monument situat sus, în munți. Erau cu toții epuizați când urcară treptele din piatră care duceau spre castel. Intrară într-o încăpere joasă în care se aflau arme şi tot felul de obiecte vechi.

— Aici îşi ucidea Contele Dracula victimele şi le bea sângele, spuse ghidul cu un glas sumbru.

Încăperea era umedă şi înspăimântătoare. O pânză de păianjen îi atinse faţa lui Tim.

— Nu mi-e frică, dar putem să ieşim de aici? îşi întrebă el mama.

* * *

Din şase în şase săptămâni, un avion C-130 al aviaţiei americane ateriza pe un teren aflat la periferia Bucureştiului. Avionul era încărcat cu alimente şi articole care nu se găseau la Bucureşti şi pe care membrii ambasadei americane le comandau prin magazinul militar din Frankfurt.

Într-o dimineaţă, în timp ce Mary şi Mike Slade îşi beau cafeaua, el spuse:

— Avionul trebuie, să vină azi. Nu vreţi să veniţi cu mine?

Mary dădu să spună nu. Avea foarte mult de lucru şi, în plus, părea o invitaţie lipsită de sens. Totuşi, lui Mike Slade nu îi plăcea să piardă timpul, aşa că în Mary învinse curiozitatea.

— Bine.

Merseră la aerodrom şi pe drum discutară despre diverse probleme cu care se confrunta ambasada. Conversaţia se menţinea la un nivel cu totul impersonal.

Când ajunseră, un soldat înarmat deschise poarta pentru a-i permite limuzinei să treacă. Zece minute mai târziu priviră cum ateriza avionul.

Dincolo de gard se adunaseră sute de români, care urmăreau înfometaţi cum se descărcau lucrurile.

— Ce fac acolo toţi acei oameni?

— Visează. Se uită la ceva ce nu pot avea niciodată! Ştiu că primim carne, săpun şi parfumuri. Totdeauna se strânge lumea când vine avionul. E un fel de comunicare subterană misterioasă.

Mary privi chipurile avide din spatele gardului.

— Incredibil!

— Avionul ăsta e un simbol pentru ei. Nu numai el în sine, ci faptul că reprezintă o ţară liberă care se îngrijeşte de cetăţenii săi.

— De ce m-ai adus aici? îl întrebă Mary întorcându-se.

— Pentru că nu vreau să vă lăsaţi amăgită de balivernele preşedintelui Ionescu. Asta-i adevărata Românie.

* * *

În fiecare dimineaţă când venea la ambasadă, Mary observa cozi lungi formate de cei care aşteptau să intre la consulat. Crezuse că erau oameni cu probleme minore pe care sperau să le poată rezolva consulul. Dar în dimineaţa aceea se uită pe geam cu mai multă atenţie şi expresiile de pe chipurile lor o făcuseră să intre în biroul lui Mike.

— Ce-i cu toţi aceşti oameni care stau afară?

Mike se duse cu ea la fereastră.

— În majoritatea sunt români evrei şi aşteaptă să primească vize.

— Dar există o ambasadă a Israelului în Bucureşti. De ce nu se duc acolo?

— Din două motive, explică Mike. Mai întâi, cred că guvernul Statelor Unite are o mai mare putere de a-i ajuta să ajungă în Israel decât guvernul israelian. În al doilea rând, cred că există mai puţine şanse ca securiştii să afle de intenţiile lor dacă vin la noi. Se înşeală, bineînţeles.

Arătă pe geam.

— E o casă chiar peste drum în care câteva apartamente sunt ocupate de agenţi care îi fotografiază pe toţi cei care intră şi ies în şi din ambasadă.

— Îngrozitor!

— Aşa joacă ei. Când o familie de evrei face cererea de emigrare, îşi pierd slujbele şi sunt daţi afară din locuinţă. Vecinilor li se interzice să le mai vorbească. După aceea durează vreo trei, patru ani până când guvernul le spune dacă vor pleca sau nu şi, de obicei răspunsul este nu.

— Nu putem face nimic?

— Am tot încercat, dar lui Ionescu îi place să se joace de-a şoarecele şi pisica cu evreii. Foarte puţini izbutesc să plece din ţară.

Mary privi expresiile triste de pe chipurile oamenilor.

— Trebuie să existe o cale, spuse ea.

— Nu vă bateţi capul, îi spuse Mike.

* * *

Diferenţa între fusele orare era teribil de obositoare. Când era ziuă la Washington, era miezul nopţii la Bucureşti şi Mary era

permanent trezită de telegrame şi telefoane primite la trei şi patru dimineața. De fiecare dată când sosea câte o telegramă de noapte, soldatul de serviciu la ambasadă îl suna pe superiorul său, care trimitea pe cineva să o trezească pe Mary. După aceea ea era prea tensionată ca să mai poată adormi.

„E palpitant, dragul meu. Cred că pot schimba ceva aici. Încerc, cel puțin. N-aş suporta să dau greş. Toată lumea contează pe mine. Cât de mult aş vrea să fii aici şi să-mi spui: *Vei reuşi, fetița mea.* Mi-e atât de dor de tine. Mă auzi, Edward? Eşti pe aici, pe undeva, unde nu pot să te văd? Uneori, faptul că nu ştiu răspunsul mă face să înnebunesc…"

*** * ***

Îşi beau cafeaua de dimineață.

— Avem o problemă, începu Mike.

— Da?

— O delegație formată dintr-o duzină de oficialități ale bisericii române doreşte să stea de vorbă cu dumneavoastră. O biserică din Utah i-a chemat în vizită, dar guvernul român nu vrea să le dea drumul.

— De ce?

— Foarte puțini români au voie să plece din țară. Există şi un banc în legătură cu ziua când Ionescu a venit la putere. Se spune că s-ar fi dus în partea de est a palatului său ca să vadă soarele răsărind. „Bună dimineața, tovarăşe soare," a zis el şi soarele i-a răspuns: „Bună dimineața. Toată lumea e fericită că sunteți noul preşedinte al României." Seara, Ionescu s-a dus în partea de vest a palatului pentru a privi cum apune soarele. „Bună seara, tovarăşe soare," a zis el, dar soarele n-a răspuns. „Cum se face că dimineața îmi vorbeşti atât de frumos şi acum nu-mi vorbeşti deloc?" „Acum sunt în Occident," zise soarele. „Poți să te duci naibii." Eh, Ionescu se teme ca nu cumva, odată plecați, oamenii bisericii să-i spună guvernului să se ducă naibii.

— Voi sta de vorbă cu ministrul de externe să văd ce pot să fac.

Mike se ridică.

— Vă plac dansurile populare? întrebă el.

— De ce?

— E un spectacol de dansuri populare în seara asta. Se spune că trupa ar fi foarte bună. Ați vrea să mergeți?

Mary fu luată prin surprindere. Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat era o invitaţie din partea lui Mike. Şi acum, şi mai incredibil era faptul că spuse da.

— Bine, zise el întinzându-i un plic micuţ. Aici sunt trei bilete. Îi puteţi lua şi pe Beth şi pe Tim, prin bunăvoinţa guvernului român. Primim bilete la multe din spectacolele lor.

Mary rămase locului, îmbujorată şi simţindu-se îngrozitor.

— Mulţumesc, spuse ea înţepat.

— Îl voi trimite pe Florian să vă ia la ora opt.

* * *

Beth şi Tim nu voiau să meargă la spectacol. Beth îşi invitase o colegă la cină.

— E prietena mea italiancă, spuse ea. E în regulă?

— Ca să fiu sincer, niciodată nu mi-au plăcut dansurile populare, spuse şi Tim.

Mary râse.

— Bine. Vă las de data asta.

Se întrebă dacă şi copiii se simţeau la fel de singuri ca ea. Se gândi pe cine să invite. Parcurse lista în minte: colonelul McKinney, Jerry, Davis, Harriet Kruger? Nu era nimeni cu care ar fi vrut neapărat să meargă. „Mă duc singură," hotărî în sinea el

* * *

Florian o aştepta afară.

— Bună seara, doamnă ambasador, spuse el înclinându-se şi deschizând portiera.

— Pari foarte vesel în seara asta, Florian.

El zâmbi.

— Eu sunt vesel tot timpul, doamnă, zise el după care închise uşa şi se urcă la volan. Noi, românii, avem o vorbă: „Sărută mâna pe care nu o poţi muşca."

Mary se hotărî să profite de ocazie.

— Eşti fericit aici, Florian?

El o privi în oglinda retrovizoare.

— Doriţi un răspuns oficial sau unul sincer?

— Sincer, te rog.

— Aş putea fi împuşcat pentru că spun asta, dar nici un român

nu e fericit aici. Numai străinii. Sunteți liberi să veniți şi să plecați când doriți. Noi suntem prizonieri. Nu se găseşte absolut nimic.

Tocmai treceau pe lângă o coadă interminabilă din fața unei măcelării.

— Vedeți? Aşteaptă trei, patru ore la coadă pentru o ciosvârtă sau două de miel şi jumătate din cei aflați acolo vor fi dezamăgiți. Cu toate e la fel. Ştiți câte case are Ionescu ascunse? Douăsprezece! Am dus cu maşina multe oficialități acolo. Fiecare e ca un palat. În timp ce se întâmpla ca trei, patru familii să fie forțate să locuiască la grămadă în apartamente mici, fără căldură.

Florian tăcu deodată de parcă i-ar fi fost teamă că vorbise prea mult.

— Vă rog să nu spuneți nimănui de această discuție.

— Bineînțeles că nu.

— Vă mulțumesc. N-aş vrea ca soția mea să rămână văduvă. E tânără. Şi evreică. Ştiți că aici e o problemă antisemitismul.

Mary aflase deja.

— Există un banc despre un magazin unde s-a promis că se vor aduce ouă proaspete. La cinci dimineața era o mulțime de lume la coadă aşteptând în ger. Pe la opt, ouăle nu sosiseră şi coada se lungise mai mult. Şeful magazinului zice „N-or să ajungă pentru toți. Evreii pot pleca." La două după-amiaza, ouăle tot nu sosiseră şi era şi mai multă lume. Şeful zice „Cei care nu sunt membri de partid să plece." La miezul nopții oamenii încă mai aşteptau în frigul îngrozitor. Nu se adusese nici un ou. Şeful închise magazinul şi spuse „Nimic nu s-a schimbat. Evreii primesc totdeauna ce-i mai bun."

Mary nu ştia dacă să râdă sau să plângă. „Dar voi face ceva în acest sens," îşi promise ea.

* * *

Sala de spectacol se afla pe o stradă aglomerată plină cu tarabe la care se vindeau flori, papuci de plastic, bluze şi pixuri. Sala era mică şi decorată cu gust, o reminiscență a unor zile mai bune. Spectacolul în sine a fost, însă, plictisitor, costumele țipătoare şi dansatorii stângaci. Părea să nu se mai termine niciodată, dar când totul se sfârşi, Mary fu bucuroasă să iasă la aer. Florian se afla lângă limuzină în fața sălii de spectacol.

— Mă tem că va trebui să mai aşteptăm, doamnă ambasador.

Avem o pană şi se pare că roata de rezervă a fost furată. Am trimis după una, dar trebuie să mai aşteptăm vreo oră. Doriți să staţi în maşină?

Mary se uită la luna plină care strălucea pe cer. Aerul serii era rece şi curat. Atunci îşi dădu seama că nu se plimbase pe străzile Bucureştiului de când sosise. Luă o hotărâre pe loc.

— Cred că o să merg pe jos.

El încuviință.

— Este o seară minunată pentru plimbare.

Mary se întoarse şi porni pe stradă spre piața centrală. Bucureştiul era un oraş fascinant şi exotic. La colturile străzilor se vedeau inscripții ciudate: „TUTUN… PÂINE… FARMACIE…"

Porni în jos pe Calea Moşilor şi ajunse pe strada Maria Rosetti, pe unde treceau troleibuze înțesate de oameni. Chiar şi la acea oră târzie, majoritatea magazinelor erau deschise şi în fața tuturor erau cozi. La chioşcuri se vindeau „gogoşi", nişte specialități româneşti delicioase. Trotuarele erau pline de trecători cu „plase", sacoşe din rafie pentru cumpărături. Lui Mary i se păru că oamenii erau teribil de tăcuți. Păreau să o privească, femeile examinându-i cu aviditate hainele. Grăbi pasul.

Când ajunse la colțul cu Calea Victoriei, se opri, neştiind în ce sens să apuce. Opri un trecător.

— Vă rog să mă scuzați… Îmi puteți spune cum să ajung…?

El îi aruncă o privire speriată şi se îndepărtă repede.

„N-au voie să stea de vorbă cu străinii," îşi aminti ea.

Cum avea să se întoarcă? Încercă să refacă în minte drumul pe care venise cu Florian. Avea impresia că reşedința se afla undeva spre est. Începu să meargă în direcția respectivă, dar în curând ajunse pe o străduță lăturalnică slab luminată. Departe văzu un bulevard larg şi puternic luminat. „Acolo pot găsi un taxi," îşi spuse Mary răsuflând uşurată.

Auzi zgomot de paşi apăsați în spate şi se întoarse involuntar. Un bărbat solid îmbrăcat într-un palton venea spre ea grăbit. Mary iuți pasul.

— Scuzați-mă, strigă omul cu un puternic accent românesc. V-ați rătăcit?

Ea răsuflă uşurată. Probabil că era vreun polițist. Poate că o urmărise pentru a fi sigur că ajungea teafără acasă.

— Da, zise ea bucuroasă. Aş vrea să ajung…

Deodată se auzi motorul unei maşini care apăru în viteză lângă

ea frânând brusc. Omul în palton o înşfacă pe Mary şi ea îi simți răsuflarea fierbinte şi urât mirositoare în timp ce degetele lui grase îi strângeau încheieturile mâinilor. Individul încercă să o împingă spre uşa deschisă a maşinii. Mary se lupta să scape…

— Urcă! urlă omul.

— Nu! strigă ea. Ajutor! Ajutor!

De peste drum se auzi un strigăt şi un bărbat alergă spre ei. Omul se opri neştiind ce să facă.

— Dați-i drumul! strigă necunoscutul, care îl apucă pe omul în palton şi îl trase de lângă Mary.

Ea se simți deodată liberă. Cel de la volan dădu să coboare să-şi ajute complicele.

De departe se auzi o sirenă. Omul în palton îi strigă ceva celuilalt şi urcară amândoi în maşină îndepărtându-se cu viteză.

O maşină alb-albastru, pe care scria „Miliția" şi care avea pe capotă un girofar albastru, opri în fața lui Mary. Din ea coborâră doi bărbați în uniformă.

Unul din ei întrebă în româneşte:

— Sunteți teafără?

Şi apoi într-o engleză greoaie:

— Ce s-a întâmplat?

Mary făcea eforturi să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Doi indivizi… au încercat să mă arunce într-o maşină. Dacă… dacă n-ar fi fost acest domn… zise ea şi se întoarse, dar necunoscutul dispăruse.

Capitolul 22

Toată noaptea s-a chinuit să scape de acei necunoscuți, se trezea cuprinsă de panică, adormea şi se trezea iar. Îşi tot amintea: Paşii grei care se apropiau repede de ea, maşina care se oprise lângă bordură, omul acela încercând să o forțeze să urce. Ştiau, oare, cine e? Sau încercau doar să jefuiască o turistă îmbrăcată în haine americane?

* * *

Gând ajunse la birou, Mary îl găsi pe Mike Slade aşteptând-o. Aduse două ceşti de cafea şi se aşează în fața ei.

— Cum a fost spectacolul? o întrebă el.

— Bun.

Ceea ce se întâmplase după aceea nu îl privea pe el.

— Aţi fost rănită?

Ea îl privi surprinsă.

— Poftim?

— Când au încercat să vă răpească, spuse el cu răbdare. V-au rănit?

— Eu… de unde ştii?

Glasul lui era ironic.

— Doamnă ambasador, România este un mare secret cunoscut de toţi. Nu poţi face nici măcar o baie fără ca toată lumea să ştie. Nu a fost tocmai strălucită ideea de a pleca singură pe jos.

— Ştiu şi eu acum, spuse Mary cu răceală. Nu se va mai întâmpla.

— Foarte bine, spuse el repede. V-au luat ceva?

— Nu.

El se încruntă.

— Nu are nici un sens. Dacă ar fi vrut haina sau poşeta, le-ar fi putut lua pe stradă. Dar faptul că au încercat să vă urce într-o maşină înseamnă răpire.

— Cine să vrea să mă răpească?

— Nu puteau fi oamenii lui Ionescu. El încearcă să păstreze relaţiile cât mai bune. Probabil că o fi fost vreun grup dizident.

— Sau nişte indivizi care intenţionau să mă ţină în schimbul unei răscumpărări.

— Nu există răpiri pentru răscumpărări în ţara asta. Dacă i-ar prinde făcând aşa ceva, n-ar fi un proces, ci un pluton de execuţie, spuse el sorbind din cafea. Pot să vă dau un sfat?

— Ascult.

— Duceţi-vă acasă.

— Poftim?

Mike Slade lăsă jos ceaşca.

— Nu trebuie decât să trimiteţi o scrisoare de demisie, să vă luaţi copiii şi să vă duceţi înapoi în Kansas, unde veţi fi în siguranţă.

— Domnule Slade, am făcut o greşeală. Nu e nici prima şi, probabil nici ultima. Dar am fost numită în acest post de către preşedintele Statelor Unite şi, până când el nu mă va concedia, nu vreau ca dumneata sau oricine altcineva să-mi spună să mă duc

acasă, spuse ea făcând eforturi pentru a-şi stăpâni vocea. Mă aştept ca personalul acestei ambasade să lucreze alături de mine, nu împotriva mea. Dacă e prea mult, de ce nu te duci dumneata acasă?

Tremura de furie. Mike Slade se ridică.

— Voi spune să vi se aducă rapoartele de dimineață, doamnă ambasador.

* * *

În dimineața aceea, singurul subiect de conversație a fost tentativa de răpire. „Cum de a aflat toată lumea?" se întrebă Mary. „Şi cum a aflat Mike Slade?" Ar fi vrut să ştie numele celui care o salvase ca să-i poată mulțumi. În fracțiunea de secundă cât îl văzuse, avusese impresia că era un bărbat atrăgător, probabil de vreo patruzeci de ani, cu părul încărunțit înainte de vreme. Avea un accent străin — poate francez. Dacă era turist probabil că deja părăsise România.

* * *

Un gând nu îi dădea pace şi era greu să îl alunge din minte. Singura persoană despre care ştia că vrea să scape de ea era Mike Slade. Dacă organizase chiar el atacul pentru a o face să plece? El îi dăduse biletele la spectacol. Ştiuse unde se afla. Nu îşi putea scoate acest lucru din cap.

* * *

Mary se tot gândi dacă să le spună copiilor despre tentativa de răpire şi, în cele din urmă, hotărî să nu le spună. Nu voia să-i sperie. Pur şi simplu, va avea grijă să nu rămână niciodată singuri.

* * *

Trebuia să ia parte la un cocktail la ambasada franceză în seara aceea, oferit în cinstea unei pianiste din Franța aflată în vizită. Mary era obosită şi nervoasă şi ar fi dat orice să poată scăpa, dar ştia că este obligată.

* * *

Făcu o baie şi alese o rochie, dar când să ia pantofii, observă că unui avea tocul rupt. O chemă pe Carmen.

— Da, doamnă ambasador.

— Carmen, du, te rog, pantoful ăsta la reparat.

— Sigur, doamnă. Mai aveți nevoie de ceva?

— Nu, atât, îți mulțumesc.

* * *

Când Mary ajunse la ambasada franceză, aceasta era deja înțesată de oaspeți. Fu întâmpinată la intrare de către consilierul ambasadorului, pe care Mary îl mai văzuse cu ocazia unei vizite anterioare. Îi luă mâna şi i-o sărută.

— Bună seara, doamnă ambasador. Drăguț din partea dumneavoastră că ați venit.

— Drăguț din partea dumneavoastră că m-ați invitat, spuse Mary şi zâmbiră amândoi datorită acelor fraze goale.

— Dați-mi voie să vă conduc la domnul ambasador. Merse înaintea ei prin sala cea mare plină de lume, unde Mary văzu chipurile pe care le tot văzuse de atâtea săptămâni. Îl salută pe ambasadorul francez şi făcură un schimb de amabilități.

— Vă va plăcea *Madame* Dauphin. Este o pianistă remarcabilă.

— Abia aştept, minți Mary.

Un valet trecu purtând o tavă plină cu pahare de şampanie. Mary învățase să soarbă din pahar la diversele ambasade. Întorcând-se să îl salute pe ambasadorul australian, îl zări pe necunoscutul care o salvase din mâinile răpitorilor. Se afla într-un colț şi stătea de vorbă cu ambasadorul italian şi cu consilierul acestuia.

— Vă rog să mă scuzați, spuse Mary traversând încăperea spre el.

Francezul tocmai spunea:

— Bineînțeles că mi-e dor de Paris, dar sper că anul viitor…

Se opri când o văzu pe Mary apropiindu-se.

— Ah, doamna în pericol.

— Vă cunoaşteți? întrebă ambasadorul italian.

— Nu am fost prezentați oficial, zise Mary.

— Doamnă ambasador, daţi-mi voie să vi-l prezint pe domnul doctor Louis Desforges.

Expresia de pe chipul francezului se schimbă.

— Doamnă ambasador! Vă rog să mă scuzaţi! Habar n-am avut, spuse el extrem de stânjenit. Ar fi trebuit să vă recunosc.

— Aţi făcut mai mult decât atât, spuse Mary zâmbind. M-aţi salvat.

Ambasadorul italian îl privi pe doctor şi spuse:

— Aha! Deci tu erai.

După care se întoarse spre Mary.

— Am auzit despre neplăcutul incident.

— Ar fi fost cu adevărat neplăcut dacă domnul doctor Desforges n-ar fi sărit în ajutorul meu. Vă mulţumesc.

Louis Desforges zâmbi.

— Mă bucur că am fost în locul potrivit la timpul potrivit.

Ambasadorul şi ajutorul său văzură în clipa aceea intrând un grup de englezi.

— Vă rugăm să ne scuzaţi, dar trebuie să vorbim cu cineva, spuse ambasadorul şi se depărta împreună cu însoţitorul său.

Mary rămase singură cu doctorul.

— De ce aţi fugit când a venit poliţia?

El o studie o clipă.

— Nu-i prea plăcut să ai de-a face cu poliţia română. Au un mod foarte special de a aresta martorii şi de a stoarce informaţii de la ei. Sunt medicul ataşat la ambasada franceză de aici şi nu am imunitate diplomatică. Cu toate acestea, ştiu destule în legătură cu ce se întâmplă în interiorul ambasadei şi aceste informaţii ar fi de mare valoare pentru români, zise el zâmbind. Aşa că, vă rog să mă iertaţi dacă am dat impresia că v-am abandonat.

Avea un mod deschis de a fi care era foarte atrăgător. Într-un anume fel, îi amintea lui Mary de Edward. Poate pentru că era doctor. Dar, nu, era mai mult decât atât. Avea aceeaşi sinceritate pe care o avusese Edward şi aproape acelaşi zâmbet.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă duc să fac pe animalul social, spuse doctorul Desforges.

— Nu vă plac petrecerile?

El se strâmbă.

— Le disprețuiesc.

— Soţiei dumneavoastră îi plac?

El dădu să spună ceva, dar ezită.

— Da, îi plăceau. Foarte mult.

— E aici astă-seară?

— A murit împreună cu cei doi copii ai noştri.

Mary păli.

— Dumnezeule, îmi pare atât de rău. Cum...?

Chipul lui deveni rigid.

— Eu sunt de vină. Trăiam în Algeria. Luptam împotriva teroriştilor, spuse el vorbind din ce în ce mai rar. Mi-au aflat identitatea şi au aruncat casa în aer. Eu eram plecat.

— Îmi pare atât de rău, spuse Mary din nou acele cuvinte inutile.

— Mulţumesc. Există un clişeu care spune că timpul vindecă tot. Eu nu mai cred, spuse el cu un glas încărcat de amărăciune.

Mary se gândi la Edward şi la cât de dor îi era de el. Dar acel om trăise cu durerea lui mai mult timp. Se uită la ea şi îi spuse:

— Va rog să mă scuzaţi, doamnă ambasador...

Apoi se duse să întâmpine un grup de nou sosiţi.

* * *

„Îmi aminteşte puţin de tine, Edward. Ţi-ar plăcea. Este un om foarte curajos. Suferă foarte mult şi cred că acest lucru mă atrage la el. Şi eu sufăr, dragul meu. Voi reuşi, oare, vreodată să trec peste dorul de tine? Mă simt atât de singură aici. N-am cu cine schimba o vorbă. Doresc cu disperare să reuşesc. Mike Slade încearcă să mă facă să mă duc acasă. Dar n-o să mă duc. Ah, câtă nevoie am de tine. Noapte bună, dragul meu."

* * *

A doua zi de dimineaţă, Mary îl sună pe Stanton Rogers. Se bucură foarte mult când îi auzi vocea. „Parcă e legătura cu casa," îşi spuse ea.

— Am primit nişte rapoarte excelente în legătură cu tine, spuse el. Povestea lui Hannah Murphy a apărut pe prima pagină a ziarelor. Ai făcut o treabă minunată.

— Îţi mulţumesc, Stan.

— Mary, spune-mi cum a fost cu tentativa de răpire.

— Am vorbit cu primul ministru şi cu şeful Securităţii şi nu au nici un indiciu.

— Mike Slade nu ți-a spus să nu te plimbi singură?

„Mike Slade."

— Ba mi-a spus, Stan.

„Să-i zic că Mike Slade m-a sfătuit să mă întorc acasă?" Nu, hotărî ea. „O să mă descurc singură cu domnul Slade."

— Nu uita — sunt totdeauna aici pentru tine. Oricând.

— Ştiu, spuse Mary recunoscătoare. Nici nu-ți pot spune cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Telefonul acela o făcu să se simtă mult mai bine.

* * *

— Avem o problemă. Se scurg informații pe undeva.

Mary şi Mike Slade îşi beau cafeaua înainte de începerea şedinței zilnice.

— Cât de grav este?

— Foarte. Consilierul nostru în probleme comerciale, David Victor, s-a întâlnit de câteva ori cu ministrul român al comerțului.

— Ştiu. Am discutat despre asta săptămâna trecută.

— Exact, zise Mike. Şi când s-a dus la a doua întâlnire, ei ne-au luat-o înainte la fiecare propunere pe care am făcut-o. Ştiau exact până unde eram pregătiți să mergem.

— Nu se poate să-şi fi închipuit?

— Ba da, numai că noi am discutat despre unele propuneri noi şi ei iar ne-au luat-o înainte.

Mary căzu pe gânduri.

— Crezi că e cineva din personal?

— Nu doar cineva. Ultima conferință a executivului am ținut-o în Camera Baloanelor. Experții noştri în electronică au depistat că scurgerea a avut loc de acolo.

Mary îl privi surprinsă. Numai opt persoane aveau acces la conferințele din Camera Baloanelor şi erau cu toții membri executivi ai ambasadei.

— Oricine ar fi, poartă un echipament electronic, probabil un casetofon. V-aş sugera să convocați o conferință azi dimineață în Camera Baloanelor şi să participe aceiaşi oameni. Instrumentele noastre vor depista persoana vinovată.

* * *

Opt persoane se aflau în jurul mesei din Camera Baloanelor. Eddie Maltz, consilierul politic şi agentul CIA; Patricia Hatfield, consilierul economic; Jerry Davis, însărcinatul cu probleme de stat; David Victor, consilierul comercial; Lucas Janklow, consilierul administrativ şi colonelul William McKinney. Mary stătea într-un capăt ai mesei şi Mike Slade în celălalt.

— Ce se mai aude în legătură cu negocierile cu ministrul român al comerțului? îl întrebă Mary pe David Victor.

Consilierul comercial clătină din cap.

— Sincer să fiu, nu atât de bine cum m-am aşteptat. Par să ştie totul înainte să apuc să spun ceva. Eu vin cu noi propuneri şi ei au deja contraargumentele pregătite. De parcă mi-ar citi gândurile.

— Poate că asta şi fac, spuse Mike Slade.

— Ce vrei să spui?

— Că citesc gândurile cuiva din această încăpere, spuse el după care puse mâna pe un telefon roşu de pe masă. Să intre.

Peste o clipă uşa masivă se deschise şi intră un bărbat în civil, aducând o cutie neagră cu disc.

— Staţi puţin, spuse Eddie Maltz. Nimeni nu are voie…

— E în ordine, spuse Mary. Avem o problemă şi acest domn o va rezolva, adăugă ea privindu-l pe noul venit. Puteți începe.

— Bine. V-aş ruga să rămâneți cu toții unde vă aflați.

În timp ce toată lumea îl urmărea cu privirea, el se duse la Mike Slade apropiind cutia de el. Acul cadranului rămase la zero. Omul se duse apoi la Patricia Hatfield. Acul rămase nemişcat. Urmă Eddie Maltz, apoi David Victor şi colonelul McKinney, însă acul tot nu făcu nici o mişcare. Singura persoană care mai rămăsese era Mary. Când omul se apropie de ea, acul începu să se mişte haotic.

— Ce naiba… făcu Mike Slade ridicându-se şi ducându-se lângă Mary. Eşti sigur? îl întrebă el pe civil.

Acul se agita nebuneşte.

— Vorbiți cu aparatul, zise omul.

Mary se ridică zăpăcită.

— Vă supărați dacă întrerupem această şedință? întrebă Mike.

— Dumneata rămâi, îi spuse Mike Slade tehnicianului.

După ce toți ceilalți ieşiră, Mike întrebă:

— Poți indica unde este microfonul?

— Bineînțeles, zise omul şi mişcă aparatul în sus şi în jos foarte aproape de trupul lui Mary.

Pe măsură ce se apropia de picioare, acul se mişca mai repede.

Civilul se îndreptă.

— Pantofii.

Mary îl privi neîncrezătoare.

— Vă înşelaţi, i-am cumpărat de la Washington.

— Vreţi să-i scoateţi? întrebă Mike atunci.

— Dar…

Totul era ridicol. Aparatul acela era defect. Sau cineva încerca să îi însceneze ceva. Poate era o născocire de-a lui Mike Slade pentru a scăpa de ea. Avea să raporteze la Washington că fusese prinsă spionând şi oferindu-i informaţii duşmanului. Ei bine, nu îi va merge.

Se descălţă, luă pantofii şi îi puse în mâinile lui Mike.

— Poftim, spuse ea furioasă.

El îi răsuci pe o parte şi pe alta.

— Este un toc nou?

— Nu, este…

Dar îşi aminti deodată: „Carmen, du, te rog, pantoful ăsta la reparat."

Mike tocmai desfăcea tocul. Înăuntru se afla un casetofon în miniatură.

— Am descoperit spionul, spuse el sec ridicând privirea. Unde aţi pus acest toc?

— Nu… nu ştiu. Am rugat-o pe una din cameriste să-l ducă la reparat.

— Grozav, spuse el sarcastic. Pe viitor v-am fi cu toţii foarte recunoscători dacă aţi lăsa-o pe secretara dumneavoastră să se ocupe de astfel de lucruri.

* * *

Era o telegramă pentru Mary.

Comisia pentru Afaceri Externe a *Senatului a aprobat împrumutul pe care l-aţi cerut. Anunţul se va face mâine. Felicitări. Stanton Rogers.* Mike citi telegrama.

— O veste bună, Negulescu va fi încântat.

Mary ştia că Negulescu, ministrul român al finanţelor, se afla pe un teren nesigur. Acest lucru avea să-l facă erou în ochii lui Ionescu.

— Nu vor anunţa decât mâine, spuse Mary căzând pe gânduri. Aş vrea să-mi fixezi o întâlnire cu Negulescu pentru dimineaţa

aceasta.

— Vreți să vin şi eu?

— Nu. Mă duc singură.

* * *

Două ore mai târziu, Mary se afla în biroul ministrului român de finanțe, care radia.

— Deci aveți veşti bune pentru noi din câte înțeleg.

— Mă tem că nu, spuse Mary cu regret urmărind cum zâmbetul îi dispăru de pe chip.

— Poftim? Am înțeles că împrumutul era... cum se spune „în buzunar".

Mary oftă.

— Şi eu am înțeles la fel, domnule ministru.

— Atunci ce s-a întâmplat? Ce n-a mers?

Chipul îi era deodată pământiu.

Mary dădu din umeri.

— Nu ştiu.

— I-am promis domnului preşedinte.

Se opri când realiză profunda implicație a acelei veşti. O privi pe Mary şi spuse cu un glas răguşit:

— Domnului preşedinte Ionescu nu o să-i placă. Nu puteți face absolut nimic?

— Sunt la fel de dezamăgită ca şi dumneavoastră, domnule ministru. Totul a mers bine până când unul din senatori a aflat că unui grup de clerici români care voiau să meargă în vizită în Utah i s-a refuzat viza. Senatorul fiind un mormon a fost extrem de supărat.

— Un grup de clerici? făcu Negulescu al cărui glas se ridicase cu o octavă. Vreți să spuneți că nu ni s-a aprobat împrumutul datorită faptului că...?

— Asta am înțeles.

— Dar, doamnă ambasador, România este alături de biserici. Au o mare libertate aici! spuse el aproape bâlbâindu-se. Noi iubim bisericile.

Veni lângă fotoliul lui Mary.

— Doamnă ambasador, dacă am aranja ca acest grup să vă viziteze țara, credeți că vom obține aprobarea Comisiei Financiare a Senatului?

— Domnule ministru Negulescu, vă garantez acest lucru. Dar trebuie să ştiu până după-amiază.

* * *

Mary aşteptă telefonul la birou şi Negulescu sună la două şi jumătate.

— Doamnă ambasador, am veşti minunate! Grupul este liber să plece oricând. Acum, dumneavoastră aveți veşti bune pentru mine?

Mary aşteptă o oră, după care îl sună.

— Tocmai am primit o telegramă din partea *Departamentului de Stat.* Împrumutul s-a aprobat.

Capitolul 23

Mary nu putuse să îl uite pe doctorul Desforges. Îi salvase viața şi apoi dispăruse. Era bucuroasă că îl regăsise. Pradă unui impuls de moment, se duse la *American Dollar Shop* şi cumpără un frumos vas de argint pe care îl trimise la ambasada franceză. Era un gest destul de mărunt față de ceea ce făcuse el.

După-amiază, Dorothy îi spuse:

— Vă caută un anume doctor Desforgers. Doriți să vorbiți cu dânsul?

Mary zâmbi.

— Da, spuse ea şi ridică receptorul. Bună ziua.

— Bună ziua, doamnă ambasador.

Acele cuvinte sunau minunat în accentul lui francez.

— Am sunat să vă mulțumesc pentru frumosul dar. Vă asigur că nu era nevoie. Am fost încântat să vă fiu de folos.

— A fost mai mult decât atât, spuse Mary. Aş vrea să am cum să-mi arăt cu adevărat recunoştința.

Urmă o pauză.

— N-ați vrea…

Dar se opri.

— Da? îl îndemnă Mary.

— Nimic, de fapt, zise el părând deodată timid.

— Vă rog.

— Foarte bine, spuse el atunci râzând nervos. Mă întrebam

dacă n-ați dori să luați masa cu mine într-o seară... dar știu cât de ocupată trebuie să fiți și...

— Mi-ar face mare plăcere, zise ea repede.

— Adevărat?

Îi sesiză satisfacția din glas.

— Adevărat.

— Știți restaurantul *Taru?*

Mary mai fusese acolo de două ori.

— Nu.

— Ah, e splendid. Voi avea plăcerea să vi-l arăt. Probabil că nu veți fi liberă sâmbătă seară...?

— Trebuie să merg la un cocktail la ora șase, dar putem lua cina după aceea.

— Minunat. Am înțeles că aveți doi copii. Doriți să-i aduceți și pe ei?

— Mulțumesc, dar ei sânt ocupați sâmbătă seara.

Se întrebă de ce minți-se oare.

* * *

Cocktail-ul avea loc la ambasada elvețiană. Era evident una din cele din categoria „A", deoarece se afla acolo și președintele Alexandru Ionescu. Imediat ce o văzu, acesta veni spre ea.

— Bună seara, doamnă ambasador, spuse el și luându-i mâna i-o ținu mai mult decât era necesar. Aș vrea să vă spun cât de bucuros sunt că țara dumneavoastră a fost de acord să ne aprobe împrumutul cerut.

— Și noi suntem bucuroși că ați permis grupului de clerici să viziteze Statele Unite, Excelență.

El făcu un gest din mână și spuse:

— Românii nu sunt prizonieri. Fiecare e liber să vină și să plece când vrea. Țara mea este un simbol al dreptății sociale și al libertății democratice.

Mary se gândi la cozile interminabile pentru puțină mâncare, la mulțimea de la aeroport și la refugiații care doreau cu disperare să plece.

— Toată puterea în România aparține poporului.

„Există gulaguri pe care noi nu avem voie să le vedem."

— Cu tot respectul, domnule președinte, există sute, poate mii, de evrei care încearcă să plece din România, iar guvernul

dumneavoastră nu le aprobă vizele.

El se încruntă.

— Dizidenți. Oameni dificili. Facem întregii lumi un bine că-i ținem aici unde îi putem supraveghea.

— Domnule președinte…

— Avem o politică în ceea ce-i privește pe evrei mai blândă decât în orice altă țară din spatele Cortinei de Fier. În 1967, în timpul războiului arabo-israelian, Uniunea Sovietică și toate țările din blocul răsăritean, în afară de România, au întrerupt relațiile diplomatice cu Israelul.

— Știu asta foarte bine, domnule președinte, dar adevărul este că mai există…

— Ați gustat caviarul? Este delicios.

* * *

Doctorul Desforges se oferise să vină să o ia pe Mary, dar ea stabilise ca Florian să o conducă la restaurantul *Taru.* Îl sună mai întâi pe doctorul Desforges pentru a-i spune că avea să întârzie câteva minute. Trebuia să treacă pe la ambasadă pentru a redacta un raport al conversației avute cu președintele Ionescu.

Gunny era de serviciu. Soldatul o salută și descuie ușa. Mary intră în birou și aprinse lumina, dar rămase încremenită în prag. Cineva scrisese pe perete cu vopsea roșie: DU-TE ACASĂ ÎNAINTE SĂ MORI. Se dădu înapoi, albă la față și apoi o luă la fugă pe coridor până la biroul de la intrare.

Gunny luă poziție de drepți.

— Da, doamnă ambasador?

— Gunny… Ci-cine a fost în biroul meu? întrebă ea.

— Păi, din câte știu eu, nimeni, doamnă.

— Vreau să văd registrul, zise ea încercând să nu-i tremure vocea.

— Da, doamnă.

Gunny luă registrul în care erau înscriși vizitatorii și i-l dădu. În dreptul fiecărui nume se afla trecută și ora la care venise. Începu să se uite de la ora cinci și jumătate, când plecase ea. Erau o duzină de nume.

Mary îl privi pe soldat.

— Cei de pe lista asta — au fost cu toții conduși la birourile pe care le-au vizitat?

— Absolut, doamnă ambasador. Nimeni nu merge la etaj fără escortă. S-a întâmplat ceva rău?

Se întâmpla ceva chiar foarte rău.

— Te rog, trimite pe cineva în biroul meu să şteargă porcăria aceea de pe perete, zise ea după care ieşi repede de teamă să nu îi vină rău.

Telegrama putea să aştepte până a doua zi.

* * *

Mary îl găsi pe doctorul Desforges aşteptând la masă, dar se ridică în clipa când o văzu apropiindu-se.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse ea încercând să se comporte normal.

El îi trase scaunul.

— Nu face nimic. Am primit mesajul. Aţi fost foarte drăguţă că aţi acceptat să luaţi masa cu mine.

Acum ea ar fi vrut să nu fi acceptat. Era prea nervoasă şi întoarsă pe dos. Îşi împreună mâinile ca să nu îi tremure.

El o privea.

— Vă simţiţi bine, doamnă ambasador?

— Da, zise ea. Mă simt foarte bine.

„Du-te acasă înainte să mori."

— Cred că voi bea un whisky simplu, vă rog.

Nu putea suferi whisky-ul, dar spera să o liniştească.

Doctorul comandă de băut, după care spuse:

— Nu poate fi uşor să fii ambasador — mai ales femeie, în ţara aceasta. Ştiţi că românii sunt nişte misogini în privinţa sexelor.

Mary se sili să zâmbească.

— Povestiţi-mi despre dumneavoastră.

Orice numai să o facă să nu se mai gândească la ameninţarea aceea.

— Mă tem că nu e nimic interesant.

— Aţi pomenit ceva despre o luptă în Algeria. Sună interesant.

El ridică din umeri.

— Trăim nişte vremuri îngrozitoare. Cred că fiecare trebuie să rişte ceva pentru ca, în final, să nu fie nevoit să rişte totul. Situaţia cu teroriştii este, într-adevăr, îngrozitoare. Trebuie neapărat să-i punem capăt.

Glasul îi era plin de pasiune.

„Seamănă cu Edward," îşi spuse Mary. „Edward era totdeauna pasionat în legătură cu convingerile sale." Doctorul Desforges nu era un om uşor influenţabil. Era gata să-şi rişte viaţa pentru convingerile lui.

Spunea:

— ... dacă aş fi ştiut că preţul luptei mele vor fi vieţile soţiei şi copiilor mei...

Dar se opri brusc şi încheieturile degetelor îi erau albe.

— Vă rog să mă iertaţi. Nu v-am invitat ca să vorbesc despre necazurile mele. Daţi-mi voie să vă recomand friptura de miel. O fac foarte bine aici.

— Bine, zise Mary.

El comandă cina, o sticlă de vin şi vorbiră. Mary începu să se relaxeze şi să uite de ameninţarea înspăimântătoare scrisă cu roşu. Găsi că îi era surprinzător de uşor să stea de vorbă cu acel francez atrăgător. Într-un mod foarte straniu, era ca şi cum ar fi stat de vorbă cu Edward. Era uluitor cum ea şi Louis se potriveau la păreri şi simţeau la fel în legătură cu multe lucruri. Louis Desforges se născuse într-un mic orăşel din Franţa, Mary într-un mic orăşel din Kansas, la cinci mii de mile distanţă şi, totuşi, vieţile le erau atât de asemănătoare.

Tatăl lui fusese fermier şi făcuse eforturi financiare pentru ca Louis să urmeze facultatea de medicină din Paris.

— Tatăl meu a fost un om minunat, doamnă ambasador.

— Doamnă ambasador sună atât de oficial.

— Doamnă Ashley?

— Mary.

— Mulţumesc, Mary.

Ea zâmbi.

— Cu plăcere, Louis.

Se întrebă ce viaţă personală avea. Era frumos şi inteligent. Cu siguranţă că putea avea toate femeile pe care le voia. Se întrebă dacă locuia singur.

— Te-ai gândit să te recăsătoreşti?

Nu îi venea să creadă că îl întrebase aşa ceva. El scutură din cap.

— Nu. Dacă ai fi cunoscut-o pe soţia mea, ai înţelege. Era o femeie remarcabilă. Nimeni n-ar putea să o înlocuiască vreodată.

„Aşa simt şi eu faţă de Edward," îşi spuse Mary. „Nimeni nu l-ar putea înlocui vreodată." Era atât de deosebit. Şi, totuşi, toată

lumea avea nevoie de tovărăşie. Nu era o chestiune de înlocuire a persoanei iubite, ci de a găsi pe altcineva cu care să împărți totul.

Louis spunea:

— ...aşa că, atunci când mi s-a oferit ocazia, m-am gândit că ar fi interesant să vizitez România.

Îşi coborî glasul.

— Mărturisesc că simt o adversitate în țara asta.

— Într-adevăr?

— Nu în oameni. Ei sunt minunați. Guvernul este tot ce disprețuiesc. Aici nimeni nu e liber. Românii sunt, pur şi simplu, sclavi. Dacă vor să aibă o mâncare decentă şi câteva articole de lux, sunt siliți să lucreze pentru Securitate. Străinii sunt tot timpul spionați, adăugă el uitându-se în jur pentru a se convinge că nu era auzit. Voi fi bucuros când îmi voi încheia misiunea şi mă voi întoarce în Franța.

Fără să îşi dea seama, Mary se auzi spunând:

— Există unii oameni care cred că eu ar trebui să mă duc acasă.

— Poftim?

Deodată, Mary se trezi povestindu-i ce se întâmplase la birou, despre inscripțiile de pe pereți.

— Bine, dar e oribil! exclamă Louis. Nu ştii cine a făcut asta?

— Nu.

— Pot să fac o mărturisire fără nici o legătură? De când am aflat cine eşti, am tot pus întrebări. Toți cei care te cunosc au o părere foarte bună despre tine.

Ea îl asculta cu un interes crescând.

— Se pare că ai adus o imagine a unei Americi care este frumoasă, inteligentă şi caldă. Dacă crezi în ceea ce faci, trebuie să lupți. Trebuie să rămâi. Nu lăsa pe nimeni să te sperie.

Exact acelaşi lucru i l-ar fi spus şi Edward.

* * *

Mary stătea întinsă în pat, neputând să doarmă şi gândindu-se la ce îi spusese Louis. „El era gata să moară pentru convingeri. Eu sunt, oare? Nu vreau să mor," îşi spuse ea. „Dar nimeni nu o să mă omoare. Şi nimeni nu o să mă sperie."

Stătea trează în întuneric. Speriată.

* * *

A doua zi dimineață, Mike Slade apăru cu două ceşti de cafea. Făcu un semn cu capul spre peretele care fusese curățat.

— Am auzit că cineva a scris pe pereți.

— S-a aflat cine a fost?

Mike sorbi din cafea.

— Nu. Chiar eu m-am uitat pe lista vizitatorilor. Sunt cu toții acoperiți.

— Asta înseamnă că trebuie să fi fost cineva din interiorul ambasadei.

— Ori asta, ori cineva care a izbutit să se strecoare pe lângă gărzi.

— Crezi, într-adevăr, aşa ceva? Mike lăsă jos ceaşca de cafea.

— Nu.

— Nici eu.

— Ce scria, de fapt?

— *„Du-te acasă înainte să mori.”*

Nu spuse nimic.

— Cine să vrea să mă omoare?

— Nu ştiu.

— Domnule Slade, aş aprecia foarte mult un răspuns sincer. Crezi că sunt într-adevăr, în primejdie?

El o privi gânditor.

— Doamnă ambasador, au fost asasinați Abraham Lincoln, John Kennedy, Robert Kennedy, Martin Luther King şi Marin Groza. Cu toții suntem vulnerabili. Răspunsul la întrebarea dumneavoastră este afirmativ.

„Dacă crezi în ceea ce faci, trebuie să lupți. Trebuie să rămâi. Nu lăsă pe nimeni să te sperie.”

Capitolul 24

A doua zi dimineață, la nouă fără un sfert, când Mary se afla într-o şedință, Dorothy Stone intră alarmată în birou spunând:

— Au fost răpiți copiii!

Mary sări imediat.

— Dumnezeule!

— A fost declanşată alarma limuzinei. Se încearcă localizarea lor

acum. N-au cum să dispară.

Mary o luă la fugă pe coridor spre sala comunicațiilor, unde vreo şase oameni erau strânşi în jurul unui pupitru de comandă. Colonelul McKinney vorbea într-un microfon.

— Pe recepție, spuse el. Am înțeles. O voi informa pe ambasadoare.

— Ce se întâmpla? întrebă Mary cu greu. Unde sunt copiii mei?

— Sunt în regulă, doamnă, îi spuse colonelul liniştitor. Unul dintre ei a atins din greşeală butonul de urgență al limuzinei. Lumina de deasupra s-a aprins, declanşându-se în acelaşi timp şi un semnal SOS şi, nici n-a apucat şoferul să mai avanseze câteva sute de metri, că patru maşini de poliție au şi înconjurat limuzina cu sirenele urlând.

Mary se lipi de zid răsuflând uşurată. Nu îşi dăduse seama până atunci în ce tensiune trăia. „E lesne de înțeles de ce străinii care trăiesc aici cedează până la urmă în fața drogurilor, băuturii... sau legăturilor amoroase", îşi spuse ea.

* * *

Mary stătu cu copiii în seara aceea. Voia să fie cât mai aproape de ei. Privindu-i, se întrebă: „Sunt, oare, în pericol? Suntem, oare, cu toții în pericol? Cine să vrea să ne facă rău?" Dar nu avea nici un răspuns.

* * *

Trei seri mai târziu, Mary luă iar masa cu doctorul Louis Desforges, care părea mai relaxat în prezența ei de astă dată şi, deşi tristețea pe care o simțise în el continua să existe, făcea eforturi să fie atent şi amuzant. Mary se întrebă dacă şi el se simțea atras față de ea. „Nu a fost doar un vas de argint ce i-am trimis," recunoscu ea în sinea ei. „A fost o invitație."

„Doamnă ambasador e atât de formal. Spune-mi Mary." Dumnezeule, îi făcea, într-adevăr, avansuri? Şi, totuşi: „Îi datorez foarte mult — poate chiar viața. Explic totul rațional," îşi spuse ea. „Nu are nici o legătură cu motivul pentru care am dorit să-l revăd."

Au cinat în salonul de la ultimul etaj al hotelului *Intercontinental* şi, mai târziu, când a condus-o acasă, ea l-a întrebat:

— Vrei să intri?

— Mulțumesc, zise el. Aş vrea.

Copiii erau jos şi îşi făceau temele. Mary le făcu cunoştință cu Louis care se lăsă puțin în fața lui Beth spunând:

— Îmi dai voie?

După care o îmbrățişă.

— Una din fetițele mele era mai mică decât tine cu trei ani şi cealaltă era cam de vârsta ta, spuse el îndreptându-se. Îmi place să cred că ar fi fost la fel de frumoase ca tine, Beth.

Ea zâmbi.

— Mulțumesc. Unde sunt…?

Dar Mary întrebă repede:

— Nu vreți cu toții puțină ciocolată fierbinte?

Stăteau în bucătăria imensă, unde îşi beau ciocolata şi vorbeau.

Copiilor le plăcea foarte mult de Louis şi Mary se gândea că nu mai văzuse niciodată un bărbat cu atâta dorință în ochi. Uitase complet de ea şi îşi concentra întreaga atenție asupra copiilor povestindu-le despre fetițele lui şi spunându-le tot felul de anecdote care îi făcură să râdă în hohote.

Era aproape miezul nopții când Mary se uită la ceas.

— Ah, nu! Copii, ar fi trebuit să dormiți demult. Fuga la culcare.

Tim se duse la Louis.

— O să mai vii să ne vezi?

— Sper, Tim. Depinde de mama voastră.

Tim se întoarse spre Mary.

Ea îl privi pe Louis şi spuse:

— Da.

* * *

Îl conduse la uşă şi el îi luă mâna într-a sa.

— Nici nu încerc să-ți spun ce-a însemnat această seară pentru mine, Mary. Nu există cuvinte.

— Mă bucur, spuse ea privindu-l în ochi şi îl simți apropiindu-se.

Îşi înălță buzele.

— Noapte bună, Mary, îi mai zise el, după care dispăru.

* * *

A doua zi dimineață când intră în birou, Mary observă că o altă parte a peretelui fusese curățată recent. Mike Slade apăru cu două ceşti de cafea.

— Bună dimineața, spuse el punând o ceaşcă pe biroul ei.

— Iar a scris cineva pe perete?

— Da.

— Ce anume de data asta?

— Nu are nici o importanță.

— Nu are importanță! spuse ea furioasă. Pentru mine are foarte mare importanță. Ce fel de pază are ambasada asta? Nu suport ideea că cineva intră în biroul meu şi mă amenință cu moartea. Ce-a scris?

— Cuvânt cu cuvânt?

— Da.

— Scria „Pleacă acum sau vei muri."

Mary se lăsă pe spate în fotoliu, clocotind de furie.

— Vrei să-mi explici cum poate cineva să intre în această ambasadă fără să fie văzut şi să-mi scrie mesaje pe pereți?

— Aş vrea să pot, zise Mike. Facem tot ce putem ca să aflăm.

— Bine, e evident că „tot ce puteți" nu e de ajuns, îi spuse ea tăios. Vreau ca un soldat să stea lângă uşa mea zi şi noapte. S-a înțeles?

— Da, doamnă ambasador. Îi voi transmite colonelului McKinney.

— Nu-i nevoie. O să vorbesc chiar eu cu el.

Mary îl urmări cu privirea Mike Slade când acesta ieşi din birou şi se întrebă deodată dacă nu cumva el ştia cine făcea toate acele lucruri.

Şi se mai întrebă dacă nu cumva era chiar Mike Slade.

* * *

Colonelul McKinney îi spuse pe un ton de scuză:

— Vă rog să mă credeți, doamnă ambasador, că sunt la fel de supărat ca dumneavoastră. Voi dubla paza pe coridor şi voi posta pe cineva douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru în fața biroului dumneavoastră.

Mary nu se linişti. Cineva din interiorul ambasadei era vinovat de ceea ce se întâmpla.

Colonelul McKinney se afla în interiorul ambasadei.

* * *

Mary îl invită pe Louis Desforges la o mică petrecere organizată la ea acasă. Erau o duzină de alți oaspeți şi, în final, după ce toți ceilalți plecaseră, Louis întrebă:

— Te superi dacă mă duc sus să văd copiii?

— Mă tem că dorm la ora asta, Louis.

— Nu o să-i trezesc, promise el. Vreau doar să mă uit la ei.

Mary urcă împreună cu el şi îl privi cum rămase în prag uitându-se tăcut la silueta lui Tim care dormea. După un timp, Mary spuse:

— Camera lui Beth este dincolo.

Îl conduse pe hol şi deschise uşa dormitorului. Beth ținea perna în brațe şi cuvertura era strânsă în jurul ei. Louis se duse încet lângă pat şi îndreptă aşternutul. Rămase acolo mult timp, cu ochii închişi. După aceea se întoarse şi ieşi din cameră.

— Sunt nişte copii foarte frumoşi, spuse el răguşit.

Se priveau în ochi şi aerul dintre ei era extrem de încărcat. Pe chipul lui se citea foarte limpede dorința. „O să se întâmple," îşi spuse Mary. „Nici unul dintre noi nu se poate împotrivi."

Şi, într-o clipă, se aruncară unul în brațele celuilalt şi el îşi lipi buzele de ale ei.

— N-ar fi trebuit să vin, spuse el depărtându-se. Îți dai seama ce fac, nu? Îmi retrăiesc trecutul.

Tăcu o clipă, după care adăugă:

— Sau poate că e viitorul. Cine ştie?

— *Eu* ştiu, spuse Mary încet.

* * *

David Victor, consilierul comercial, intră grăbit în biroul lui Mary.

— Mă tem că am o veste proastă. Tocmai am aflat că preşedintele Ionescu are de gând să aprobe un contract cu Argentina pentru un milion şi jumătate de tone de porumb şi cu Brazilia pentru un milion de tone de soia. Noi contam foarte mult pe aceste acorduri.

— Cât de departe au ajuns negocierile?

— Sunt aproape încheiate. Noi am fost excluşi. Tocmai voiam să

trimit o telegramă la Washington — cu acordul dumneavoastră, bineînțeles, adăugă el repede.

— Mai aşteaptă puțin, zise Mary. Vreau să mă gândesc.

— Nu-l veți face pe preşedintele Ionescu să se răzgândească. Vă rog să mă credeți, am încercat toate argumentele posibile.

— Atunci n-avem nimic de pierdut dacă mai încerc şi eu, spuse ea şi îşi sună secretara. Dorothy, fixează-mi, te rog, o întrevedere cu preşedintele Ionescu cât mai curând posibil.

* * *

Alexandru Ionescu o invită pe Mary la palat la masa de prânz. Când ajunse, fu întâmpinată de Nicu, fiul de paispezece ani al preşedintelui.

— Bună ziua, doamnă ambasador, spuse el. Eu sunt Nicu. Bun venit la palat.

— Mulțumesc.

Era un băiat frumos, înalt pentru vârsta lui, cu nişte ochi negri, frumoşi, şi o piele fără cusur. Avea ținuta unui adult.

— Am auzit multe lucruri bune despre dumneavoastră, zise el.

— Mă bucur să aud asta.

— Mă duc să-i spun tatei că ați sosit.

* * *

Mary şi Ionescu stăteau față în față în sufrageria oficială. Mary se întrebă unde era, oare, soția lui, care apărea rar chiar şi la evenimentele oficiale.

El băuse şi era bine dispus. Îşi aprinse o țigară *Snagov* urât mirositoare.

— Înțeleg că ați fost cu copiii să vizitați unele locuri.

— Aşa este, Excelență. România este o țară foarte frumoasă şi sunt foarte multe de văzut.

El îi aruncă ceea ce considera a fi un zâmbet seducător.

— Trebuie să-mi dați voie într-o zi să vă arăt țara mea, zise el şi zâmbetul deveni parodia unui rânjet pofticios. Sunt un ghid excelent. V-aş putea arăta multe lucruri interesante.

— Sunt convinsă, spuse Mary. Domnule preşedinte, am vrut să ne întâlnim azi ca să discutăm o problemă extrem de importantă.

Ionescu râse. Ştia exact pentru ce venise. „Americanii vor să-mi

vândă porumb şi soia, dar au venit prea târziu." Ambasadoarea americană va pleca cu mâna goală de data asta. Păcat. Era o femeie foarte atrăgătoare.

— Da? făcu el inocent.

— Aş vrea să vorbim despre oraşele-surori.

Ionescu clipi de câteva ori.

— Poftim?

— Oraşele-surori. Ştiți — cum sunt San Francisco şi Osaka, Los Angeles şi Bombay, Washington şi Bangkok…

— Nu… nu înțeleg. Ce legătură are asta cu…?

— Domnule preşedinte, m-am gândit că v-ați face o publicitate extraordinară dacă ați face din Bucureşti sora unui oraş american. Gândiți-vă ce vâlvă va fi. Veți atrage atenția la fel de mult ca planul preşedintelui Ellison de unire a popoarelor. Ar fi un pas foarte important spre pace. O punte între țările noastre! Nu m-ar mira dacă ați primi chiar *Premiul Nobel* pentru pace.

Ionescu încerca să-şi pună ordine în gânduri.

— Un oraş soră cu unul din Statele Unite? Ar fi interesant. Ce ar implica?

— În mare parte o publicitate minunată pentru dumneavoastră. Ați fi un erou. Ar fi ideea dumneavoastră. Veți face o vizită în oraşul respectiv. Apoi o delegație a oraşului Kansas City ar veni în vizită aici.

— Kansas City?

— E doar o sugestie, bineînțeles. Nu cred că ați vrea un oraş mare ca New York sau Chicago — prea comercial. Iar pentru Los Angeles s-a vorbit deja. Kansas City înseamnă inima Americii. Acolo sunt fermieri ca fermierii dumneavoastră. Oameni de valoare ca ai dumneavoastră. Ar fi un gest de mare om de stat, domnule preşedinte. Numele dumneavoastră s-ar afla pe buzele tuturor. Nimeni din Europa nu s-a gândit ia asta.

El era tăcut.

— Va trebui să mă gândesc mult la acest lucru, fireşte.

— Fireşte.

— Kansas City, Kansas şi Bucureşti, România, spuse el încuviințând. Oraşul nostru e mult mai mare, bineînțeles.

— Sigur. Bucureştiul va fi sora mai mare.

— Trebuie să recunosc că e o idee foarte interesantă.

De fapt, cu cât se gândea mai mult, cu atât îi plăcea mai mult. „Numele meu se va afla pe buzele tuturor. Şi va face ca

strânsoarea ursului sovietic să nu fie prea puternică."

— Există vreo posibilitate ca partea americană să respingă această idee? întrebă el.

— Absolut nici una. Vă garantez.

El căzu pe gânduri.

— Când ar intra în vigoare?

— Imediat ce anunțați. Eu voi rezolva lucrurile în partea noastră. Sunteți deja un mare om de stat, domnule preşedinte, dar asta v-ar face şi mai renumit.

Ionescu se gândi la altceva.

— Am putea face schimburi comerciale cu oraşul-soră. România are multe lucruri de vândut. Spuneți-mi, în Kansas ce se cultivă?

— Printre multe altele, porumb şi soia, spuse Mary cu nonşalanță.

* * *

— Ați reuşit să încheiați afacerea, într-adevăr? L-ați păcălit până la urmă? întrebă David Victor nevenindu-i să creadă.

— În nici un caz, îl asigură Mary. Ionescu e prea deştept. Ştia ce urmăream. Dar i-a plăcut felul în care am prezentat propunerea. Puteți să încheiați acordul acum. Ionescu îşi repetă deja discursul pe care-l va ține la televiziune.

* * *

Când află vestea, Stanton Rogers o sună imediat pe Mary.

— Eşti un angajat care face miracole, îi spuse el râzând. Am crezut că am pierdut afacerea. Cum naiba ai reuşit?

— Grație egoului, spuse Mary. Al lui.

— Preşedintele m-a rugat să-ți transmit că faci o treabă excelentă acolo, Mary.

— Mulțumeşte-i din partea mea, Stan.

— O s-o fac. Apropo, preşedintele şi cu mine vom pleca în China peste două săptămâni. Dacă ai nevoie de mine, putem lua legătura prin biroul meu.

— Călătorie plăcută.

* * *

Săptămânile trecură repede prin vânturile jucăuşe de martie lăsând în urmă primăvara şi făcând loc verii, iar hainele de iarnă au fost înlocuite cu altele mai subțiri şi mai uşoare. Peste tot se vedeau copaci şi flori, iar parcurile erau verzi. Luna iunie era pe sfârşite.

* * *

În Buenos Aires era iarnă. Neusa Muñez se întoarse acasă în toiul nopții şi telefonul tocmai suna.

— *Si?*

— Domnişoară Muñez?

Era tipul din Statele Unite.

— Da.

— Aş putea vorbi cu Angel?

— Angel nu-i aici, *señor.* Ce vreți?

Controlorul simți că se înfurie. „Ce fel de bărbat era acela care trăia cu o asemenea femeie?" Din descrierea pe care i-o făcuse Harry Lantz înainte să fie ucis, nu era numai proastă, dar şi foarte urâtă.

— Aş vrea să-i transmiteți un mesaj lui Angel din partea mea.

— Stați o clipă.

Auzi cum lăsă receptorul să cadă şi aşteptă. După câteva clipe îi auzi din nou vocea.

— Gata.

— Spuneți-i lui Angel că am nevoie de el pentru o afacere în Bucureşti.

— Budapesta?

„Isuse!" Era dincolo de orice închipuire.

— Bucureşti, România. Spuneți-i că e un contract de cinci milioane de dolari. Trebuie să fie în Bucureşti până la sfârşitul acestei luni. Adică de acum în trei săptămâni. Ați notat?

— Stați puțin. Scriu.

El aşteptă răbdător.

— Bine. Şi câți oameni trebuie să omoare pentru cinci milioane?

— Mulți…

* * *

Cozile zilnice lungi din fața ambasadei continuau să o deranjeze

pe Mary, aşa că discută din nou cu Mike Slade.

— Trebuie să existe o modalitate prin care să-i putem ajuta pe oamenii ăştia să plece din țară.

— S-a încercat totul, o asigură Mike. Am făcut presiuni, ne-am oferit să scădem prețurile, dar răspunsul a continuat să fie negativ, Ionescu refuză să cadă la învoială. Bieții oameni sunt terminați. El n-are de gând să le dea drumul. Cortina de Fier nu e numai în jurul țării, ci chiar în interior.

— O să stau din nou de vorbă cu el.

— Succes.

* * *

Mary îi spuse lui Dorothy Stone să îi fixeze o întâlnire cu dictatorul. După câteva minute, secretara intră în birou.

— Îmi pare rău, doamnă ambasador, dar nu primeşte pe nimeni.

Mary o privi surprinsă.

— Cum adică?

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. E ceva ciudat la palat, Ionescu nu vrea să vadă pe nimeni. De fapt, nimeni nu poate pătrunde înăuntru.

Mary încercă să îşi dea seama ce putea fi. Se pregătea, oare, Ionescu să facă vreun comunicat important? Să fi fost vorba de vreo lovitură iminentă? Trebuia să fie ceva grav. Orice ar fi fost, Mary avea de gând să afle.

— Dorothy, tu ai cunoştințe ia palatul prezidențial, nu? o întrebă ea.

Dorothy zâmbi.

— Vă referiți la „rețeaua prietenilor vechi”? Sigur. Mai vorbim încă.

— Aş vrea să afli ce se petrece acolo…

* * *

Peste o oră Dorothy îi aduse răspunsul.

— Am aflat ceea ce voiați să ştiți, zise ea. Țin totul cât se poate de secret.

— Ce anume?

— Fiul lui Ionescu e pe moarte.

Mary rămase cu gura căscată.

— Nicu? Dar ce s-a întâmplat?

— Are *botulism*[12].

— Vrei să spui că este o epidemie aici în Bucureşti? întrebă Mary repede.

— Nu, doamnă. Vă amintiți că, de curând a fost o astfel de epidemie în Germania de Est? Se pare că Nicu a fost în vizită acolo şi cineva i-a dăruit nişte conserve, din care a mâncat ieri.

— Dar există un ser împotriva acestei boli! exclamă Mary.

— Țările europene nu-l au. Epidemia de luna trecută a făcut să se consume tot.

— Dumnezeule!

După ce plecă Dorothy, Mary rămase pe gânduri. Putea fi prea târziu, dar, totuşi... îşi aduse aminte cât de vesel şi de fericit era Nicu. Nu avea decât paisprezece ani — numai cu doi ani mai mare decât Beth.

Spuse în interfon:

— Dorothy, fă-mi legătura cu Centrul pentru controlul epidemiilor din Atlanta, Georgia.

Peste cinci minute vorbea cu directorul.

— Da, doamnă ambasador, avem un ser contra botulismului, dar nu s-a raportat nici un astfel de caz în Statele Unite.

— Eu nu mă aflu în Statele Unite, îi spuse Mary. Ci la Bucureşti. Am nevoie de acest ser imediat.

Urmă o pauză.

— Aş fi foarte încântat să vă ofer, dar otrăvirea aceasta lucrează extrem de repede, spuse directorul. Mă tem că până ajunge acolo...

— O să aranjez eu cu transportul, zise ea. Dumneavoastră doar aveți grijă să fie pregătit. Vă mulțumesc.

* * *

Zece minute mai târziu vorbea cu generalul forțelor aeriene Ralph Zukor, de la Washington.

— Bună dimineața, doamnă ambasador. Ce plăcere neaşteptată. Soția mea şi cu mine vă admirăm foarte mult. Ce mai face...?

— Domnule general, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Sigur. Orice doriți.

---

[12] Toxiinfecție alimentară

— Am nevoie de cel mai rapid avion al dumneavoastră.

— Poftim?

— Îmi trebuie un avion care să aducă un ser la Bucureşti, imediat.

— Înțeleg.

— Mă puteți ajuta?

— Păi, da. Să vă spun ce trebuie să faceți. Obțineți aprobarea ministrului apărării. Sunt nişte formulare de completat. O copie vine la mine şi cealaltă la Departamentul Apărării. După aceea le vom trimite la…

Mary asculta clocotind de furie.

— Domnule general, să vă spun eu ce trebuie să faceți. Să încetați să mai vorbiți şi să-mi trimiteți avionul acela afurisit. Dacă…

— Nu se poate să…

— În joc e viața unui copil şi acest copil se întâmpla să fie fiul preşedintelui României.

— Îmi pare rău, dar nu pot autoriza…

— Domnule general, dacă băiatul va muri datorită faptului că un formular nu a fost completat, vă promit că voi convoca cea mai mare conferință de presă pe care ați văzut-o vreodată şi vă voi lăsa pe dumneavoastră să explicați de ce l-ați lăsat pe fiul lui Ionescu să moară.

— Nu pot autoriza o asemenea operațiune fără să am aprobarea Casei Albe. Dacă…

— Atunci luați-o, se răsti Mary. Serul aşteaptă la aeroportul din Atlanta. Şi, domnule general, să ştiți că fiecare clipă contează.

Închise şi rămase nemişcată rugându-se în tăcere.

* * *

— Ce s-a întâmplat, domnule? întrebă ajutorul generalului Ralph Zukor.

— Ambasadoarea vrea să trimit în România un SR-71 cu ser, zise generalul, iar ajutorul său zâmbi.

— Sunt convins că habar n-are ce implică acest lucru, domnule general.

— Evident, dar oricum trebuie să avem acoperire. Fă-mi legătura cu Stanton Rogers.

Cinci minute mai târziu. Generalul vorbea cu consilierul pentru

afaceri externe al preşedintelui.

— Am vrut să vă aduc la cunoştinţă acest lucru şi faptul că, bineînţeles, am refuzat. Dacă…

— Domnule general, în cât timp puteţi expedia un SR-71? întrebă Stanton Rogers.

— În zece minute, dar…

— Daţi-i drumul.

* * *

Sistemul nervos al lui Nicu Ionescu fusese afectat. Zăcea în pat, dezorientat, asudat şi palid, conectat la un aparat pentru respirat. Trei medici se aflau lângă patul lui.

Preşedintele Ionescu intră în camera fiului său.

— Cum mai este?

— Excelenţă, am luat legătura cu colegii noştri din Europa de Est şi Occidentală. Nu a mai rămas nici un pic de ser.

— Şi Statele Unite?

Doctorul ridică din umeri.

— Până aranjăm să se trimită serul… spuse el făcând o pauză. Mă tem că va fi prea târziu.

Ionescu se apropie de pat şi luă mâna fiului său. Era moale şi lipicioasă.

— Nu o să mori, spuse el plângând. Nu o să mori.

* * *

Când avionul ateriză pe *Aeroportul Internaţional din Atlanta,* o limuzină a aviaţiei aştepta cu serul împotriva botulismului, ambalat în gheaţă. Peste trei minute, avionul zbura din nou îndreptându-se spre nord-est.

Avionul SR-71 — cel mai rapid supersonic al forţelor aeriene — întrece de trei ori viteza sunetului. A oprit o singură dată pentru a realimenta, deasupra Atlanticului. Cele cinci mii de mile până la Bucureşti au fost parcurse în puţin mai mult de două ore şi jumătate.

Colonelul McKinney aştepta la aeroport. O escortă militară a deschis drumul până la palatul prezidenţial.

* * *

Mary rămăsese la birou toată noaptea primind nenumărate rapoarte privind evoluția situației. Ultimul raport sosi la şase dimineața.

Colonelul McKinney sună.

— I-au dat serul şi medicii spun că va trăi.

— Of, Slavă Domnului!

* * *

Peste două zile un colier cu diamante şi smaralde fu trimis la biroul lui Mary însoțit de o notă:

„Niciodată nu vă voi putea mulțumi îndeajuns.

Alexandru Ionescu".

—Dumnezeule! exclamă Dorothy văzând colierul. Trebuie să fi costat o jumătate de milion de dolari!

— Cel puțin, spuse Mary. Returnează-l.

* * *

A doua zi dimineață, preşedintele Ionescu o chemă pe Mary.

— Domnul preşedinte vă aşteaptă în biroul său, spuse un consilier.

— Îl pot vedea mai întâi pe Nicu?

— Bineînțeles, zise el şi o conduse sus.

Nicu citea în pat. Îşi ridică privirea imediat.

— Bună dimineața, doamnă ambasador.

— Bună dimineața, Nicu.

— Tata mi-a spus ce ați făcut. Aş vrea să vă mulțumesc din suflet.

— Nu puteam să te las să mori, zise ea. Te păstrez pentru Beth într-o bună zi.

Nicu începu să râdă.

— Aduceți-o aici şi pe urmă mai stăm de vorbă.

* * *

Preşedintele Ionescu o aştepta pe Mary jos.

— Mi-ați returnat cadoul, spuse el fără nici o introducere.

— Aşa este, Excelență.

Îi arătă un fotoliu.

— Luați loc.

După ce o studie o clipă, o întrebă:

— Ce doriți?

— Nu fac schimburi pentru viețile copiilor.

— Dar i-ați salvat viața fiului meu. Trebuie să vă dau ceva.

— Nu-mi datorați absolut nimic, Excelență.

Ionescu lovi cu pumnul în birou.

— Nu o să vă rămân dator! Spuneți prețul.

— Nu există nici un preț, Excelență. Şi eu am doi copii. Îmi dau seama ce trebuie să simțiți.

El închise ochii o clipă.

— Într-adevăr. Nicu e unicul meu fiu. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva…

Se opri neputând să mai continue.

— Am fost sus să-l văd. Arată bine, spuse ea ridicându-se. Dacă nu mai este nimic altceva, v-aş cere permisiunea să plec, Excelență. Am de lucru la ambasadă, zise ea apoi dând să plece.

— Stați puțin!

Mary se întoarse.

— Nu acceptați un cadou?

— Nu. V-am explicat…

Ionescu ridică o mână.

— Bine, bine.

Stătu o clipă pe gânduri.

— Dacă ar fi să vă puneți o dorință, care ar fi?

— Nu-i nimic…

— Trebuie! Insist! O dorință. Orice vreți.

Mary îi studie chipul gânditoare şi, în cele din urmă, spuse:

— Doresc să se ridice restricțiile în privința evreilor care vor să plece din România.

Ionescu o asculta cu atenție în timp ce bătea cu degetele în birou.

— Înțeleg, zise el şi rămase nemişcat multă vreme.

În cele din urmă, îşi ridică privirea spre ea.

— Se va rezolva. Nu li se va da drumul tuturor, bineînțeles, dar… voi face unele înlesniri.

* * *

Când acest anunț se făcu public peste două zile, Mary primi un telefon chiar din partea preşedintelui Ellison.

— Dumnezeule, am crezut că trimit acolo un diplomat şi, când colo, am un om care face minuni, spuse el.

— Am avut doar puțin noroc, domnule preşedinte.

— E genul de noroc pe care aş dori să-l aibă toți diplomații mei. Aş vrea să te felicit pentru tot ce-ai făcut acolo, Mary.

— Vă mulțumesc, domnule preşedinte.

Închise simțind o căldură puternică înăuntrul ei.

* * *

— Se apropie luna iulie, îi spuse Harriet Kruger lui Mary. Ceilalți ambasadori obişnuiau să organizeze o petrecere de 4 iulie pentru toți americanii care trăiesc în Bucureşti. Dacă preferați să nu…

— Nu, nu. Cred că e o idee nemaipomenită.

— Bine, atunci mă voi ocupa de tot. O mulțime de steaguri, baloane, o orchestră, tot ce trebuie.

— Sună minunat. Îşi mulțumesc, Harriet.

Va lua din bugetul de cheltuieli al reşedinței, dar merita. „Adevărul este că mi-e dor de casă," îşi spuse ea.

* * *

Florence şi Douglas Schiffer îi făcură o surpriză venind în vizită.

— Suntem la Roma, strigă Florence la telefon. Putem veni să te vedem?

Mary era în culmea fericirii.

— Cât de repede puteți ajunge?

— Cum ar fi mâine, de exemplu?

* * *

Mary se duse a doua zi la *Aeroportul Otopeni* pentru a-i aştepta cu limuzina ambasadei. Se îmbrățişară şi se sărutară extrem de emoționați.

— Arăți fantastic! spuse Florence. Faptul că eşti ambasadoare nu te-a schimbat absolut deloc.

„Ai rămâne uluită cât de mult m-am schimbat," zise Mary în

gând.

În drumul spre reşedinţă, le arătă aceleaşi locuri pe care ea însăşi le văzuse pentru prima oară cu numai patru luni în urmă. Nu trecuseră decât patru luni? Părea o veşnicie.

— Aici locuieşti? întrebă Florence când trecură de poarta reşedinţei păzite de un soldat. Sunt profund impresionată.

Mary îi plimbă apoi prin toată casa.

— Dumnezeule! exclamă Florence. O piscină, o sală de cinematograf, o mie de camere şi propriul tău parc!

* * *

Stăteau în spaţioasa sufragerie, unde luau masa de prânz şi vorbeau despre vecinii lor din Junction City.

— Ţi-e dor de casă măcar puţin? vru Douglas să ştie.

— Da, zise ea şi exact în clipa aceea îşi dădu seama cât de departe de casă se afla.

Junction City însemna linişte şi siguranţă, un stil de viaţă simplu şi prietenos. Aici erau teamă, groază şi ameninţări oribile scrise pe pereţii biroului ei cu vopsea roşie. „Roşu, culoarea violenţei."

— La ce te gândeşti? o întrebă Florence.

— Poftim? Ah, la nimic. Visam doar cu ochii deschişi. Dar ce fac nişte oameni atât de minunaţi ca voi în Europa?

— A trebuit să particip la o convenţie a medicilor la Roma, spuse Douglas.

— Hai, spune-i tot, îl îndemnă Florence.

— Eh, adevărul este că nu eram chiar atât de sigur că aş fi vrut să mă duc, dar eram îngrijoraţi în privinţa ta şi voiam să vedem ce mai faci. Aşa că, iată-ne.

— Mă bucur atât de mult.

— Nu m-am gândit niciodată că o să cunosc o vedetă atât de mare, oftă Florence.

Mary începu să râdă.

— Florence, dacă sunt ambasadoare nu înseamnă că sunt o vedetă.

— Ah, nu la asta mă refer.

— Dar la ce?

— Chiar nu ştii?

— Ce să ştiu?

— Mary, s-a scris un articol mare despre tine în *Time* săptămâna trecută, având alături o fotografie a ta cu copiii. Se scrie despre tine în toate ziarele şi revistele de acasă. Ori de câte ori Stanton Rogers ține conferințe de presă referitoare la afacerile externe, te dă exemplu. Preşedintele vorbeşte de tine. Numele tău e pe buzele tuturor, crede-mă.

— Cred că nu mai sunt la curent, zise Mary şi îşi aminti că Stanton Rogers spusese: „Preşedintele a ordonat această publicitate". Cât puteți rămâne? întrebă ea apoi.

— Aş vrea să stau aici o veşnicie, dar am plănuit să rămânem doar trei zile, după care ne întoarcem acasă.

— Cum merge, Mary? întrebă Douglas. Mă refer la... ştii... Edward?

— Merge mai bine, spuse ea încet. Vorbesc cu el în fiecare seară. Pare o nebunie?

— Nu chiar.

— Încă e foarte greu. Dar încerc. Încerc.

— Ăăă... ai cunoscut pe cineva? întrebă Florence cu delicatețe şi Mary zâmbi.

— Ca să fiu sinceră, poate că da. Îl veți cunoaşte diseară la cină.

* * *

Soții Schiffer îl plăcură pe doctorul Louis Desforges imediat. Auziseră despre francezi că sunt reci şi snobi, dar Louis se dovedi a fi prietenos, cald şi deschis. El şi Douglas discutară foarte mult despre medicină. A fost una din cele mai fericite seri pentru Mary de când venise la Bucureşti. Pentru puțin timp s-a simțit în siguranță şi relaxată.

* * *

La unsprezece, familia Schiffer se retrase în camera de oaspeți, care fusese pregătită pentru ei, iar Mary îşi lua la revedere de la Louis.

— Îmi plac foarte mult prietenii tăi, spuse el. Sper să-i mai revăd.

— Şi ei te plac. Se vor întoarce în Kansas peste două zile.

El o studie o clipă.

— Mary... doar nu te gândeşti să pleci?

— Nu, spuse ea. Rămân.

— Foarte bine, zise el zâmbind şi, după ce ezită puţin, adăugă: Plec la munte la sfârşitul săptămânii. Mi-ar face mare plăcere să vii şi tu.

— Da.

Cât se poate de simplu.

* * *

Stătea în întuneric gândindu-se la Edward în seara aceea. „Dragul meu, voi continua să te iubesc totdeauna, dar nu mai trebuie să am nevoie de tine. E timpul să încep o viaţă nouă. Vei face parte mereu din această viaţă, dar trebuie să mai fie şi altcineva. Louis nu e una cu tine, dar e Louis. E puternic, bun şi curajos. Îţi seamănă foarte mult. Te rog să înţelegi, Edward. Te rog…”

Se ridică în capul oaselor în pat şi aprinse veioza. Îşi privi multă vreme verigheta, după care o scoase încet de pe deget.

Un cerc care simboliza un sfârşit, dar şi un început.

* * *

Mary îi plimbă pe soţii Schiffer prin Bucureşti având grijă să le arate tot ce era mai frumos. Cele trei zile trecură foarte repede şi, când plecară, Mary se simţi cumplit de singură, având un sentiment de totală izolare de rădăcinile ei şi plutind din nou în derivă într-un mediu străin şi periculos.

* * *

Îşi lua obişnuita cafea de dimineaţă împreună cu Mike Slade discutând în acelaşi timp programul zilei.

— Am auzit nişte zvonuri, spuse Mike în final.

Şi Mary le auzise.

— Despre Ionescu şi noua lui amantă? Pare să…

— Despre dumneavoastră.

Ea deveni rigidă.

— Adevărat? Ce fel de zvonuri?

— Se pare că vă vedeţi foarte mult cu doctorul Louis Desforges.

Mary simţi un val de furie.

— Nu interesează pe nimeni cu cine mă văd eu.

— Daţi-mi voie să nu fiu de acord cu dumneavoastră, doamnă ambasador. Îi priveşte pe toţi din ambasadă. Avem o regulă strictă care se referă la interdicţia de a întreţine relaţii cu persoane străine, iar doctorul este un străin. Şi, pe deasupra, e şi un agent inamic.

Mary era atât de uluită, încât abia mai putea vorbi.

— E absurd! zise ea. Ce ştii dumneata despre doctorul Desforges?

— Gândiţi-vă la împrejurările în care l-aţi cunoscut, îi sugeră Mike Slade. Doamna în primejdie şi cavalerul în armură strălucitoare. E cel mai vechi truc din lume. Şi eu l-am folosit.

— Puţin îmi pasă ce-ai făcut sau n-ai făcut dumneata, i-o reteză ea. Face cât o duzină de indivizi ca dumneata. A luptat împotriva teroriştilor în Algeria şi i-au ucis soţia şi copiii.

Mike spuse atunci cu blândeţe:

— Interesant, pentru că m-am uitat prin dosarul lui. Doctorul dumneavoastră n-a avut în viaţa sa nici soţie, nici copii.

Capitolul 25

Se opriră să ia masa în Ploieşti, în drumul lor spre munte. Localul se numea *Vinerea vânătorului* şi era decorat în aşa fel, încât să creeze impresia unei crame medievale.

— Specialitatea casei este vânatul, îi spuse Louis lui Mary. Ţi-aş sugera carnea de căprioară.

— Bine.

Nu mai mâncase niciodată carne de căprioară şi era delicioasă.

Louis comandă o sticlă de vin alb de Cotnari. Avea o încredere în sine şi o forjă tacită care îi dădeau lui Mary un sentiment de extraordinară siguranţă.

Se întâlniseră în oraş, departe de ambasadă.

— E mai bine să nu ştie nimeni unde mergi, altfel toţi diplomaţii din oraş vor avea ce discuta, spusese el.

„Prea târziu”, îşi zise ea, cu tristeţe.

Louis împrumutase maşina de la un prieten de la ambasada franceză. Avea o plăcuţă de înmatriculare ovală, alb cu negru, pe care scria CD.

Mary ştia că numerele de înmatriculare erau o unealtă pentru

polițiști. Străinilor li se dădeau numere care începeau cu 12. Plăcuțele galbene erau pentru maşinile oficiale.

După prânz porniră mai departe. Trecură pe lângă țărani cu căruțe confecționate primitiv din crengi de copaci şi pe lângă țigani, de asemenea în căruțe.

Louis era un şofer foarte îndemânatic. Mary îl privea amintindu-şi cuvintele lui Mike Slade: „M-am uitat prin dosarul lui. Doctorul dumneavoastră n-a avut în viața sa nici soție, nici copii. E un agent inamic."

Nu îl credea pe Mike Slade. Fiecare instinct al ei îi spunea că minte. Nu Louis se furişase în biroul ei pentru a scrie acele grozăvii pe pereți, ci altcineva o amenința. Avea încredere în Louis. „Nimeni nu ar fi putut simula emoția pe care am văzut-o pe chipul lui când s-a jucat cu copiii. Nimeni nu poate să se prefacă atât de bine."

Aerul devenea din ce în ce mai tare şi mai rece şi, în locul stejarilor, începură să apar frasini, molizi şi brazi.

— Aici se vânează excelent, spuse Louis. Găseşti mistreți, căpriori, lupi şi capre negre.

— N-am fost niciodată la vânătoare.

— Poate o să te iau într-o zi.

Munții din față semănau cu cei văzuți de ea în ilustratele înfățişând Alpii elvețieni, cu vârfurile învăluite în ceață şi nori. Şoseaua trecea pe lângă păduri şi pajişti verzi pe care se vedeau vaci la păscut. Norii aveau culoarea oțelului şi Mary avea impresia că, dacă ar fi întins mâna să-i atingă, i s-ar fi înfăşurat în jurul degetelor ca un metal rece.

* * *

Ajunseră la destinație, la Cioplea, după-amiază târziu. Era o zonă minunată şi construcția era asemenea unei cabane în miniatură. Mary aşteptă în maşină ca Louis să înregistreze ambele nume.

Un bărbat în vârstă îi conduse în apartamentul lor, care consta într-un living-room spațios şi confortabil, mobilat simplu, un dormitor, o baie şi o terasă de unde munții ofereau o privelişte ce îți tăia răsuflarea.

— Pentru prima oară în viața mea aş vrea să fi fost pictor, spuse Louis oftând.

— Este, într-adevăr, o privelişte superbă.

El veni mai aproape.

— Nu, vreau să spun că te-aş picta pe tine.

Ea se trezi gândind: „Mă simt ca o puştoaică de şaptesprezece ani la prima întâlnire. Sunt nervoasă."

O luă în braţe şi o ţinu strâns. Ea îşi lipi faţa de pieptul lui şi, deodată, buzele lui le acoperiră pe ale ei, în timp ce îi explora trupul, conducându-i mâna spre bărbăţia lui. În clipa aceea ea uită tot în afară de ceea ce i se întâmpla.

Exista în ea o dorinţă puternică ce o depăşea cu mult pe cea sexuală. Era nevoia să o ţină cineva în braţe, să o liniştească, să o apere, să îi dea de înţeles că nu mai e singură. Îl dorea pe Louis înăuntrul ei, voia să se afle înăuntrul lui, să fie una cu el.

Se aflau amândoi în patul cel mare şi ea îi simţea limba plimbându-i-se pe trupul gol, în adâncimea ei moale, după care el o penetră. Ea scoase un ţipăt sălbatic şi pătimaş înainte să explodeze într-o mie de alte Mary în extaz. Şi apoi iar şi iar, până când fericirea aceea imensă nu mai putea fi îndurată.

Louis era un amant incredibil, pasionat, lacom, tandru şi iubitor. După mult, mult timp, amândoi erau epuizaţi şi mulţumiţi. Ea se cuibări în braţele lui şi vorbiră.

— E atât de ciudat, zise el. Mă simt din nou întreg. De când Renée şi copiii au murit am fost ca o fantomă, rătăcind mereu fără ţintă.

„Şi eu la fel", îşi spuse Mary.

— Mi-a fost dor de ea în toate felurile importante, aşa cum n-am crezut că se va întâmpla vreodată. Mă simţeam neputincios fără ea. Erau lucruri simple. Nu ştiam să-mi fac de mâncare, să-mi spăl hainele sau să-mi fac patul cum trebuie. Noi, bărbaţii, luăm totul ca şi cum ni s-ar cuveni.

— Şi eu m-am simţit neputincioasă. Edward era umbrela mea, aşa încât, când a plouat şi el n-a mai fost acolo să mă protejeze, era să mă înec.

Dormiră.

După aceea făcură dragoste din nou, de data aceasta încet şi cu tandreţe şi, din moment ce focul fusese domolit, era splendid.

Era aproape perfect. „Aproape." Pentru că Mary ar fi vrut să pună o întrebare şi nu avea curaj: „Chiar ai avut soţie şi copii, Louis?"

Dar ştia că, în clipa când avea să întrebe acest lucru, totul avea

să se sfârşească între ei. Louis nu ar fi iertat-o niciodată pentru faptul că nu avusese încredere în el. „Să-l ia naiba pe Mike Slade", îşi spuse ea.

„Să-l ia naiba." Louis o privea.

— La ce te gândeşti?

— La nimic, dragul meu.

„Ce căutai pe strada aceea întunecată când au încercat să mă răpească, Louis?"

* * *

În seara aceea luară cina pe terasă şi Louis comandă vişinată.

Sâmbătă urcară cu telecabina pe vârful muntelui, iar când se întoarseră, înotară în piscina acoperită, făcură dragoste în sauna privată şi jucară bridge cu o pereche de germani aflați în luna de miere.

Seara se duseră la un restaurant rustic, unde luară masa într-o sală spațioasă cu un şemineu în care ardea un foc puternic. Din tavan atârnau candelabre din lemn, iar pe perete, deasupra şemineului, se vedeau câteva trofee de vânătoare. Încăperea era luminată numai de lumânări şi pe geam puteau admira întinderile de zăpadă. O privelişte perfectă, într-o companie perfectă.

* * *

În cele din urmă, prea curând, veni momentul plecării.

„E timpul să ne întoarcem la realitate", îşi spuse Mary. Care era realitatea? O lume de amenințări, răpiri şi cuvinte oribile scrise pe pereții biroului ei.

* * *

Drumul înapoi a fost plăcut şi uşor. Tensiunea sexuală existentă între ei la venire lăsase locul unui sentiment excelent de comuniune. Louis era atât de plăcut!

Apropiindu-se de Bucureşti, trecură pe lângă lanuri de floarea-soarelui, chipurile fiindu-le îndreptate spre soare.

„Aşa sunt eu", îşi spuse Mary bucuroasă. „Intru, în sfârşit, în lumina soarelui."

* * *

Beth şi Tim îşi aşteptau mama cu nerăbdare.

— O să te măriți cu Louis? întrebă Beth.

Mary fu luată prin surprindere. Exprimaseră în cuvinte ceea ce ea nu îndrăznise să gândească măcar.

— Ei... da sau nu?

— Nu ştiu, spuse ea cu grijă. V-aş supăra dacă aş face-o?

— Nu-i tăticul, zise Beth încet, dar Tim şi cu mine am votat. Ne place.

— Şi mie, spuse Mary încântată. Şi mie.

* * *

Erau o duzină de trandafiri roşii cu un bilețel: *„Îți mulțumesc pentru tine."*

Citi biletul şi se întrebă dacă nu cumva îi trimisese florile lui Renée. Şi se mai întrebă dacă, într-adevăr, existaseră o Renée şi două fiice. Se urî pentru acest lucru. „De ce să fi scornit Mike Slade o asemenea minciună?" Nu avea cum să verifice. Şi, chiar în clipa aceea, intră Eddie Maltz, consilierul politic şi agentul CIA.

— Arătați bine, doamnă ambasador. A fost un weekend plăcut?

— Da, mulțumesc.

Discutară puțin despre un colonel care luase legătura cu el în vederea cererii de azil politic.

— Ar fi valoros. Ne-ar aduce nişte informații folositoare. Voi trimite o telegramă neagră în seara asta, dar am vrut să vă previn că Ionescu nu va fi deloc bucuros.

— Vă mulțumesc, domnule Maltz.

El se ridică să plece.

— Stați puțin, zise Mary deodată. V-aş... v-aş putea ruga să-mi faceți un serviciu?

— Bineînțeles.

Îşi dădu seama că îi era jenă să continue.

— Este... ceva personal şi confidențial.

— Parcă ar fi motto-ul nostru, zise Maltz zâmbind.

— Aş dori nişte informații în legătură cu un anume doctor Louis Desforges. Ai auzit de el?

— Da, doamnă. Este ataşat la ambasada franceză. Ce doriți să ştiți despre el?

Era mult mai greu decât îşi închipuise. Era ca o trădare.

— Aş... aş vrea să ştiu dacă doctorul Desforges a fost vreodată căsătorit şi dacă a avut doi copii. Crezi că poţi să afli?

— Douăzeci şi patru de ore sunt de ajuns? întrebă Maltz.

— Da, mulţumesc.

„Te rog să mă ierţi, Louis."

* * *

Puţin mai târziu, Mike Slade îşi făcu apariţia în biroul ei.

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa.

Puse o ceaşcă de cafea pe birou. Ceva în atitudinea lui se schimbase uşor. Mary nu ştia prea bine ce anume, dar avea impresia că Mike Slade ştia totul despre weekend-ul ei. Se întrebă dacă nu cumva avea spioni puşi pe urmele ei, care îi raportau fiecare mişcare.

Sorbi din cafea. Excelentă, ca de obicei. „Un lucru pe care Mike Slade îl face foarte bine", îşi spuse ea.

— Avem nişte probleme, spuse el.

Şi restul dimineţii discutară despre numărul din ce în ce mai mare de români care voiau să emigreze în America, despre criza financiară a României, despre un soldat american care lăsase însărcinată o tânără româncă şi despre o mulţime de alte lucruri.

La sfârşit, Mary era mai obosită ca oricând.

— Diseară este un spectacol de balet. Dansează Corina Socoti, zise Mike.

Mary recunoscu numele. Era una din cele mai bune balerine din lume.

— Am nişte bilete, dacă doriţi.

— Nu, mulţumesc.

Îşi aduse aminte de ultima oară când Mike îi dăduse bilete la spectacol şi ce se întâmplase. Şi, în plus, avea să fie ocupată. Era invitată la cină la ambasada chineză şi după aceea se întâlnea cu Louis acasă. Nu trebuiau să fie văzuţi prea des împreună în public. Ştia că încalcă o regulă întreţinând relaţii cu un membru al altei ambasade. „Dar nu e o relaţie obişnuită."

* * *

Vrând să se îmbrace pentru cină, deschise dulapul să ia o rochie de seară şi descoperi că femeia o spălase în loc să o dea la curățat şi se deteriorase. „O voi da afară”, îşi spuse ea furioasă. „Numai că nu pot. Afurisitele astea de legi ale lor.”

Se simțea epuizată dintr-odată. Se prăbuşi pe pat. „Cât aş vrea să nu fiu obligată să mă duc. Ar fi atât de bine să pot sta aici, să dorm. Dar trebuie, doamnă ambasador. Țara dumneavoastră.”

Stătea întinsă şi visa. Avea să rămână în pat în loc să se ducă la petrecere. Ambasadorul chinez îi va primi pe ceilalți invitați aşteptând-o cu nerăbdare. La un moment dat, cina se va servi. Ambasadoarea americană nu sosise. Era o jignire deliberată. China îşi pierduse prestigiul. Ambasadorul chinez avea să trimită o telegramă neagră, iar când primul ministru al său o va citi, va fi extrem de furios. Îl va suna pe preşedintele Statelor Unite şi va protesta. „Nici dumneata, nici nimeni altcineva nu o poate sili pe ambasadoarea mea să ia parte la petreceri”, va striga preşedintele Ellison. Şi premierul va urla: „Nimeni nu are voie să-mi vorbească astfel. Avem propriile noastre bombe nucleare acum, domnule preşedinte.” Cei doi lideri vor apăsa pe butoane în acelaşi timp şi ambele țări vor fi distruse.

Mary se ridică în capul oaselor gânditoare. „Ar fi bine, totuşi, să mă duc la afurisita asta de cină.”

* * *

Aceleaşi chipuri cunoscute ale celor din corpul diplomatic. Mary îşi amintea foarte vag de cei cu care stătea la masă. Abia aştepta să ajungă înapoi acasă.

În timp ce Florian o ducea spre reşedință, Mary îşi spuse zâmbind visătoare: „Oare preşedintele Ellison îşi dă seama că am împiedicat izbucnirea unui război nuclear în seara asta?”

* * *

A doua zi dimineață când se duse la birou, Mary se simțea şi mai rău. O durea capul şi avea senzații de vomă. Singurul lucru care o mai binedispuse fu vizita lui Eddie Maltz.

— Am informația pe care ați cerut-o, spuse agentul CIA. Doctorul Louis Desforges a fost căsătorit timp de paisprezece ani. Numele soției, Renée. Două fiice, de zece şi doisprezece ani,

Phillipa şi Geneviève. Teroriştii le-au ucis în Algeria, probabil în semn de răzbunare împotriva doctorului care lupta contra lor. Mai doriți să ştiți ceva?

— Nu, zise Mary. Ajunge. Mulțumesc.

* * *

În timp ce îşi beau cafeaua de dimineață, Mary şi Mike Slade discutară despre apropiata vizită a unui grup de americani de la un colegiu.

— Vor să-l vadă pe preşedintele Ionescu.

— O să văd ce pot să fac, zise Mary, cu un glas nesigur.

— Nu vă simțiți bine?

— Sunt doar puțin obosită.

— Nu aveți nevoie decât de încă o ceaşcă de cafea. Vă va înviora.

* * *

După-amiază târziu, Mary se simțea şi mai rău. Îl sună pe Louis şi se scuză pentru că nu se putea duce la cină. Se simțea prea rău pentru a avea chef să vadă pe cineva. Ar fi vrut ca medicul american să fie la Bucureşti. Poate că Louis ştia ce era în neregulă cu ea. „Dacă nu-mi trece, îl sun."

Dorothy Stone ceru nişte *Tylenol* de la farmacie, dar acesta nu fu de nici un ajutor.

Secretara lui Mary era îngrijorată.

— Arătați foarte rău, doamnă ambasador. Ar trebui să stați în pat.

— O să-mi treacă, mormăi Mary.

Ziua avu o mie de ore. Mary se întâlni cu studenții, cu câteva oficialități române, cu un bancher american, cu o oficialitate a USIS — Serviciul de Informații al Statelor Unite — şi suportă o petrecere nesfârşită la ambasada olandeză. Când, în cele din urmă, ajunse acasă, se prăbuşi pe pat.

Îi era imposibil să doarmă. Îi era cald şi avea frisoane şi fu prinsă într-o mulțime de coşmaruri. Parcă alerga printr-un labirint de coridoare şi, de fiecare dată când dădea colțul, găsea pe cineva care scria tot soiul de grozăvii cu sânge. Nu vedea decât ceafa acelei persoane. După aceea apăru Louis şi o duzină de bărbați încercară să îl tragă într-o maşină. Mike Slade venea alergând pe o

stradă şi striga: „Omorâți-l. Nu are familie.”

Mary se trezi acoperită de o sudoare rece şi în cameră era insuportabil de cald. Azvârli cuvertura de pe ea, dar i se făcu deodată frig. Dinții începură să îi clănțăne. „Dumnezeule, ce-o fi cu mine?” se întrebă ea.

Restul nopții rămase trează de teamă ca, dacă adormea, să nu mai viseze iar.

* * *

Avu nevoie de toată puterea pentru a se duce a doua zi la ambasadă. Mike Slade o aştepta. O privi critic şi îi spuse:

— Nu arătați deloc bine. Ce-ar fi să plecați la Frankfurt să vă consulte medicul nostru de acolo?

— Mă simt foarte bine.

Buzele îi erau uscate şi crăpate şi se simțea complet deshidratată.

Mike îi dădu o ceaşcă de cafea.

— Am adus noile cifre de la comerț. Românii vor avea nevoie de mai multe cereale decât ne-am aşteptat, lată cum vom putea obține un avantaj…

Ea încercă să îi dea atenție, dar vocea lui Mike se pierdea şi revenea la loc.

Izbuti să treacă prin tot calvarul zilei. Louis a sunat-o de două ori, dar Mary a rugat secretara să îi spună că se afla în şedințe. Încerca să îşi păstreze şi ultima fărâmă de putere care îi mai rămăsese pentru a lucra.

Când se duse la culcare în seara aceea, simți că avea febră şi mai mare. Tot trupul o durea. „Sunt, într-adevăr, bolnavă”, îşi spuse ea. „Mă simt ca şi cum aş fi pe moarte.” Făcu un efort imens pentru a se întinde să tragă de cordonul soneriei. Carmen apăru imediat.

O privi pe Mary speriată.

— Doamnă ambasador! Ce…?

Vocea lui Mary nu era decât un hârâit.

— Spune-i Sabinei să sune la ambasada franceză. Am nevoie de doctorul Desforges…

Mary deschise ochii şi clipi des. Văzu doi de Louis în ceață stând în picioare lângă ea. Veni mai aproape, se aplecă şi îi privi cu atenție chipul îmbujorat.

— Dumnezeule, ce-i cu tine? întrebă el atingându-i fruntea care ardea. Ți-ai luat temperatura?

— Nu vreau să ştiu.

Îi făcea rău când vorbea.

Louis se aşează pe marginea patului.

— Draga mea, de când te simți rău?

— De câteva zile. Probabil că nu-i decât un virus.

Louis îi luă pulsul. Acesta era foarte slab. După aceea se aplecă să îi miroasă răsuflarea.

— Ai mâncat ceva astăzi cu usturoi?

Ea scutură din cap.

— N-am mâncat nimic de două zile, şopti ea.

Atunci el se aplecă şi îi ridică uşor pleoapele.

— Ți-a fost sete?

Ea încuviință.

— Dureri, crampe, vomă, greață?

„Toate", îşi spuse ea îngrijorată, dar cu glas tare întrebă:

— Ce-i cu mine, Louis?

— Crezi că-mi poți răspunde la câteva întrebări?

Ea înghiți.

— O să încerc.

El îi luă mâna.

— Când ai început să te simți aşa?

— A doua zi după ce ne-am întors de la munte, spuse ea în şoaptă.

— Îți aminteşti să fi mâncat sau să fi băut ceva care apoi ți-a făcut rău?

Ea scutură din cap.

— Pur şi simplu, te-ai simțit mai rău pe zi ce trecea?

Ea încuviință.

— Iei micul dejun aici cu copiii?

— De obicei, da.

— Şi ei se simt bine.

Încuviință.

— Dar prânzul? Iei masa de prânz în fiecare zi în acelaşi loc?

— Nu. Uneori mănânc la ambasadă, alteori am diverse întâlniri la restaurante, şopti ea.

— Este vreun loc unde iei cina în mod obişnuit sau unde mănânci regulat?

Era prea obosită ca să mai poată continua discuția. Ar fi vrut ca

el să plece. Închise ochii. El o scutură uşor.

— Mary, nu adormi. Ascultă-mă.

Era neliniște în glasul lui.

— Este vreo persoană cu care iei masa constant?

Ea îl privi somnoroasă.

— Nu.

„De ce-mi pune toate întrebările astea?”

— E un virus, nu-i aşa? murmură ea.

El trase adânc aer în piept.

— Nu. Cineva te otrăveşte.

Ceva ca un şoc electric îi scutură întregul trup. Făcu ochii mari.

— Poftim? Nu-mi vine să cred.

El se încruntă.

— Aş spune că este otrăvire cu arsenic dacă n-aş şti că în România nu se vinde arsenic.

Mary se simți cuprinsă de teamă deodată.

— Cine… cine să încerce să mă otrăvească?

El îi strânse mâna.

— Draga mea, trebuie să te gândeşti bine. Eşti sigură că nu faci ceva în mod obişnuit, că nimeni nu-ți dă ceva să mănânci sau să bei în fiecare zi?

— Sigur că nu, protestă Mary stins. Ți-am spus, eu…

„Cafea. Mike Slade. Rețeta *mea.”*

— Oh, Doamne!

— Ce este?

Ea îşi drese glasul şi izbuti să îngaime:

— Mike Slade mă serveşte cu cafea în fiecare dimineață. Mă aşteaptă întotdeauna.

Louis o privi cu atenție.

— Nu. Nu poate fi Mike Slade. Ce motiv ar avea să încerce să te omoare?

— Vrea… vrea să scape de mine.

— Mai vorbim despre asta mai târziu, spuse el repede. Acum trebuie să te tratez. Aş vrea să te pot duce la spital aici, dar ambasada ta nu va permite acest lucru, aşa că-ți voi aduce ceva. Mă întorc peste câteva minute.

Mary rămase nemişcată încercând să înțeleagă bine sensul cuvintelor lui Louis. „Arsenic. Cineva îmi dă arsenic. Nu aveți nevoie decât de încă o ceaşcă de cafea. Vă va face să vă simțiți mai bine. Am rețeta mea.”

Îşi pierdu cunoştința, dar vocea lui o trezi.

— Mary!

Se sili să deschidă ochii. El se afla lângă pat şi scotea o seringă dintr-o geantă micuță.

— Bună, Louis. Mă bucur că ai putut să vii, murmură ea.

Louis îi căută vena şi îi înfipse acul în braț.

— Îți fac o injecție cu BAL, un antidot contra arsenicului. Îl voi alterna cu penicilină. Mâine dimineață îți fac alta. Mary?

Dormea.

* * *

A doua zi dimineață, doctorul Louis Desforges îi făcu încă o injecție şi o alta seara. Efectele erau miraculoase. Simptomele începură să dispară încetul cu încetul. În ziua următoare, Mary se simți aproape complet normal.

* * *

Louis se afla în dormitorul lui Mary punând acul de la seringă într-o punguță de hârtie, unde nu putea fi găsit de vreun membru curios al personalului. Mary se simțea epuizată şi fără vlagă, de parcă ar fi trecut printr-o boală îndelungată, dar durerea şi stările neplăcute dispăruseră.

— Asta înseamnă că mi-ai salvat viața de două ori.

Louis o privi cu gravitate.

— Cred că ar trebui să aflăm cine încearcă să ți-o ia.

— Şi cum să facem asta?

— M-am interesat pe la alte ambasade. Nici una nu posedă arsenic. N-am putut să aflu care e situația la ambasada americană. Te-aş ruga s-o faci tu. Crezi că te vei putea duce la lucru mâine?

— Cred că da.

— Aş vrea să te duci la farmacia ambasadei şi să spui că ai nevoie de un pesticid. Spune-le că ai probleme cu insectele în grădină. Cere *Antrol.* Conține arsenic.

Ea îl privi nedumerită.

— Şi?

— Bănuiesc că arsenicul a trebuit adus cu avionul la Bucureşti şi, dacă există un loc unde se poate afla, acesta e farmacia

ambasadei. Toți cei care cumpără o otravă trebuie să semneze. Când vei semna pentru *Antrol,* vezi ce nume mai apar pe hârtie…

* * *

Gunny o conduse pe Mary în interiorul ambasadei. Ea străbătu apoi coridorul lung spre farmacie, unde o găsi pe asistentă lucrând în spatele ghişeului.

Aceasta se întoarse când o văzu.

— Bună dimineața, doamnă ambasador. Vă simțiți mai bine?

— Da, mulțumesc.

— Vă pot servi cu ceva?

Mary oftă nervoasă.

— Ăăă, grădinarul mi-a spus că are probleme cu nişte insecte. Mă întrebam dacă nu cumva mă puteți ajuta cu ceva, ca de exemplu, *Antrol?*

— Ba da. De fapt, chiar avem *Antrol,* spuse femeia întorcându-se spre un raft din spate şi luând o cutie cu semnul otrăvii pe ea. O invazie de furnici este foarte neobişnuită pentru această perioadă a anului, spuse ea apoi, punându-i un formular în față. Va trebui să semnați, dacă nu vă supărați. Conține arsenic.

Mary privea fix formularul din față. Un singur nume mai apărea.

Mike Slade.

Capitolul 26

Mary încercă să îl sune pe Louis Desforges să îi spună ce aflase, dar linia era ocupată. Vorbea cu Mike Slade. Prima pornire a doctorului Desforges fusese de a denunța o tentativă de crimă, numai că nu îl credea vinovat pe Mike Slade. Aşa că se hotărî să îl sune chiar el pe Slade.

— Vin chiar acum de la ambasadoarea dumitale, spuse Louis Desforges. Va trăi.

— Asta-i o veste bună, domnule doctor. De ce să nu trăiască?

Tonul lui Louis era prudent.

— Cineva a otrăvit-o.

— Ce tot vorbiți acolo? întrebă Mike.

— Cred că s-ar putea să ştiți despre ce vorbesc.

— Ia stați puțin! Insinuați cumva că eu aş fi vinovat? Vă înşelați. Ar fi mai bine să discutăm undeva unde să nu putem fi auziți. Ne putem întâlni diseară?

— La ce oră?

— Sunt ocupat până la nouă. Ce-ați zice să ne vedem la câteva minute după aceea în Pădurea Băneasa? Ne întâlnim la fântână şi vă explic tot.

Louis Desforges ezită.

— Foarte bine. Atunci, ne vedem acolo, zise el şi închise.

„Nu se poate ca Mike Slade să fie în spatele acestei chestiuni", îşi spuse apoi în sinea lui.

Mary încercă să îl sune din nou pe Louis, dar el plecase deja. Nimeni nu ştia unde putea fi găsit.

Mary luă cina acasă cu copiii.

— Arătați mult mar bine, mamă, spuse Beth. Eram îngrijorați.

— Mă simt foarte bine, o asigură Mary şi era adevărat.

„Slavă Domnului că a fost Louis lângă mine!"

Mary nu putea să nu se gândească la Mike Slade. Parcă îl auzea: „Poftim cafeaua. Am făcut-o după propria *mea* rețetă." Ucigând-o încetul cu încetul. Se cutremură.

— Ți-e frig? o întrebă Tim.

— Nu, dragul meu.

Nu trebuia să amestece copiii în coşmarurile ei. „Poate ar fi bine să-i trimit o vreme înapoi acasă?" se întrebă ea. „Ar putea să stea cu Florence şi cu Doug." Dar după aceea îşi spuse: „Aş putea să mă duc şi eu cu ei." Numai că acesta ar fi fost un semn de laşitate, o victorie pentru Mike Slade şi cei cu care lucra. Nu cunoştea decât o singură persoană care o putea ajuta. Stanton Rogers. Stanton va şti ce să facă în privința lui Mike.

„Dar nu-l pot acuza fără să am dovezi şi ce dovezi am? Că mi-a făcut cafea în fiecare dimineață?"

Tim vorbea cu ea:

— …aşa că am zis că o să te întrebăm dacă putem merge cu ei.

— Iartă-mă, dragul meu. Ce-ai spus?

— Am spus că Nikolai ne-a întrebat dacă nu mergem cu el şi cu ai lui la sfârşitul săptămânii viitoare.

— Nu! strigă ea mult mai aspru decât intenționase. Vreau să stați amândoi cât mai aproape de casă.

— Şi şcoala? întrebă Beth.

Mary ezită. Nu îi putea ține prizonieri acolo şi nici nu voia să-i

sperie.

— Bine. Atâta timp cât Florian vă va duce acolo şi vă va aduce înapoi. Nimeni altcineva.

Beth se uită la ea cu atenție.

— Mamă, s-a întâmplat ceva?

— Bineînțeles că nu, spuse Mary repede. De ce întrebi?

— Nu ştiu. Se simte ceva ciudat în atmosferă.

— Las-o în pace, zise Tim. Are gripă românească.

„Interesantă expresie", îşi spuse Mary. „Otrăvire cu arsenic — gripă românească."

— Putem să ne uităm la un film în seara asta? întrebă Tim.

— *Avem voie* să ne uităm la un film în seara asta, îl corectă Mary.

— Asta înseamnă da?

Mary nu intenționase să pună un film, dar îşi petrecuse atât de puțin timp cu copiii în ultima vreme, încât se hotărî să le facă pe plac.

— Înseamnă da.

— Îți mulțumim, doamnă ambasador, strigă Tim. Mă duc să aleg filmul.

— Ba nu te duci deloc. Tu l-ai ales pe ultimul. Putem să mai vedem *American Grafitti?*

American Graffiti. Deodată Mary ştiu ce dovadă avea să-i ofere lui Stanton Rogers.

* * *

La miezul nopții, Mary o rugă pe Carmen să îi cheme un taxi.

— Nu vreți să vă ducă Florian? întrebă Carmen. Este...

— Nu.

Era ceva ce trebuia făcut fără ştirea nimănui. Când sosi taxiul peste câteva minute, Mary urcă.

— La ambasada americană, vă rog.

— E închis la ora asta, spuse şoferul. Nu e nimeni. Dar, întorcându-se, o recunoscu.

— Doamnă ambasador! Ce onoare, zise el şi porni. V-am recunoscut fiindcă v-am văzut în multe fotografii în ziarele şi revistele noastre. Sunteți aproape la fel de celebră ca marele nostru conducător.

Şi alte persoane din ambasadă comentaseră publicitatea care i

se făcea în presa românească. Şoferul continua să vorbească.

— Mie-mi plac americanii. Sunt nişte oameni de treabă. Sper ca planul preşedintelui dumneavoastră să dea rezultate. Noi, românii, îl susținem. E timpul ca lumea să se bucure de pace.

Nu avea chef de nici un fel de discuții.

Ajungând la ambasadă, Mary îi arătă spre un loc unde scria: *Parcare cu locuri rezervate.*

— Opriți aici, vă rog, şi veniți să mă luați peste o oră. Mă voi întoarce acasă.

— Bineînțeles, doamnă ambasador. Un soldat veni spre taxi.

— Nu puteți parca aici, domnule, este în…

Dar imediat o recunoscu pe Mary şi o salută.

— Vă rog să mă scuzați. Bună seara, doamnă ambasador.

— Bună seara, zise Mary.

Soldatul o însoți până la intrare şi îi deschise uşa.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu. Mă duc până la mine în birou.

— Da, doamnă, spuse el privind în urma ei.

Mary aprinse lumina în birou şi se uită la pereții de pe care fuseseră şterse acele lucruri îngrozitoare. Se duse apoi la uşa care făcea legătura cu biroul lui Mike Slade şi intră. Înăuntru era întuneric. Aprinse lumina şi privi în jur.

Pe birou nu era nici o hârtie. Începu să caute prin sertare. Acestea erau goale cu excepția câtorva broşuri, buletine şi orare, lucruri fără importanță care nu ar fi folosit nici măcar unei femei de serviciu roasă de curiozitate. Mary îşi roti privirile prin încăpere. Trebuia să fie pe acolo pe undeva. În altă parte nu avea unde să-l țină şi nu se putea să-l poarte după el.

Deschise din nou sertarele şi începu să scormonească printre hârtii, încet şi cu atenție. Ajungând la ultimul, simți ceva tare în spatele câtorva hârtii. Trase obiectul afară şi îl privi îngrozită.

Era un tub de vopsea roşie cu pulverizator.

* * *

La câteva minute după ora nouă seara, doctorul Louis Desforges aştepta în Pădurea Băneasa lângă fântână. Se întrebă dacă nu cumva greşise nedenunțându-l pe Mike Slade. „Nu”, îşi spuse el. „Mai întâi să aud ce are el de spus. Dacă l-aş acuza pe nedrept, aş fi distrus.”

Mike Slade apăru deodată din beznă.

— Vă mulțumesc că ați venit. Putem lămuri totul foarte repede. Ați spus la telefon că bănuiți că cineva a otrăvit-o pe Mary Ashley.

— *Ştiu* asta. Cineva i-a dat arsenic.

— Şi credeți că eu aş fi vinovatul?

— Ați fi putut să-i puneți în cafea, câte puțin.

— Ați mai spus asta cuiva?

— Nu încă. Am vrut să vorbim mai întâi.

— Mă bucur, zise Mike scoțând mâna din buzunar. Ținea un pistol de calibrul 357.

Louis rămase înmărmurit.

— Ce… ce vreți să faceți? Ascultați-mă! Nu puteți…

Mike Slade apăsă pe trăgaci şi privi cum pieptul francezului explodă într-un nor roşu.

Capitolul 27

La ambasada americană, Mary se afla în Camera Baloanelor, de unde suna la biroul lui Stanton Rogers. La Bucureşti era ora unu dimineața, deci şase seara la Washington, D.C.

— Biroul domnului Rogers.

— Sunt doamna ambasador Ashley. Ştiu că domnul Rogers este plecat în China cu domnul preşedinte, dar trebuie neapărat să iau legătura cu dânsul cât mai repede posibil. Există vreo modalitate?

— Îmi pare rău, doamnă ambasador, dar itinerariul dânsului este foarte flexibil. Nu am nici un număr de telefon unde ar putea fi găsit.

Mary fu extrem de dezamăgită.

— Când veți mai vorbi cu dânsul?

— E greu de spus. Au un program foarte încărcat. Nu vă poate ajuta altcineva din cadrul *Departamentului de Stat?*

— Nu, spuse Mary posomorâtă. Nimeni altcineva nu mă poate ajuta. Vă mulțumesc.

Stătea singură în încăpere, privind în gol, înconjurată de cele mai sofisticate aparate electronice din lume, dar care nu îi erau de nici un folos. Mike Slade încerca să o omoare. Şi ea trebuia să anunțe pe cineva. Dar pe cine? În cine putea avea încredere? Singurul care ştia ce încearcă să facă Mike Slade era Louis Desforges.

Mary încercă să îl sune din nou, dar tot nu răspunse nimeni. Atunci îşi aminti ce îi spusese Stanton Rogers odată: „Dacă vrei să-mi transmiți vreun mesaj pe care să nu-l citească nimeni altcineva, codul din partea de sus a telegramei este trei de x."

Mary se duse repede înapoi în birou şi scrise un mesaj urgent adresat lui Stanton Rogers, după care trecu cei trei de x. Scoase apoi cartea neagră de coduri dintr-un sertar încuiat al biroului ei şi codifică atent ceea ce scrisese. Cel puțin, acum dacă se întâmpla ceva, Stanton Rogers va şti cine era vinovatul.

Mary porni apoi pe culoar spre sala transmisiunilor.

Se întâmpla ca de serviciu să fie Eddie Maltz, agentul CIA.

— Bună seara, doamnă ambasador. Lucrați mult azi.

— Da, spuse ea. Aş vrea să transmit un mesaj care să plece imediat.

— Mă voi ocupa personal.

— Mulțumesc, spuse ea şi, după ce îi dădu mesajul, porni repede spre uşa de la intrare, căci voia cu disperare să fie aproape de copii.

În sala transmisiunilor, Eddie Maltz decodifica mesajul dat de Mary. Când termină, îl citi de două ori încruntându-se, după care se duse la aparatul pentru tăiat hârtia în fâşii, introduse mesajul înăuntru şi îl urmări cum se transforma în confetti.

După aceea dădu un telefon secretarului de stat Floyd Baker, la Washington. Numele de cod: Thor.

* * *

Lev Pasternak avu nevoie de două luni pentru a urma circuitul întortocheat până la Buenos Aires. SIS şi alte şase agenții de spionaj din lume îl ajutaseră să identifice ucigaşul ca fiind Angel. Mossad-ul îi dăduse numele Neusei Muñez, iubita acestuia. Cu toții voiau ca Angel să fie eliminat. Pentru Lev Pasternak, Angel devenise o obsesie. Din cauza greşelilor lui Lev Pasternak murise Marin Groza şi el nu şi-o putea ierta. Putea, totuşi, să îşi răscumpere greşeala. Şi avea de gând s-o facă.

Nu intră în legătură cu Neusa Muñez direct. Găsi blocul unde locuia şi îl supraveghe aşteptând să apară Angel. După cinci zile, când nu se văzu nici urmă de acesta, Pasternak intră în acțiune. Aşteptă până când plecă femeia şi, după un sfert de oră urcă, descuie uşa şi pătrunse în apartament. Cercetă peste tot repede şi

cu atenție. Nu existau nici fotografii, nici notițe, nici adrese care l-ar fi putut conduce la Angel. Pasternak descoperi costumele din dulap. Examina etichetele *Herrera* şi luă o haină pe care o strecură sub braț. Peste câteva clipe plecă, la fel de încet cum intrase.

A doua zi dimineață, Lev Pasternak intră în magazinul *Herrera.* Părul îi era în dezordine, hainele şifonate şi răsuflarea îi mirosea a whisky.

Directorul magazinului veni spre el şi îl întrebă privindu-l dezaprobator:

— Cu ce vă pot fi de folos, *señor?*

Lev Pasternak zâmbi şiret.

— Ca să vă spun sincer, m-am îmbătat ca un porc azi-noapte. Am jucat cărți cu nişte tipi sud-americani în camera mea de hotel şi cred că pe toți ne-a cam luat apa, amice. Oricum, unu' din tipi — nu-mi aduc aminte cum îl cheamă — şi-a uitat haina în camera mea, zise Lev şi ridică haina cu o mână nesigură. Avea eticheta dumneavoastră pe ea, aşa că mi-am închipuit că-mi puteți spune unde să-l găsesc să i-o dau înapoi.

Directorul examina haina.

— Da, noi am confecționat-o, dar va trebui să caut prin registre. Unde vă pot găsi?

— Nu puteți, mormăi Lev Pasternak. Pentru că acum mă duc la altă partidă de poker. Aveți o carte de vizită? Vă sun eu!

— Da, spuse omul şi îi dădu cartea sa de vizită.

— N-o să furați haina, nu? întrebă Lev pe un ton de om beat.

— Bineînțeles că nu, zise omul indignat.

Lev Pasternak îl bătu uşor pe spate şi spuse:

— Bine. O să vă sun după-amiază.

În după-amiaza aceea, Lev sună din camera sa de hotel şi directorul îi spuse:

— Numele domnului pentru care am făcut haina este *Señor* H.R. De Mendoza şi are un apartament la hotelul *Aurora,* apartamentul 417.

Lev Pasternak verifică dacă uşa era încuiată. După aceea luă o valiză din dulap, o puse pe pat şi o deschise. Înăuntru se afla un pistol SIG Sauer de calibru 45 cu amortizor, primit cadou de la un prieten din serviciile secrete argentiniene. Pasternak se uită din nou să se convingă că era încărcat şi că amortizorul era prins bine, după care puse valiza la loc în dulap şi se culcă.

* * *

La patru dimineața, Lev Pasternak înainta încet pe culoarul pustiu de la etajul patru al hotelului *Aurora.* Când ajunse în dreptul apartamentului 417, se uită în jur pentru a fi sigur că nu îl vedea nimeni, după care vârî o sârmă în încuietoare. În clipa când auzi țăcănind, scoase pistolul.

Simți un curent uşor când se deschise uşa holului şi, înainte să apuce să se răsucească, simți ceva tare şi rece apăsat pe ceafă.

— Nu-mi place să fiu urmărit, zise Angel.

Lev Pasternak auzi clicul trăgaciului cu o secundă înainte să i se zboare creierii.

* * *

Angel nu era sigur dacă Pasternak era singur sau mai lucra cu cineva, dar întotdeauna era bine să îşi ia unele precauții. Primise telefonul, aşa că trebuia să intre în acțiune, dar mai întâi avea unele cumpărături de făcut. Exista un magazin bun cu articole de lenjerie pe Pueyrredón, scump, dar Neusa merita tot ce era mai bun. Înăuntru era răcoare şi linişte.

— Aş vrea să văd un neglijé, ceva foarte dantelat, spuse Angel.

Vânzătoarea se uita uluită.

— Şi o pereche de chiloți despicați.

Peste un sfert de oră, Angel intra la *Frenkel's.* Rafturile erau pline de poşete, mănuşi şi serviete din piele.

— Aş dori o servietă, vă rog. Neagră.

* * *

El Aljibe din hotelul *Sheraton* era unul din cele mai bune restaurante din Buenos Aires. Angel se aşeză la o masă în colț şi puse servieta cea nouă pe masă. Chelnerul îşi făcu apariția.

— Bună ziua.

— Voi începe cu *pargo,* apoi *parrillado* şi *poroto* şi *verduras.* În privința desertului mă voi hotărî mai târziu.

— Bineînțeles.

— Unde este toaleta?

— În spate, pe uşa din capăt şi apoi la stânga.

Angel se ridică şi porni spre spatele restaurantului, lăsând

servieta la vedere pe masă. Era un culoar îngust cu două uşi. Pe una scria *Caballeros* şi pe cealaltă *Damas.* În capăt erau nişte uşi duble care dădeau în bucătăria zgomotoasă şi plină de abur. Angel împinse una din uşi şi intră. Înăuntru era o activitate intensă, bucătari şi ajutoarele lor care se agitau încercând să facă față cererilor urgente de la ora aceea. Chelnerii intrau şi ieşeau cu tăvile pline. Bucătarii strigau la chelneri şi chelnerii strigau la picoli.

Angel traversă încăperea şi ieşi pe o uşă din spate care dădea pe o alee. Aşteptă cinci minute să fie sigur că nu îl urmărea nimeni.

La colț găsi un taxi. Îi spuse şoferului o adresă pe Humberto, coborî după ce parcursese o distanță de câteva sute de metri şi luă un alt taxi.

— *Adónde, por favor?*

— *Aeropuerto.*

Acolo îl aştepta un bilet de avion până la Londra. La clasa turist. Clasa întâi ar fi bătut prea mult la ochi.

Două ore mai târziu, Angel vedea oraşul Buenos Aires dispărând sub nori ca sub bagheta unui magician celest şi se concentra asupra sarcinii ce îl aştepta, gândindu-se la instrucțiunile primite.

„Ai grijă să moară şi copiii cu ea. Moartea lor trebuie să fie spectaculoasă."

Lui Angel nu îi plăcea să i se spună cum să-şi facă treaba. Numai amatorii erau destul de proşti pentru a le da sfaturi profesioniştilor. Angel zâmbi. „Vor muri cu toții şi va fi mult mai spectaculos decât se aşteaptă cineva."

Dormi adânc, un somn fără vise.

* * *

Aeroportul Heathrow din Londra era înțesat de turişti şi drumul cu taxiul până în Mayfair dură mai mult de o oră. Holul hotelului *Churchill* era plin de călători care, fie veneau, fie plecau.

Un băiat de serviciu luă cele trei bagaje ale lui Angel.

— Du-le în cameră. Eu mai am câteva treburi de rezolvat…

Bacşişul fu modest, nimic de care băiatul să-şi amintească mai târziu. Angel se duse spre grupul de ascensoare, aşteptă până când unul din ele se goli şi urcă.

Apăsă pe butoanele cinci, şapte, nouă şi zece şi coborî la etajul

cinci. Oricine l-ar fi urmărit din hol ar fi fost derutat.

O scară de serviciu ducea într-o alee şi, la cinci minute după ce a intrat în hotelul *Churchill,* Angel se afla într-un taxi, care îl ducea înapoi la *Heathrow.*

* * *

Pe paşaport scria *H.R. De Mendoza.* Biletul era pentru un zbor *Tarom* spre Bucureşti. Angel trimise o telegramă de la aeroport:

Sosesc miercuri.

H.R. De Mendoza

Era adresată lui Eddie Maltz.

* * *

A doua zi dimineaţă devreme, Dorothy Stone spuse:

— Vă caută de la biroul lui Stanton Rogers.

— Răspund imediat, spuse Mary nerăbdătoare şi ridică repede receptorul. Stan?

Auzi, însă, vocea secretarei lui şi îi veni să plângă de disperare.

— Domnul Rogers m-a rugat să vă sun, doamnă ambasador. Nu vă poate da telefon, dar m-a rugat pe mine să am grijă să aveţi tot ce vă trebuie. Dacă îmi spuneţi care este problema…

— Nu, zise Mary încercând să nu îşi facă simţită dezamăgirea din glas. Trebuie să vorbesc cu dânsul personal.

— Mă tem că acest lucru este imposibil până mâine. A spus că vă va suna imediat ce va putea.

— Vă mulţumesc. Voi aştepta telefonul său, spuse ea şi închise.

Nu putea face nimic altceva decât să aştepte. Îl sună din nou pe Louis. Niciun răspuns. Încercă la ambasada franceză. Nimeni nu ştia nimic de el.

— Vă rog să-i spuneţi să mă sune imediat ce luaţi legătura cu el.

* * *

— Vă caută cineva, dar refuză să îşi spună numele, zise Dorothy Stone.

— Fă-mi legătura, spuse Mary ridicând receptorul. Alo, la telefon ambasador Ashley.

O voce delicată de femeie vorbi cu accent românesc:

— Sunt Corina Socoli.

Îşi aminti numele imediat. Era o tânără frumoasă, până în douăzeci şi cinci de ani, cea mai mare balerină a României.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, spuse ea. M-am hotărât să fug din țară.

„Nu pot să mă ocup de aşa ceva astăzi", îşi spuse Mary. „Nu acum."

— Nu… nu ştiu dacă vă pot ajuta, zise ea şi mintea începu să-i funcționeze cu viteză.

Încercă să îşi aducă aminte ce i se spusese în legătură cu cei care cereau azil politic.

„Mulți sunt spioni sovietici. Îi aducem aici, ne dau informații mărunte sau greşite. Unii devin agenți dubli. Adevăratele comori sunt ofițerii superiori sau oamenii de ştiință. Pe aceştia îi putem folosi adesea. Altfel, nu acordăm azil politic decât dacă motivul este extrem de bine întemeiat."

Corina Socoli suspina.

— Vă rog, nu sunt în siguranță în locul unde mă aflu acum. Trebuie să trimiteți pe cineva să mă ia.

„Guvernele comuniste folosesc nişte trucuri extrem de inteligente. Cineva care se preface a cere azil politic plânge după ajutor. Îl aduceți la ambasadă şi pe urmă țipă că a fost răpit. Folosesc astfel de lucruri ca scuză pentru a lua măsuri împotriva unor ținte care se află în Statele Unite."

— Unde sunteți? o întrebă Mary.

Urmă o clipă de linişte.

— Cred că pot să am încredere în dumneavoastră, spuse ea apoi. Mă aflu la *Hanul Ceahlău* din Piatra Neamț. Veniți să mă luați?

— Eu nu pot, zise Mary. Dar voi trimite pe cineva. Nu mai sunați la acest număr. Aşteptați acolo unde sunteți. Eu…

Uşa se deschise deodată şi Mike Slade apăru în prag. Mary îşi ridică privirea şocată. Venea spre ea.

— Alo? Alo? spunea vocea de la celălalt capăt al firului.

— Cu cine vorbiți? o întrebă Mike.

— Cu… cu doctorul Desforges.

Fu primul nume care îi veni în minte. Puse receptorul jos îngrozită.

„Nu fi ridicolă", îşi spuse ea. „Eşti în incinta ambasadei. N-ar

îndrăzni să-ți facă nimic aici."

— Cu doctorul Desforges? repetă Mike încet.

— Da. Este… este pe drum încoace.

Cât ar fi vrut să fie adevărat!

Era o expresie ciudată în ochii lui Mike Slade. Lampa de birou a lui Mary era aprinsă şi arunca umbra lui Mike pe perete făcându-l grotesc de mare şi de amenințător.

— Sunteți sigură că vă simțiți destul de bine ca să vă întoarceți la lucru?

Cât sânge rece!

— Da, mă simt foarte bine.

Îşi dorea cu disperare să plece ca să poată fugi. „Nu trebuie să-i arăt că mi-e frică."

Se apropia din ce în ce mai mult.

— Păreți încordată. Poate că ar trebui să vă luați copiii şi să plecați undeva câteva zile.

„Unde aş fi o țintă mult mai uşoară."

Numai privindu-l o cuprinse o teamă atât de mare, încât începu să îi fie greu să respire. Auzi interfonul sunând. Îi salva viața.

— Te rog să mă scuzi…

— Sigur, spuse Mike Slade şi rămase o clipă locului privind-o fix, după care plecă luându-şi şi umbra cu el.

Aproape suspinând de uşurare, Mary ridică receptorul.

— Alo?

Era Jerry Davis, consilierul în probleme de stat.

— Doamnă ambasador, vă rog să mă iertați că vă deranjez, dar mă tem să am o veste îngrozitoare pentru dumneavoastră. Tocmai am fost anunțați de la poliție că doctorul Louis Desforges a fost ucis.

Încăperea începu să se învârtească deodată.

— Sunteți… sunteți sigur?

— Da, doamnă. Portmoneul i-a fost găsit asupra sa.

Amintirile începură să o năpădească şi o voce spunea la telefon: „Sunt şeriful Munster. Soțul dumneavoastră a murit într-un accident de maşină." Şi toată vechea amărăciune reveni, înjunghiind-o şi sfâşiind-o.

— Cum… cum s-a întâmplat? întrebă ea cu o voce strangulată.

— A fost împuşcat.

— Se… se ştie cine a făcut-o?

— Nu, doamnă. Cei de la Securitate şi ambasada franceză fac

cercetări.

Lăsă receptorul să îi cadă din mână, atât mintea, cât şi trupul fiindu-i amorțite şi se lăsă pe spate privind fix tavanul. Avea o crăpătură. „Trebuie să spun să se repare", se gândi ea. „Nu trebuie să avem crăpături în ambasadă. Uite o altă crăpătură. Sunt peste tot. Crăpături în viețile noastre şi acolo unde e o crăpătură pătrunde răul. Edward e mort. Louis e mort." Nici nu suporta gândul acela. Căută din privire alte crăpături. „Nu mai pot îndura din nou această durere", se gândi ea. „Cine să fi vrut să-l omoare pe Louis?"

Răspunsul urmă imediat întrebării. „Mike Slade." Louis aflase că Slade îi dădea lui Mary arsenic. Acesta şi-a spus probabil că, dacă Louis murea, nu mai exista nici o dovadă împotriva lui.

Un gând neaşteptat îi trecu prin minte şi o umplu din nou de groază. „Cu cine vorbeați?" „Cu doctorul Desforges." Şi Mike ştia că doctorul Desforges murise.

Rămase toată ziua la birou plănuindu-şi următoarea mişcare. „N-o să-l las să mă îndepărteze. N-o să-l las să mă omoare." Era cuprinsă de o furie cum nu mai cunoscuse vreodată. Avea să se protejeze atât pe ea, cât şi copiii. Şi avea să-l distrugă pe Mike Slade.

* * *

Mary îi dădu un alt telefon urgent lui Stanton Rogers.

— L-am transmis mesajul, doamnă ambasador. A spus că va suna cât mai curând posibil.

* * *

Nu putea accepta ideea că Louis murise. Fusese atât de cald şi de blând şi acum zăcea la morgă, fără viață. „Dacă m-aş fi întors în Kansas, Louis ar fi fost în viață acum", îşi spuse ea.

— Doamnă ambasador…

Mary îşi ridică privirea. Dorothy Stone îi întindea un plic.

— Gardianul de la poartă m-a rugat să vă dau asta. A zis că l-a adus un băiat.

Pe plic scria: *Personal, numai pentru ochii doamnei ambasador.*

Mary îl desfăcu. Bilețelul dinăuntru era scris de mână şi spunea:

Dragă doamnă ambasador,
Bucură-te de ultima zi de viață.
Era semnat *„Angel”.*
„Vreo altă tactică de-a lui Mike pentru a mă înspăimânta”, îşi spuse Mary. „Dar n-o să țină. O să stau departe de el.”

* * *

Colonelul McKinney studie bilețelul. Scutură din cap.
— Sunt o mulțime de oameni bolnavi pe aici, spuse el privind-o pe Mary. Trebuia să apăreți după-amiază la ceremonia de înființare a noii biblioteci. Anulez totul dacă…
— Nu.
— Doamnă ambasador, este prea periculos să…
— Voi fi în siguranță.
Ştia unde era primejdia şi avea un plan ca s-o evite.
— Unde e Mike Slade? întrebă ea.
— La o întrunire la ambasada australiană.
— Transmite-i, te rog, că vreau să-l văd imediat.

* * *

— Ați dorit să-mi vorbiți? întrebă Mike Slade pe un ton indiferent.
— Da. Aş vrea să faci ceva.
— La dispoziția dumneavoastră.
Sarcasmul lui era ca o palmă.
— Am primit un telefon din partea cuiva care vrea să fugă din țară.
— Cine este?
Nu avea de gând să-i spună, pentru că ar, fi putut să o trădeze pe față.
— Nu e important. Vreau să aduci persoana aici.
Mike se încruntă.
— Este vorba de o persoană pe care românii vor să o păstreze?
— Da.
— Atunci, asta ar putea duce la o mulțime de…
Ea îl întrerupse însă tăios.
— Du-te la *Hanul Ceahlău* din Piatra Neamț şi ia-o.
El dădu să mai spună ceva, dar îi văzu expresia de pe chip şi

zise:

— Dacă asta doriți, voi trimite…

— Nu, spuse Mary cu un glas de oțel. Vreau să te duci chiar dumneata. Te vor însoți doi oameni.

Cu Gunny şi cu un alt soldat, Mike nu avea cum să facă vreo şmecherie. Mary îi spusese lui Gunny să nu-l piardă nici o secundă din ochi pe Mike Slade.

Acesta o privi uluit.

— Dar am un program foarte încărcat. Mâine, probabil…

— Vreau să pleci imediat. Gunny te aşteaptă în birou. Va trebui să o aduci pe fugară la mine.

Tonul ei nu lăsa loc de discuții.

— Am înțeles, spuse Mike încuviințând încet.

Mary îl privi plecând şi simți o uşurare extraordinară. Dacă Mike nu era în preajmă, ea se afla în siguranță.

Îl sună pe colonelul McKinney.

— Voi merge la ceremonia de după-amiază, îl informă ea.

— Eu v-aş sfătui să n-o faceți, doamnă ambasador. De ce vreți să vă expuneți unui pericol inutil când…?

— Nu am de ales. Doar reprezint întreaga țară. Cum ar fi dacă m-aş ascunde de fiecare dată când viața mi-ar fi amenințată? Dacă o fac o dată, nu voi mai putea să mă arăt lumii în veci. Aş putea foarte bine să mă duc acasă. Şi, domnule colonel, n-am nici o intenție de a mă duce acasă.

Capitolul 28

Ceremonia pentru înființarea noii biblioteci americane urma să aibă loc la ora patru după-amiază în piața Alexandru Sahia, pe spațiul gol de lângă clădirea principală a bibliotecii americane. La ora trei se adunase deja foarte multă lume. Colonelul McKinney avusese o întrevedere cu colonelul Aurel Istrate, şeful Securității.

— Îi vom oferi ambasadoarei dumneavoastră maximum de protecție, îl asigură acesta.

Şi se ținuse de cuvânt. Ordonase ca nici un automobil să nu mai existe în piață, pentru a înlătura pericolul unei bombe, polițişti erau postați în jurul întregii zone şi un trăgător de elită se afla pe acoperişul bibliotecii.

Cu câteva minute înainte de ora patru, totul era pregătit.

Experţii electronişti verificaseră zona şi nu găsiseră nici un exploziv. Când toate aceste controale se încheiară, Istrate îi spuse colonelului McKinney:

— Suntem gata.

— Foarte bine, zise colonelul după care i se adresă unui subaltern: Spuneți-i doamnei ambasador că poate veni.

* * *

Mary fu escortată până la limuzină de patru soldați care au flancat-o până se urcă în maşină.

— Bună ziua, doamnă ambasador, spuse Florian zâmbitor. Va fi o bibliotecă mare şi frumoasă, nu-i aşa?

— Aşa e.

Pe drum, Florian trăncăni tot timpul, dar Mary nu îl asculta. Ea se gândea la lumina din privirea lui Louis şi la tandreţea cu care făcuseră dragoste. Îşi înfipse unghiile în încheieturile mâinilor, pentru ca durerea fizică să înlocuiască tortura din interior. „Nu trebuie să plâng", îşi spuse ea. „Orice ar fi, nu trebuie să plâng. Nu mai există dragoste, ci numai ură", îşi mai spuse ea cu tristeţe. „Ce s-o întâmpla cu lumea asta?"

Când limuzina ajunse la destinaţie, doi soldaţi veniră la uşă, priviră precauţi în jur şi apoi o deschiseră ca Mary să poată coborî.

— Bună ziua, doamnă ambasador.

În timp ce Mary se îndrepta spre locul unde urma să aibă loc ceremonia, doi membri ai Securităţii înarmaţi merseră înaintea ei şi doi în spate, protejând-o cu trupurile lor. De pe acoperiş, trăgătorul urmărea cu atenţie scena ce se desfăşura jos.

Cei prezenţi aplaudară în clipa când ambasadoarea păşi în mijlocul cercului care fusese lăsat liber pentru ea. Mulţimea era formată din români, americani şi ataşaţi ai altor ambasade din Bucureşti. Erau câteva chipuri cunoscute, dar majoritatea erau necunoscuţi.

Mary privi oamenii şi îşi spuse: „Cum voi putea, oare, să ţin un discurs? Colonelul McKinney avea dreptate. N-ar fi trebuit să vin. Mă simt îngrozitor de speriată."

Colonelul McKinney spuse:

— Doamnelor şi domnilor, am onoarea să v-o prezint pe ambasadoarea Statelor Unite.

Toată lumea începu să aplaude. Mary trase adânc aer în piept şi

spuse:

— Vă mulțumesc…

Fusese atât de furată de evenimente, încât nici nu pregătise un discurs. Dar ceva dinăuntrul ei îi oferi cuvintele, astfel că se trezi spunând:

— Ceea ce facem astăzi aici poate să pară lipsit de importanță, dar nu este aşa, căci semnifică încă o punte între noi şi toate țările est-europene. Noua clădire pe care o celebrăm astăzi va fi plină cu informații despre Statele Unite ale Americii. Aici veți putea afla despre istoria țării noastre, atât lucruri bune, cât şi rele. Vă veți putea informa despre oraşele, fabricile şi fermele noastre…

Colonelul McKinney şi oamenii săi se plimbau încet prin mulțime. În bilețel scria: *„Bucură-te de ultima zi de viață."* Oare când se sfârşea ziua ucigaşului? La şase seara? La nouă? La miezul nopții?

— …dar trebuie să aflați despre Statele Unite ale Americii mai mult decât cum *arată.* Când această nouă clădire va fi construită, veți şti, în sfârşit, cum simt*e* America. Vă vom dezvălui spiritul acestei țări.

În partea îndepărtată a pieței, o maşină străpunse deodată cordonul de polițişti şi opri cu zgomot lângă bordură. Când un polițist surprins se îndreptă spre ea, şoferul sări de la volan şi o rupse la fugă. În acelaşi timp scoase un dispozitiv din buzunar şi apăsă. Maşina explodă aruncând o ploaie de metal asupra mulțimii. Nici o fărâmă nu ajunse în locul unde se afla Mary, dar spectatorii începură să o ia la fugă cuprinşi de panică. Trăgătorul de pe acoperiş îşi ridică arma şi trase un glonț prin inima celui care fugea, înainte ca acesta să poată scăpa. Apoi, mai trase o dată pentru a fi sigur.

Polițiştii români se chinuiră o oră întreagă până risipiră curioşii din piață şi îndepărtară cadavrul presupusului asasin. Pompierii au stins flăcările ce cuprinseseră maşina, iar Mary a fost condusă înapoi la ambasadă, zdruncinată serios.

— Sunteți sigură că nu vreți să mergeți acasă să vă odihniți? o întrebă colonelul McKinney. Tocmai ați trecut printr-o experiență îngrozitoare care…

— Nu, zise Mary cu încăpățânare. La ambasadă.

Pentru că numai de acolo putea vorbi în siguranță cu Stanton Rogers. „Trebuie să vorbesc cu el cât mai repede, altfel înnebunesc", îşi spuse ea.

Tensiunea aceea era insuportabilă. Avusese grijă ca Mike Slade să fie îndepărtat şi, totuşi, se încercase asasinarea ei. Deci nu lucra singur.

Mary îşi dori cu disperare ca Stanton Rogers să sune.

* * *

La ora şase Mike Slade intră în biroul ei. Era extrem de furios.

— Am dus-o pe Corina Socoli într-o cameră sus, spuse el tăios. Aş vrea să-mi fi spus despre cine era vorba. Aţi făcut o mare greşeală. Va trebui să o dăm înapoi. Face parte din patrimoniul naţional. Guvernul român nu-i va da drumul niciodată din ţară. Dacă…

Colonelul McKinney intră repede, dar se opri brusc când îl văzu pe Mike.

— S-a aflat cine este mortul. Este, într-adevăr, Angel. *Adevăratul nume este H.R. De Mendoza.*

Mike îl privea uluit.

— Ce tot spui acolo?

— Am uitat că n-ai fost aici în timpul evenimentelor, spuse colonelul. Doamna ambasador nu ţi-a spus că cineva a încercat să o ucidă astăzi?

Mike se întoarse şi se uită la Mary.

— Nu.

— A primit un avertisment de moarte din partea lui Angel, care a încercat să o omoare în timpul ceremoniei dedicate ridicării noii biblioteci. Unul din trăgătorii lui Istrate l-a nimerit.

Mike rămase privind-o ţintă pe Mary.

— Se pare că Angel este căutat de toată lumea.

— Unde e cadavrul? întrebă Mike.

— La morga poliţiei.

* * *

Trupul era gol şi întins pe o placă de piatră. Fusese un bărbat cu aspect comun, de înălţime medie, cu trăsături obişnuite, un tatuaj marinăresc pe un braţ, un nas micuţ şi subţire care se potrivea cu gura cu buze subţiri, picioare foarte mici şi păr rar. Hainele şi obiectele care îi aparţinuseră erau strânse grămadă pe o masă.

— Vă supărați dacă arunc o privire?

Sergentul de poliție ridică din umeri.

— Cum vreți. Sunt sigur că el n-o să se supere, spuse omul rânjind de propria glumă.

Mike luă haina şi cercetă eticheta. Era de la un magazin din Buenos Aires. Şi pantofii de piele erau tot argentinieni. Lângă haine se aflau grămezi de bani, câțiva lei românești, franci francezi, lire sterline şi cel puțin zece mii de dolari în pesos argentinieni — unii în noile bancnote de zece pesos, iar restul în cele devalorizate de un milion.

Mike se întoarse spre sergent.

— Ce ați aflat în legătură cu el?

— A venit de la Londra cu *Tarom-ul* acum două zile. A luat o cameră la hotelul *Intercontinental* sub numele de Mendoza. Din paşaportul său rezultă că locuia la Buenos Aires. Este fals, spuse polițistul apropiindu-se pentru a privi mai bine cadavrul. Nu prea arată a criminal de talie mondială, nu?

— Nu, aprobă Mike. Nu arată.

*** * ***

La două duzini de blocuri distanță, Angel trecea pe lângă reşedință, destul de repede pentru a nu atrage atenția celor patru soldați înarmați care păzeau intrarea din față şi, totuşi, destul de încet pentru a observa orice amănunt în legătură cu fața clădirii. Fotografiile care îi fuseseră trimise erau excelente, dar Angel credea în verificarea personală a fiecărui detaliu. Lângă uşa de la intrare se afla al cincilea paznic, în civil, care ținea în lese doi câini Doberman.

Angel rânji gândindu-se la şarada ce se jucase în piață. Fusese o adevărată joacă de copil să pună mâna pe un toxicoman în schimbul unei mici cantități de cocaină. „Sperie pe toată lumea. Lasă-i să transpire." Dar marele eveniment abia urma să aibă loc. „În schimbul a cinci milioane de dolari, le voi oferi un spectacol pe care nu-l vor uita în vecii vecilor. Cum spun la televiziune? De mare efect. Vor avea un spectacol de mare efect în culori naturale".

„Va avea loc o petrecere în cinstea zilei de 4 iulie la reşedință", spusese vocea. „Vor fi baloane, orchestră, invitați." Angel zâmbi şi îşi spuse în sinea lui: „Un spectacol de cinci milioane de dolari."

* * *

Dorothy Stone dădu buzna în biroul lui Mary.

— Doamnă ambasador, sunteți chemată imediat în Camera Baloanelor. Domnul Stanton Rogers vă caută de la Washington.

* * *

— Mary, nu înțeleg nici un cuvânt din ce spui. Mai încet. Liniştește-te, trage adânc aer în piept şi ia-o de la început.

„Dumnezeule", se gândi Mary. „Mă bâlbâi ca o neroadă isterică." Era stăpânită de un amestec de sentimente combinate, încât abia putea rosti ceva inteligibil. Era îngrozită, uşurată şi furioasă în acelaşi timp şi vorbirea îi era alcătuită dintr-o serie de cuvinte înecate.

Trase adânc aer în piept şi se cutremură.

— Iartă-mă, Stan, n-ai primit telegrama mea?

— Nu. Abia am venit. Nu era nici o telegramă de la tine. Ce s-a întâmplat acolo?

Mary făcu eforturi supraomeneşti pentru a se stăpâni. „De unde să încep?" se întrebă ea trăgând din nou aer în piept.

— Mike Slade încearcă să mă omoare.

Urmă o tăcere şocată.

— Mary, doar nu se poate să crezi…

— Dar e adevărat. Ştiu foarte bine. Am cunoscut un doctor de la ambasada franceză — Louis Desforges. M-am îmbolnăvit şi el a descoperit că eram otrăvită cu arsenic. Mike o făcea.

De data aceasta, glasul lui Stanton Rogers fu mai tăios.

— Ce te face să crezi asta?

— Louis — doctorul Desforges — şi-a dat seama. Mike Slade îmi făcea în fiecare zi cafea în care punea arsenic. Am şi dovada că achiziționa otrava. Aseară, Louis a fost ucis şi astăzi după-amiază cineva care lucrează cu Slade a încercat să mă omoare.

Acum momentul de tăcere fu mai îndelungat. Când Stanton Rogers vorbi din nou, tonul său era agitat.

— Ceea ce-ți voi spune acum e foarte important, Mary. Fii foarte atentă. Ar mai fi putut fi şi altcineva în afară de Mike Slade?

— Nu. El a încercat să mă expedieze din România chiar de la început.

— Bine, spuse Stanton Rogers tăios. Îl voi informa pe preşedinte

şi ne vom ocupa noi de Slade. Între timp, voi pune să fii păzită şi mai bine.

— Stan, duminică dau o petrecere de 4 iulie la reşedinţă. Oamenii au fost deja invitaţi. Crezi că ar trebui să anulez tot?

Urmă o tăcere meditativă.

— De fapt, petrecerea ar putea fi o idee bună. Ţine cât mai multă lume în jurul tău, Mary, n-aş vrea să te sperii mai mult decât eşti deja, dar ţi-aş sugera să nu scapi copiii din ochi nici o clipă. S-ar putea ca Slade să caute să ajungă la tine prin ei.

Ea se simţi străbătută de un fior.

— Ce e în spatele întregii afaceri? De ce face asta?

— Şi eu aş vrea să ştiu. N-are nici un sens, dar să fii convinsă că voi afla. Între timp, stai cât poţi mai departe de el.

— Nu-ţi face griji, spuse Mary hotărâtă. Aşa o să fac.

— Ţinem legătura.

După ce închise, Mary avu impresia că o imensă povară i se luase de pe umeri. „Totul va fi bine", îşi spuse ea. „Copiii şi cu mine nu vom păţi nimic."

* * *

Eddie Maltz răspunse de la cel dintâi apel. Conversaţia dură zece minute.

— Voi avea grijă ca totul să fie acolo, promise Eddie Maltz.

Angel închise.

„Oare pentru ce i-or trebui toate astea lui Angel?" se întrebă Eddie Maltz, după care se uită la ceas. „Mai sunt patruzeci şi opt de ore."

* * *

În clipa când încheie convorbirea cu Mary, Stanton Rogers îl sună pe colonelul McKinney.

— Bill, la telefon Stanton Rogers.

— Da, domnule. Cu ce vă pot fi de folos?

— Vreau să pui mâna pe Mike Slade. Ţine-l sub supraveghere până te voi suna eu.

— Pe Mike Slade? întrebă colonelul cu o notă de neîncredere în glas.

— Ţine-l sub pază şi izolat. Probabil că e înarmat şi periculos.

Nu-l lăsa să stea de vorbă cu nimeni.

— Am înțeles, domnule.

— Aş vrea să mă suni la Casa Albă imediat ce ai pus mâna pe el.

— Da, domnule.

* * *

Telefonul lui Stanton Rogers sună peste două ore. Răspunse imediat.

— Da?

— Sunt colonelul McKinney, domnule Rogers.

— L-ar prins pe Slade?

— Nu, domnule. S-a ivit o problemă.

— Ce problemă?

— Mike Slade a dispărut.

Capitolul 29

Sofia, Bulgaria — sâmbătă, 3 iulie

Într-o clădire mică şi greu de definit de pe Prezviter Kozma 32, avea loc o întâlnire a câtorva membri ai Comitetului Răsăritean. În jurul mesei se aflau importanți reprezentanți din Rusia, China, Cehoslovacia, Pakistan, India şi Malaezia.

Preşedintele spuse:

— Le urăm bun venit fraților şi surorilor din Comitetul Răsăritean care s-au adunat astăzi aici. Sunt încântat să vă spun că avem veşti excelente din partea Comitetului. Totul este acum în ordine. Ultima etapă a planului nostru este pe cale de a fi încheiată. Acest lucru se va întâmpla mâine seară la reşedința ambasadoarei americane la Bucureşti. S-au făcut toate aranjamentele pentru ca acest eveniment să fie ilustrat cum trebuie în presa internațională şi la televiziune.

— Ambasadoarea americană şi cei doi copii ai săi…? întrebă cel care răspundea la numele de cod Kali.

— Vor fi asasinați împreună cu alți vreo sută de americani. Ne dăm perfect de bine seama de riscurile enorme pe care le comportă acest lucru şi de vâlva care va urma. E timpul să votăm.

Începu din capătul îndepărtat al mesei.
— Brahma?
— Da.
— Vishnu?
— Da.
— Ganesha?
— Da.
— Yama?
— Da.
— Indra?
— Da.
— Krishna?
— Da.
— Rama?
— Da.
— Kali?
— Da.
— Votul este unanim, declară preşedintele. Îi datorăm mulţumiri deosebite celui care ne-a ajutat să înfăptuim acest lucru, adăugă el întorcându-se spre american.
— Plăcerea a fost de partea mea, spuse Mike Slade.

* * *

Ornamentele pentru petrecerea de 4 iulie au fost aduse la Bucureşti cu un *C-120 Hercules,* sâmbătă după-amiază târziu şi transportate direct la un depozit guvernamental al Statelor Unite. Erau o mie de baloane roşii, albe şi albastre împachetate în cutii plate, trei cilindri de oţel cu heliu pentru umflarea baloanelor, două sute cincizeci de role de confetti, obiecte de făcut zgomot, o duzină de steaguri şi şase duzini de drapele americane în miniatură. Transportul a fost descărcat în depozit la opt seara. Peste două ore a sosit un, jeep cu doi cilindri de oxigen pe care scria *U.S.Army.* Şoferul îi duse şi pe aceştia înăuntru.

La unu dimineaţa, când în depozit nu mai era nimeni, apăru Angel. Uşa fusese lăsată descuiată. Se duse la cilindri, îi examina cu atenţie şi se apucă de treabă. Prima sarcină era să golească cei trei cilindri de heliu pe trei sferturi. După aceea, totul era foarte simplu.

* * *

În dimineața zilei de 4 iulie, în clădire era un adevărat haos. Podelele erau frecate, candelabrele lustruite, covoarele curățate. Fiecare încăpere avea propriile sale zgomote. Se auzeau ciocănitul pentru instalarea unui podium, montat într-un capăt al sălii de bal pentru orchestră, bâzâitul aspiratoarelor pe holuri şi zgomote de gătit din bucătărie.

* * *

La ora patru după-amiază, un camion militar american ajunse la intrarea de serviciu a reşedinței şi fu oprit.

— Ce ai acolo? întrebă gardianul din post.

— Bunătăți pentru petrecere.

— Hai să ne uităm puțin.

Gardianul se duse să inspecteze conținutul camionului.

— Ce-i în cutiile astea?

— Nişte heliu, baloane, steaguri, chestii de-astea.

— Deschide-le.

Un sfert de oră mai târziu, i se dădu voie să treacă. Un caporal şi doi soldați începură să descarce tot într-o încăpere mare de lângă sala de bal.

Cum se apucară de despachetat, unul din soldați spuse:

— Ia uitați-vă câte baloane! Cine naiba o să stea să le umfle pe toate?

În clipa aceea apăru Eddie Maltz însoțit de o persoană necunoscută îmbrăcată în salopetă.

— Nu vă faceți, probleme, zise Eddie Maltz. Trăim doar în epoca înaltei tehnologii, adăugă el făcând un semn spre străin. Iată cine o să le umfle. Ordinele colonelului McKinney.

Unul din soldați îi rânji străinului.

— Mai bine tu decât eu.

Cei doi soldați plecară.

— Ai o oră la dispoziție, îi spuse Eddie Mate străinului. Ar fi bine să te apuci de lucru. Sunt o mulțime de baloane.

Maltz îi făcu un semn din cap caporalului şi ieşi. Acesta se duse la unul din cilindri.

— Ce-i în frumusețile astea?

— Heliu, spuse străinul scurt.

În timp ce caporalul privea, străinul luă un balon, îl puse la duza cilindrului o clipă şi, după ce se umplu, îl legă. Balonul se înălță spre tavan. Întreaga operațiune nu dură mai mult de o secundă.

— Hei, dar e nemaipomenit, spuse caporalul zâmbind.

* * *

În biroul ei, Mary Ashley termina câteva telegrame care trebuiau expediate imediat. Ar fi vrut din tot sufletul ca petrecerea să nu mai aibă loc. Aveau să vină mai mult de două sute de persoane. Spera ca Mike Slade să fie prins înainte să înceapă petrecerea.

Tim şi Beth erau supravegheați permanent acasă. „Cum ar putea Mike Slade să le facă vreun rău?" se întrebă Mary amintindu-şi cât de mult părea să îi placă să se joace cu ei. „Nu e sănătos."

Se ridică să introducă nişte hârtii în aparatul de tăiat fâşii şi încremeni. Mike Slade tocmai intra în birou pe uşa de legătură. Mary deschise gura să tipe.

— Nu!

Era îngrozită. Nu era nimeni pe aproape ca să o audă. O putea omorî înainte să apuce să strige după ajutor şi ar fi putut fugi exact pe acolo pe unde venise. Cum trecuse, oare, de gărzi? „Nu trebuie să-i arăt cât sunt de speriată."

— Oamenii colonelului McKinney te caută. Poți să mă omori, dar n-o să scapi niciodată, îi spuse ea sfidător.

— Ați ascultat prea multe basme. Angel e cel care vrea să vă omoare.

— Minți. Angel e mort. L-am văzut împuşcat.

— Angel e un asasin profesionist din Argentina. Ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să se plimbe cu haine purtând etichete argentiniene şi cu bani argentinieni în buzunar. Prostul pe care l-au ucis polițiştii era un amator plătit să facă treaba asta.

„Trebuie să-l fac să vorbească."

— Nu cred nici un cuvânt. L-ai omorât pe Louis Desforges şi ai încercat să mă otrăveşti. Negi toate astea?

Mike o studie câteva clipe.

— Nu. Nu neg, dar ar fi mai bine să ascultați povestea din gura unui prieten al meu, spuse el şi se întoarse spre uşa care dădea spre biroul lui. Vino, Bill.

Colonelul McKinney intră.

— Cred că a venit timpul să stăm puțin de vorbă, doamnă ambasador…

* * *

În camera pentru provizii a reşedinței, străinul în salopetă umplea baloanele sub privirea atentă a caporalului.

„Dumnezeule, ce urâtă ființă", îşi spuse acesta. „Pfiu!"

Caporalul nu înțelegea de ce baloanele albe erau umplute dintr-un cilindru, cele roşii din altul şi cele albastre dintr-al treilea. „De ce nu foloseşte fiecare cilindru până se goleşte?" se miră caporalul. Fu tentat să întrebe, dar nu avea chef să înceapă o conversație. „Nu cu această persoană."

Prin uşa deschisă care dădea în sala de bal, văzu cum erau aduse tăvile cu aperitive şi aşezate pe mesele lungi înşirate de-a lungul pereților. „Va fi o petrecere nemaipomenită", îşi spuse el.

* * *

Mary stătea pe fotoliu privindu-i pe Mike Slade şi pe colonelul McKinney.

— Să începem cu începutul, spuse acesta din urmă. În ziua intrării în funcție, când preşedintele a anunțat că vrea să întrețină relații cu toate țările de dincolo de Cortina de Fier, a făcut să explodeze o bombă. Există o facțiune în guvernul nostru care consideră că, dacă ne amestecăm cu România, Bulgaria, Albania, Cehoslovacia, şi aşa mai departe, comuniştii ne vor distruge. De partea cealaltă a Cortinei de Fier sunt comuniştii, care cred că planul preşedintelui nostru este un truc — un cal troian care să ducă spionii noştri în țările lor. Un grup format din persoane importante din ambele părți au format o alianță ultrasecretă numită *Patrioții pentru libertate.* Aceştia au hotărât că singurul mod în care puteau distruge planul preşedintelui era de a-l lăsa să înceapă, pentru ca apoi să-l saboteze într-un mod atât de dramatic, încât să nu mai încerce niciodată. Aici ați apărut dumneavoastră.

— Bine, dar… de ce eu? De ce am fost aleasă?

— Pentru că modul de prezentare era important, spuse Mike. Erați perfectă. O femeie adorabilă, din centrul Americii, cu doi

copii adorabili, nemailipsind decât un câine adorabil şi o pisică adorabilă. Reprezentaţi exact imaginea de care aveau nevoie — ambasadorul cu lipici — „Doamna America" şi cei doi copii cuminţi ai săi. Au vrut neapărat să vă aibă. Când soţul dumneavoastră le-a stat în cale, l-au omorât şi au făcut să pară totul un simplu accident ca să nu aveţi vreo bănuială şi să refuzaţi postul.

— Dumnezeule!

Grozăvia spuselor lui Mike era copleşitoare.

— Următorul lor pas a fost publicitatea. Au folosit toate legăturile pe care le aveau în presa internaţională şi au avut grijă să fiţi îndrăgită de toată lumea. Toţi vă sprijineau. Eraţi frumoasa doamnă care avea să conducă lumea spre pace.

— Şi... şi acum?

Vocea lui Mike se îmblânzi.

— Planul lor este să vă asasineze şi pe dumneavoastră şi pe copii în modul cel mai public şi mai şocant posibil — pentru a scârbi lumea atât de mult, încât să se pună capăt oricărei idei de extindere a relaţiilor.

Mary tăcu uluită.

— Este spus brutal, dar foarte precis, zise colonelul McKinney încet. Mike lucrează pentru CIA. După ce au fost ucişi soţul dumneavoastră şi Marin Groza, Mike a început să dea de urma grupării *Patrioţii pentru libertate.* Aceştia, crezând că era de partea lor, l-au invitat să li se alăture. Am discutat cu preşedintele Ellison şi ne-a dat permisiunea. Preşedintele a fost informat în amănunt. Principala sa preocupare a fost ca dumneavoastră şi copiii să fiţi foarte bine protejaţi, dar nu a îndrăznit să discute nimic din ce ştia cu dumneavoastră sau cu altcineva, pentru că Ned Tillingvast, şeful CIA, îl prevenise că aveau loc scurgeri de informaţii de la nivelele cele mai înalte.

Mary îşi simţea capul vuind.

— Dar... ai încercat să mă omori, îi spuse ea lui Mike.

El oftă.

— Doamnă, eu am încercat să-ţi salvez viaţa, dar nu mi-ai uşurat deloc munca. Am încercat orice metodă pe care o ştiam să te fac să-ţi iei copiii şi să te întorci acasă, unde ai fi fost în siguranţă.

— Bine, dar... m-ai otrăvit.

— Nu fatal. Am vrut doar să te fac să te îmbolnăveşti destul de grav încât să fii nevoită să părăseşti România. Doctorii noştri te

aşteptau. Nu-ți puteam spune adevărul, pentru că asta ar fi însemnat ca toată operațiunea să eşueze şi să ratăm ultima şansă de a pune mâna pe ei. Nici acum nu ştim cine e cel care a înființat această organizație. Niciodată nu ia parte la întâlniri. E cunoscut numai sub numele de Controlorul.

— Şi Louis?

— Doctorul era unul dintre ei. Paravanul lui Angel. Era expert în explozive. L-au trimis aici ca să poată fi mai aproape de dumneata. S-a pus la cale o falsă răpire şi ai fost salvată de Domnul Farmec, spuse el şi apoi, văzând expresia de pe chipul ei, adăugă: Erai singură şi vulnerabilă şi ei au profitat de asta. N-ai fost prima care te-ai lăsat păcălită de doctorul cel bun.

Mary îşi aminti ceva. „Şoferul zâmbitor. Nici un român nu-i fericit, numai străinii. N-aş vrea ca soția mea să rămână văduvă."

— Florian a fost şi el amestecat, spuse ea atunci încet. A folosit pana de cauciuc ca scuză pentru a mă face să plec pe jos.

— O să-l ridicăm şi pe el.

Ceva o frământa.

— Mike... de ce l-ai omorât pe Louis?

— N-am avut de ales. Nu voiau decât să te omoare împreună cu copiii într-un mod cât mai spectaculos în fața unei mulțimi de oameni. Louis ştia că sunt un membru al Comitetului. Când a bănuit că eu eram cel care te otrăvise, a început să fie suspicios în privința mea. Nu aşa trebuia să mori. Am fost silit să-l omor înainte să apuce să mă dea de gol.

Mary asculta şi totul începea să se clarifice. Cel în care nu avusese încredere o otrăvise ca să o țină în viață şi cel pe care crezuse că îl iubeşte îi rezerva o moarte mult mai dramatică. Ea şi copiii fuseseră folosiți. „Am fost un om de serviciu", îşi spuse ea. „Toată căldura care mi-a fost arătată a fost falsă. Singurul real a fost Stanton Rogers. Sau...?"

— Stanton... începu ea, este cumva...?

— V-a protejat tot timpul, o asigură colonelul. Când a crezut că Mike este cel care a încercat să vă omoare, mi-a ordonat să-l arestez.

Mary se întoarse să se uite la Mike. Fusese trimis să o apere şi ea îl privise tot timpul ca pe un duşman. Gândurile îi erau învălmăşite.

— Louis n-a avut niciodată soție şi copii?

— Nu.

Mary îşi aduse din nou aminte de ceva.

— Dar... l-am rugat pe Eddie Maltz să verifice şi mi-a spus că Louis a fost căsătorit şi a avut două fiice.

Mike şi colonelul schimbară o privire.

— Ne vom ocupa şi de el, spuse McKinney. L-am trimis la Frankfurt. O să pun să fie arestat.

— Cine este Angel? întrebă Mary.

— Un asasin din America de Sud, răspunse Mike. Probabil cel mai bun din lume. Comitetul a fost de acord să îi dea cinci milioane de dolari ca să te omoare.

Mary ascultă nevenindu-i să creadă.

— Ştim că e în Bucureşti, continuă Mike. În mod normal, am fi postat oameni la aeroporturi, pe şosele, în gări, dar habar n-avem cum arată. A folosit o duzină de paşapoarte diferite. Nimeni n-a vorbit vreodată direct cu el. Toate afacerile s-au tratat prin iubita lui, Neusa Muñez. Grupările din Comitet sunt atât de compartimentate, încât n-am reuşit să aflu cine a fost desemnat să-l ajute aici şi nici care este planul lui.

— Ce-l va împiedica să mă omoare?

— Noi, spuse colonelul McKinney. Cu ajutorul guvernului român am luat toate măsurile de siguranță pentru astă seară.

— Şi acum ce mai urmează? întrebă Mary.

— Depinde de tine, spuse Mike. Lui Angel i s-a ordonat să îşi îndeplinească misiunea la petrecerea din seara asta. Suntem siguri că-l putem prinde, dar dacă tu şi copiii nu veți fi acolo...

Vocea i se frânse.

— Atunci nu va încerca nimic.

— Nu astăzi, dar, mai devreme sau mai târziu, tot va încerca.

— Deci îmi cereți să fiu țintă.

— Nu sunteți obligată să fiți de acord, zise colonelul.

„Aş putea pune capăt acum. M-aş putea întoarce în Kansas cu copiii lăsând în urmă acest coşmar. Aş putea să-mi refac viața, să predau din nou, să trăiesc ca un om normal. Nimeni nu vrea să asasineze profesori. Angel va uita de mine."

Îşi ridică privirea spre Mike şi spre colonelul McKinney şi spuse:

— Nu-mi voi expune copiii.

— Pot aranja ca Beth şi Tim să fie scoşi din reşedință şi aduşi aici sub escortă, zise colonelul.

Mary îl privi pe Mike mult timp. În cele din urmă întrebă:

— Cum se îmbracă un om de sacrificiu?

Capitolul 30

La ambasadă, în biroul colonelului McKinney, două duzini de soldați primeau ordine.

— Vreau ca reşedința să fie păzită ca Fort Knox, spuse cu severitate colonelul. Românii sunt gata să coopereze, Ionescu va pune un cordon de soldați în jur. Nimeni nu va avea voie să intre fără permis. Vom avea puncte de control la fiecare intrare în reşedință. Oricine intră sau iese va trebui să treacă printr-un detector de metale. Clădirea şi terenul din jur vor fi împrejmuite. Pe acoperiş, se vor afla trăgători de elită. Aveți întrebări?

— Nu, domnule.

— Rupeți rândurile.

* * *

Se simțea o teribilă tulburare în atmosferă. Reşedința era înconjurată de reflectoare uriaşe care luminau până la cer. Trecătorii erau îndemnați să circule de către un detaşament al Poliției Militare americane şi de polițişti români. Ofițeri în civil se amestecau prin mulțime, fiind cu ochii în patru. Unii dintre ei se plimbau cu câini antrenați special căutând explozive.

Erau foarte mulți ziarişti şi fotografi dintr-o duzină de țări. Fuseseră cu toții verificați cu atenție înainte să li se dea drumul înăuntru.

— N-ar putea pătrunde nici un gândac aici în seara asta, se lăudă ofițerul american însărcinat cu securitatea.

* * *

În camera proviziilor, caporalul începuse să se plictisească tot privindu-l pe străin cum umple baloanele, îşi scoase o țigară şi o aprinse.

Angel urlă:

— Stinge-o!

Americanul îşi ridică privirea surprins.

— Care-i problema? Doar le umpli cu heliu, nu? Nu explodează.

— Stinge-o! Colonelul McKinney a spus că fumatul e interzis

aici.

— La naiba, mormăi soldatul aruncând ţigara şi strivind-o cu călcâiul.

Angel se uită cu atenţie să nu mai rămână nici o scânteie, după care continuă să umple fiecare balon din câte un cilindru.

Era adevărat că heliul nu explodează, dar nici unul din cilindri nu era plin cu heliu. Primul era cu propan, al doilea cu fosfor alb şi al treilea cu un amestec de oxigen, şi acetilenă. Angel lăsase heliu în fiecare din ele doar atât cât să facă baloanele să se înalţe.

Pe cele albe le umplea cu propan, pe cele roşii cu oxigen-acetilenă şi pe cele albastre cu fosfor alb. Când aveau să explodeze, fosforul alb avea să servească drept sursă incendiară pentru emanarea de gaz iniţială absorbind oxigenul, aşa încât să nu mai răsufle nimeni pe o distanţă de cincizeci de yarzi. Fosforul se transforma pe loc într-un lichid fierbinte căzând peste toţi cei aflaţi în încăpere. Efectul termic avea să distrugă plămâni şi gâtlejuri, iar explozia va rade tot pe o rază de câteva sute de metri pătraţi. „Va fi superb."

Angel se îndreptă şi privi baloanele viu colorate care pluteau atingând tavanul.

— Am terminat.

— Bine, zise caporalul. Acum nu mai trebuie decât să le dăm drumul în sala de bal şi să-i lăsăm pe invitaţi să se simtă bine.

Chemă patru paznici.

— Ajutaţi-mă să scot astea de aici.

Unul din paznici deschise larg uşile sălii de bal. Aceasta era decorată cu steaguri americane şi pânze de drapel roşii, albe şi albastre. În capătul opus se afla podiumul înălţat pentru orchestră. Încăperea era deja plină de invitaţi care se serveau din mâncărurile înşirate pe mese.

— E o cameră excelentă, zise Angel.

„Peste o oră va fi plină de cadavre arse."

— Pot să fac o fotografie?

Caporalul ridică din umeri.

— De ce nu? Haideţi, băieţi.

Trecu pe lângă Angel şi începu să împingă baloanele în sala de bal, privindu-le cum pluteau spre tavan.

— Încet, îi preveni Angel. Încet.

— Nu-ţi face griji, îi strigă un soldat. N-o să-ţi spargem preţioasele baloane.

Angel rămase în prag uitându-se la multitudinea de culori care se înălțau şi zâmbi. O mie de frumuseți mortale cuibărite pe tavan. Angel scoase un aparat de fotografiat din buzunar şi păşi în încăpere.

— Hei! N-ai voie aici, îi strigă caporalul.

— Vreau doar să fac o poză să i-o arăt fetiței mele.

„Pun pariu că-i o fetiță al naibii de frumoasă", îşi zise caporalul sarcastic.

— Bine, dar fă-o repede.

Angel privi în partea cealaltă spre intrare. Ambasadoarea Mary Ashley tocmai îşi făcea apariția împreună cu cei doi copii. Angel rânji. Era perfect.

Când caporalul se întoarse cu spatele, Angel strecură iute aparatul de fotografiat sub o față de masă, unde nu putea fi descoperit. Era programat să detoneze peste o oră. Totul era pregătit.

Soldatul se apropie.

— Am terminat, zise Angel.

— O să te conduc afară.

— Mulțumesc.

Peste cinci minute, Angel ieşea din reşedință şi pornea agale pe strada Alexandru Sahia.

* * *

În ciuda faptului că era o seară caldă şi umedă, zona din preajma reşedinței ambasadoarei americane devenise un adevărat ospiciu. Polițiştii se luptau să țină la distanță sutele de curioşi români care continuau să sosească. Toate luminile fuseseră aprinse şi clădirea sclipea pe cerul negru al serii.

* * *

Înainte de începerea petrecerii, Mary îi luase pe copii sus.

— Vom avea o mică reuniune de familie, spuse ea simțindu-se datoare să le spună adevărul.

Ei au ascultat-o, cu ochii mari, cum le explica ce se întâmplase şi ce se putea întâmpla, de asemenea.

— Voi avea grijă să nu fiți în primejdie, spuse Mary. Veți fi luați de aici şi duşi într-un loc sigur.

— Dar tu? întrebă Beth. Cineva încearcă să te omoare. Nu poți veni cu noi?

— Nu, draga mea. Nu dacă vrem să-l prindem pe acest individ.

Tim încercă să nu plângă.

— De unde ştii că o să-l prindă?

Mary se gândi o clipă şi apoi spuse:

— Pentru că aşa a zis Mike Slade. E în regulă, prieteni?

Beth şi Tim se priviră. Amândoi erau palizi şi îngroziți. Lui Mary i se făcu milă. „Sunt prea tineri să treacă prin toate astea", îşi spuse ea. „Oricine e prea tânăr să treacă prin toate astea."

Se îmbrăcă cu atenție întrebându-se dacă nu cumva se îmbrăca pentru moarte. Alese o rochie lungă din mătase roşie şi o pereche de sandale cu tocuri îmbrăcate în mătase roşie. Se privi în oglindă. Era foarte palidă.

Cincisprezece minute mai târziu, Mary, Beth şi Tim intrau în sala de bal. Înaintară salutând oaspeții şi încercând să îşi ascundă nervozitatea. Când ajunseră în celălalt capăt al încăperii, Mary se întoarse spre copii.

— Aveți teme de făcut, spuse ea tare. Duceți-vă în camerele voastre.

Privi în urma lor având un nod în gât şi spunându-şi: „Sper din tot sufletul că Mike Slade ştie ce face."

Se auzi un zgomot puternic şi Mary tresări. Se răsuci imediat să vadă ce se întâmplase şi inima îi bătea nebuneşte. Un chelner scăpase tava din mână şi acum aduna cioburile farfuriilor. Mary încercă să-şi potolească inima. Cum avea de gând Angel să o omoare? Îşi roti privirea prin încăperea gătită de sărbătoare, dar nu văzu nimic ciudat.

* * *

Imediat ce au ieşit din sala de bal, copiii au fost escortați până la o intrare de serviciu de către colonelul McKinney.

— Duceți-i în biroul ambasadoarei, le spuse el celor doi soldați înarmați care aşteptau lângă uşă. Nu-i scăpați din ochi.

Beth ezită.

— Mama o să fie cu adevărat în siguranță?

— Totul o să fie în ordine, promise McKinney şi se rugă să aibă dreptate.

Mike Slade fu de față până plecară Beth şi Tim, după care se

duse la Mary.

— Copiii au plecat. Eu trebuie să mai fac nişte verificări. Mă întorc repede.

— Nu mă lăsa.

Cuvintele îi scăpară înainte să se poată stăpâni.

— Vreau să merg cu tine.

— De ce?

Ea îl privi şi spuse sinceră:

— Mă simt mai în siguranță cu tine. Mike zâmbi.

— Asta da întorsătură. Hai să mergem.

Mary îl urmă îndeaproape. Orchestra începuse să cânte şi oamenii dansau. Repertoriul consta în melodii americane, majoritatea de la teatrele de varietăți de pe Broadway. Erau fragmente din *Oklahoma, South Pacific, Annie Get Your Gun* şi *My Fair Lady*. Oaspeții se distrau de minune. Cei care nu dansau se serveau de pe tăvile de argint cu pahare de şampanie sau de pe mese.

Încăperea arăta splendid. Mary îşi ridică paharul şi văzu multitudinea de baloane roşii, albe şi albastre plutind aproape de tavanul roz. Era o ocazie festivă. „Numai dacă n-ar fi existat şi spectrul morții", îşi spuse ea. Avea nervii atât de încordați, încât era gata să țipe. Un invitat a trecut iute pe lângă ea şi ea a înghețat de teama vreunui ac otrăvit. Sau Angel avea de gând să o împuşte în fața tuturor acelor oameni? Sau să o înjunghie? Suspansul provocat de ceea ce putea să se întâmple era insuportabil. Îi era greu să respire, în mijlocul acelor oameni care râdeau şi vorbeau, ea se simțea goală şi vulnerabilă. Angel putea fi oriunde. Poate o urmărea chiar în clipa aceea.

— Crezi că Angel e aici acum? întrebă ea.

— Nu ştiu, spuse Mike şi acest lucru era şi mai înspăimântător.

Văzându-i expresia de pe chip, el îi spuse atunci:

— Dacă vrei să pleci…

— Nu. Ai spus că sunt momeala. Fără momeală, nu va pune capcana.

El încuviință şi o strânse de braț.

— Exact.

Colonelul McKinney se apropie.

— Am căutat peste tot, Mike. N-am găsit absolut nimic şi nu-mi place.

— Hai să ne mai uităm o dată.

Mike le făcu semn unor soldați americani din apropiere şi aceştia veniră lângă Mary.

— Mă întorc imediat, îi spuse Mike. Ea înghiți nervoasă.

— Te rog.

Mike şi colonelul McKinney, însoțiți de doi paznici cu câini, cercetară fiecare încăpere de la etaj.

— Nimic, spuse Mike.

Vorbiră cu un soldat care păzea scara din spate.

— A venit vreun străin?

— Nu, domnule. Este o duminică seară liniştită, ca de obicei.

„Nu chiar," îşi spuse Mike cu amărăciune.

Se duseră apoi în camera de oaspeți care era păzită de un soldat înarmat. Acesta îl salută pe colonel şi se dădu la o parte pentru a-i lăsa să treacă. Corina Socoli stătea întinsă în pat şi citea o carte în româneşte. Tânără, frumoasă şi talentată, comoara națională a României. Să fi fost o spioană? Îl ajuta, oare, pe Angel?

Corina îşi ridică privirea.

— Îmi pare rău că nu pot veni la petrecere. Se pare că e atât de frumos. Eh, o să stau aici să-mi termin cartea.

— Chiar te rog, spuse Mike, după care închise uşa. Să încercăm din nou jos.

Se întoarseră la bucătărie.

— Ce zici de otravă? întrebă colonelul McKinney. Ar folosi, oare, aşa ceva?

— N-ar fi destul de fotogenic. Lui Angel îi plac loviturile care creează senzație.

— Mike, n-are cum să fi adus ceva exploziv. Experții noştri au verificat tot, la fel şi câinii — locul e curat. Prin acoperiş nu ne poate Iovi, pentru că acolo sunt lunetiştii. E imposibil.

— Există, totuşi, o cale.

Colonelul McKinney se uită la el.

— Care?

— Nu ştiu, dar Angel ştie.

Cercetară din nou biblioteca şi birourile. Nimic. Trecură pe lângă încăperea proviziilor de unde caporalul şi oamenii săi scoteau ultimele baloane privindu-le cum pluteau.

— Frumos, nu? zise caporalul.

— Da.

Dădură să îşi continue drumul, dar Mike se opri.

— Caporal, de unde au venit baloanele astea?

— De la o bază aeriană din Frankfurt, domnule.

— Şi astea? întrebă Mike arătând spre cilindrii cu heliu.

— Tot de acolo. Au fost aduse la depozitul nostru conform instrucțiunilor dumneavoastră, domnule.

— Hai să mai aruncăm o privire pe sus, îi spuse Mike colonelului McKinney.

Se întoarseră să plece, când caporalul zise deodată:

— Ah, domnule colonel, persoana pe care ați trimis-o a uitat să lase o foaie de pontaj. Cine se va ocupa de asta, militarii sau civilii?

Colonelul McKinney se încruntă.

— Care persoană?

— Cea căreia i-ați permis să umple baloanele.

— Eu n-am... cine a spus că am permis eu?

— Eddie Maltz. A zis că dumneavoastră...

— Eddie Maltz? făcu McKinney mirat. Dar i-am ordonat să plece la Frankfurt.

Mike se întoarse atunci spre caporal şi îl întrebă impacientat:

— Cum arăta acest bărbat?

— Ah, nu era un bărbat, domnule, ci o femeie. Ca să fiu sincer, mi s-s părut cam dubioasă. Grasă şi urâtă. Şi avea un accent ciudat. Avea urme de vărsat de vânt şi fața îi era cam umflată.

— Seamănă cu descrierea pe care a făcut-o Comitetului Harry Lantz în legătură cu Neusa Muñez, îi spuse Mike lui McKinney cu tulburare în glas.

Amândoi înțeleseră în acelaşi timp. Mike spuse încet:

— Dumnezeule! Neusa Muñez este Angel!

După care întrebă arătând spre cilindri:.

— A umplut baloanele de aici?

— Da, domnule. Mi s-a părut straniu. Mi-am aprins o țigară şi ea a țipat la mine să o sting. Am zis „Dar heliul nu explodează" şi ea a spus...

Mike îşi ridică privirea.

— Baloanele! Explozivul e în baloane!

Cei doi bărbați se uitară spre tavanul acoperit de multitudinea de baloane roşii, albe şi albastre.

— Foloseşte probabil un dispozitiv de detonare de la distanță pentru a le face să explodeze, zise el după care se întoarse spre caporal. De cât timp a plecat?

— Păi, să tot fie vreo oră.

* * *

Pe cadranul mecanismului de declanşare aflat sub masă mai rămăseseră şase minute.

* * *

Mike scrută cu privirea agitat încăperea uriaşă.

— Ar fi putut să-l pună oriunde şi ar putea exploda în orice clipă. E posibil să nu-l descoperim la timp.

Mary se apropie şi Mike se întoarse spre ea.

— Trebuie să evacuăm încăperea. Repede! Fă un anunț. Va suna mai bine din gura ta. Scoate toată lumea afară.

Ea îl privi uluită.

— Dar… de ce? Ce s-a întâmplat?

— Am descoperit jucăria prietenului nostru, spuse Mike furios şi îi arătă. Baloanele. Sunt mortale.

Mary le privi având pe chip o mască de groază.

— Nu le putem aduce jos?

— Trebuie să fie vreo mie, se răsti el. Până le aducem jos pe toate, unul câte unul…

Gâtlejul ei era atât de uscat, încât abia putu să vorbească.

— Mike… am o soluție.

Cei doi o priviră.

— „Nebunia ambasadorului”. Acoperişul. Se desface de la mijloc.

Mike încercă să îşi stăpânească tulburarea.

— Cum se procedează?

— E un buton care…

— Nu, spuse el. Nimic electronic. O mică scânteie le poate face pe toate să explodeze. Nu se poate deschide şi manual?

— Ba da, spuse ea repede. Tavanul este împărțit în două. De fiecare parte este o manivelă care…

Îşi dădu seama că vorbea singură, pentru că bărbații alergau deja pe scară. Când ajunseră la etaj găsiră uşa care dădea în pod şi intrară. O scară de lemn dădea pe o pasarelă pe care o foloseau cei care ştergeau tavanul sălii de bal. O manivelă era prinsă în perete.

— Trebuie să mai fie una şi în partea cealaltă, zise Mike.

Porni repede pe pasarela îngustă făcându-şi drum prin marea de baloane, chinuindu-se să îşi menţină echilibrul şi încercând să nu se uite la mulţimea de oameni de dedesubt. Un curent de aer împinse câteva baloane spre el şi alunecă. Un picior îi scăpă de pe pardoseală şi căzu. Se agăţă, însă, de podeaua din lemn a pasarelei şi încet-încet izbuti să se cațere din nou. Era ud de sudoare. Parcurse şi restul drumului până când ajunse la manivela fixată în perete.

— Sunt gata, îi strigă el colonelului. Ai grijă. Fără mişcări bruşte.

— Gata.

Mike începu să răsucească manivela foarte încet.

* * *

Sub masă, ceasul arăta că nu mai erau decât două minute.

* * *

Mike nu îl putea vedea pe colonelul McKinney din cauza baloanelor, dar auzea zgomotul făcut de cealaltă manivelă. Încet, foarte încet, tavanul începu să se desfacă şi câteva baloane, ridicate de heliu, se strecurară în aerul serii. Pe măsură ce spaţiul se lărgea, scăpară şi mai multe, până când ajunseră să danseze cu sutele pe cerul plin de stele, smulgând exclamaţii de uimire din partea oaspeţilor şi trecătorilor.

Pe cadranul cronometrului, aflat pe podea, nu mai erau decât patruzeci şi cinci de secunde. Câteva baloane se agăţaseră în marginea tavanului puţin mai departe de Mike. Acesta se întinse cât putu încercând să le desprindă. Se legănau chiar sub degetele lui. Atunci porni cu mare grijă pe pasarelă fără să se ţină de nimic şi se chinui să le desfacă. „Acum!”

Mike rămase locului privind şi ultimul balon care scăpă. Se înălţau din ce în ce mai sus, pictând noaptea de catifea în culori vii şi, în clipa aceea, cerul explodă.

Se auzi un bubuit îngrozitor şi limbi de flăcări roşii şi albe ţâşniră în aer. Era o sărbătoare a zilei de 4 iulie cum nu se mai văzuse vreodată. Dedesubt, toată lumea aplauda.

Mike privea vlăguit şi prea epuizat ca să mai facă vreo mişcare. Se terminase.

* * *

Arestările trebuiau să aibă loc simultan în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii.

Floyd Baker, secretarul de stat, se afla în pat cu amanta sa când uşa se dădu brusc în lături şi patru indivizi intrară în cameră.

— Ce naiba credeți că...?

Unul din ei scoase o legitimație.

— FBI, domnule secretar de stat. Sunteți arestat.

Floyd Baker se uită la ei nevenindu-i să creadă.

— Trebuie să fiți nebuni. Care-i acuzația?

— Trădare, Thor.

* * *

Generalul Oliver Brooks, Odin, tocmai îşi lua micul dejun la club când doi agenți FBI veniră la masa lui şi îl arestară.

* * *

Sir Alex Hyde-White, sau KBE, sau MP, Freyr, tocmai era sărbătorit la un dineu parlamentar când stewardul clubului se apropie de el.

— Vă rog să mă scuzați, sir Alex, dar sunt câțiva domni afară care doresc să vă vorbească...

* * *

La Paris, în *Chambre des Députés de la République Française,* un deputat, Balder, era dat jos de la tribună şi arestat de către DGSE.

* * *

În clădirea parlamentului din New Delhi, purtătorul de cuvânt al lui Lok Sabha, Vishnu, fu înghesuit într-o limuzină şi dus la închisoare.

* * *

La Roma, deputatul Tyr se afla la baia turcească în momentul când veniră să îl aresteze.

* * *

Arestările continuară.

În Mexic, Albania şi Japonia, înalte oficialităţi au fost arestate şi trimise la închisoare. De asemenea, un membru al Bundestagului din Germania de Vest, un deputat din Nationalrat din Austria, vicepreşedintele Prezidiului Uniunii Sovietice.

Dintre cei arestaţi au mai făcut parte şi preşedintele unei mari companii armatoriale, un influent lider sindical, un tele-evanghelist şi şeful unui cartel petrolier.

* * *

Eddie Maltz a fost împuşcat în timp ce încerca să fugă.

* * *

Pete Connors s-a sinucis în vreme ce agenţii FBI încercau să-i spargă uşa biroului.

* * *

Mary şi Mike Slade se aflau în Camera Baloanelor, unde primeau rapoarte din toată lumea. Mike era la telefon.

— Vreeland, spuse el. E membru al guvernului sud-african.

Închise şi îi spuse lui Mary:

— L-au prins aproape pe toţi. În afară de Controlor şi de Neusa Muñez — alias Angel.

— Nimeni n-a ştiut că Angel este femeie? se minună Mary.

— Nu. Ne-a păcălit pe toţi. Lantz le-a spus celor din Comitetul organizaţiei *Patrioţii pentru libertate* că este o idioată grasă şi urâtă.

— Şi Controlorul? întrebă Mary.

— Nimeni nu l-a văzut niciodată. Dădea ordinele prin telefon. Era un excelent organizator. Comitetul era împărţit în celule mici, aşa încât nici un grup nu ştia ce face celălalt.

* * *

Angel era furioasă. De fapt, chiar mai mult decât furioasă. Era ca un animal turbat. Afacerea mersese prost, dar ea era gata să îndrepte totul.

Sunase la numărul privat de la Washington şi spusese cu vocea ei tâmpă şi apatică:

— Angel a zis să nu vă faceţi griji. A fost undeva o greşeală, dar o să rezolve el, domnule. Vor muri cu toţii data viitoare şi…

— Nu va mai exista nici o data viitoare, explodase vocea. Angel a dat chix. E mai rău decât un amator.

— Angel mi-a zis…

— Puţin îmi pasă ce ţi-a zis. E terminat. N-o să primească nici măcar un bănuţ. Spune-i ticălosului să stea departe. O să găsesc pe altcineva care va şti să-şi facă treaba.

Şi închise telefonul.

„Gringo ticălos." Nimeni din cei care se purtaseră astfel cu Angel nu mai trăiseră să apuce să vorbească despre asta. Mândria ei era în joc. Omul avea să plătească. Ah, şi cum avea să plătească!

* * *

Sună telefonul privat din Camera Baloanelor. Mary răspunse. Era Stanton Rogers.

— Mary! Eşti teafără! Şi copiii?

— Suntem bine cu toţii, Stan.

— Slavă Domnului că s-a terminat. Spune-mi exact cum s-a întâmplat.

— Angel a fost. Ea a fost cea care a încercat să arunce reşedinţa în aer şi…

— Vrei să spui „el".

— Nu. Angel e o femeie. Numele ei adevărat e Neusa Muñez.

Urmă un moment îndelungat de tăcere plină de uimire.

— Neusa Muñez? Idioata aceea grasă şi urâtă era Angel?

Mary simţi un fior rece pe şira spinării.

— Exact, Stan, spuse ea încet.

— Te pot ajuta cu ceva, Mary?

— Nu. Mă duc să văd ce fac copiii. Vorbim mai târziu.

Puse receptorul la loc şi rămase nemişcată, privind un punct

fix. Mike se uită la ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai zis că Harry Lantz a spus numai câtorva din membrii Comitetului cum arăta Neusa Muñez.

— Aşa e.

— Stanton Rogers tocmai a descris-o, spuse ea.

* * *

După ce avionul lui Angel ateriza la *Aeroportul Dulles,* ea intră într-o cabină telefonică şi formă numărul privat al Controlorului.

Vocea aceea atât de bine cunoscută răspunse:

— Stanton Rogers la telefon.

* * *

Două zile mai târziu, Mike, colonelul McKinney şi Mary se aflau în sala de conferinţe a ambasadei. Un expert electronist tocmai terminase de scos microfoanele.

— Totul se explică acum, zise Mike. Controlorul *trebuia* să fie Stanton Rogers, dar nici unul din noi nu avea cum să-şi dea seama.

— Bine, dar de ce voia să mă omoare? întrebă Mary. La început, n-a fost de acord să fiu numită ambasadoare. Chiar el mi-a spus-o.

— Încă nu îşi pusese la punct întregul plan, îi explică Mike. Dar în clipa când şi-a dat seama ce simbolizaţi tu şi copiii, totul s-a limpezit. După aceea, a luptat ca să ţi se aprobe numirea. Asta ne-a derutat pe toţi. Era tot timpul lângă tine, având grijă să ţi se facă publicitate în presă şi să fii văzută unde trebuia de cine trebuia.

Mary se cutremură.

— De ce să se fi amestecat cu...?

— Stanton Rogers nu l-a iertat niciodată pe Paul Ellison pentru faptul că a ajuns preşedinte. S-a simţit trădat. A început prin a fi liberal şi s-a căsătorit cu o reacţionară de dreapta. Bănuiesc că nevastă-sa l-a făcut să-şi schimbe vederile.

— L-au găsit?

— Nu. A dispărut, dar n-o să se poată ascunde prea multă vreme.

* * *

Capul lui Stanton Rogers a fost găsit într-o groapă de gunoi din Washington, D.C., două zile mai târziu. Ochii îi fuseseră scoşi.

Capitolul 31

Preşedintele Paul Ellison suna de la Casa Albă.

— Refuz să-ți accept demisia.

— Îmi pare rău, domnule preşedinte, dar nu pot…

— Mary, ştiu prin ce-ai trecut, dar îți cer să rămâi la post în România.

„Ştiu prin ce-ai trecut.” Oare avea cineva habar? Fusese atât de incredibil de naivă când sosise, plină de idealuri şi de speranțe. Avea să fie simbolul şi spiritul țării sale. Avea să arate întregii lumi cât de minunați erau americanii în realitate. Şi tot timpul nu fusese decât o unealtă. Fusese folosită de preşedintele ei, de guvernul ei, de toată lumea din jur. Ea şi copiii ei fuseseră împinşi într-o primejdie de moarte. Se gândi la Edward şi la modul cum fusese ucis, la Louis şi la minciunile şi moartea acestuia. Se gândi la câtă distrugere presăra Angel prin lume.

„Nu mai sunt aceeaşi persoană care eram când am venit,” îşi spuse ea. „Eram o naivă. M-am maturizat în cel mai dur mod, dar m-am maturizat. Am reuşit să fac ceva aici. Am scos-o pe Hannah Murphy din închisoare şi am încheiat acordul pentru cereale, i-am salvat viața fiului lui Ionescu şi am obținut împrumutul pentru români. Am salvat câțiva evrei.”

— Alo. Mai eşti la telefon? întrebă preşedintele.

— Da, domnule, spuse ea uitându-se peste birou la Mike Slade care stătea tolănit în fotoliu şi o studia.

— Ai făcut cu adevărat o treabă remarcabilă, zise preşedintele. Suntem cu toții foarte mândri de tine. Ai văzut ziarele?

Puțin îi păsa ei de ziare.

— Eşti persoana care ne trebuie acolo. Vei face un serviciu imens țării noastre, draga mea.

Preşedintele aştepta un răspuns. Mary se gândea cântărindu-şi decizia. „Am devenit o ambasadoare al naibii de bună şi aici mai sunt încă multe de făcut.”

— Domnule preşedinte, dacă voi accepta să rămân, voi insista

ca țara noastră să-i ofere adăpost Corinei Socoli, spuse ea în cele din urmă.

— Îmi pare rău, Mary. Ți-am explicat deja de ce nu putem face asta. L-am jigni pe Ionescu şi…

— Îi va trece. Îl cunosc pe Ionescu, domnule preşedinte. O foloseşte numai pentru a câştiga de pe urma ei.

Urmă un moment de tăcere îndelungat.

— Cum ai s-o scoți din România?

— Un avion militar cu mărfuri trebuie să sosească mâine. O voi trimite cu el.

Urmă iar o pauză.

— Înțeleg. Foarte bine. Rezolv eu aici. Dacă asta-i tot…

Mary se uită din nou la Mike Slade.

— Nu, domnule. Ar mai fi ceva. Aş vrea ca Mike Slade să rămână aici cu mine. Am nevoie de el. Facem o echipă foarte bună.

Mike o privea cu un zâmbet subtil pe buze.

— Mă tem că asta nu se poate, spuse preşedintele cu fermitate. Am nevoie de Slade aici. Are deja o altă misiune.

Mary ținea receptorul fără să spună nimic, aşa că preşedintele continuă:

— Îți vom trimite pe altcineva. Poți să alegi pe cine vrei.

Tăcere.

— Avem nevoie, într-adevăr, de Mike aici.

Mary îl privi din nou pe Mike.

— Mary? Alo? făcu preşedintele. Ce-i asta — un şantaj?

Mary tăcu şi aşteptă în tăcere.

În cele din urmă, preşedintele spuse îmbufnat:

— Bine, bănuiesc că, dacă ți-e necesar, într-adevăr, ne mai putem lipsi de el puțin.

Mary îşi simți inima uşurată.

— Vă mulțumesc, domnule preşedinte. Voi fi încântată să rămân ambasadoare.

Preşedintele îi mai spuse în final:

— Te pricepi teribil la negocieri, doamnă ambasador. Am nişte proiecte foarte interesante pentru tine când îți vei încheia misiunea acolo. Succes! Şi nu mai da de necazuri.

Legătura se întrerupse.

Mary lăsă încet receptorul jos şi se uită la Mike.

— Vei rămâne aici. Mi-a zis să nu mai dau de necazuri.

Mike Slade zâmbi.

— Are un ciudat simț al umorului, zise el după care se ridică şi veni spre ea. Îți aduci aminte de ziua când ne-am cunoscut şi am spus că eşti o femeie de nota zece?

Cât de bine îşi amintea!

— Da.

— Mă înşelam. *Acum* eşti o femeie de nota zece.

Ea simți un val de căldură în interior.

— Ah, Mike…

— Din moment ce tot o să rămân, doamnă ambasador, ar fi bine să discutăm despre problema pe care o avem cu ministerul român al comerțului, spuse el şi, privind-o în ochi, o întrebă: O cafea?

Epilog

Alice Springs, Australia

Preşedinta se adresă Comitetului:

— Am suferit un eşec, dar, grație lecțiilor primite, organizația noastră va deveni şi mai puternică. Acum ar fi timpul să votăm. Afrodita?

— Da.

— Atena?

— Da.

— Cibele?

— Da.

— Selene?

— Ținând seama de oribila moarte a fostului Controlor, n-ar trebui să mai aşteptăm până…

— Da sau nu, te rog.

— Nu.

— Nike?

— Da.

— Nemesis?

— Da.

— Propunerea a fost, deci, aprobată. Doamnelor, vă rog să urmați obişnuitele precauții.

SFÂRŞIT